Chương 21: Thương thế chuyển biến xấu

Nhưng vấn đề đầu tiên Vương Trung phải đối mặt là cơn buồn ngủ ngày càng dữ dội.

Không biết có phải vì ngồi gần Sufang hay không mà đêm hôm khuya khoắt, Vương Trung bắt đầu nóng đến toát mồ hôi, hơi thở phả ra cũng nóng rực.

Cùng lúc thân thể nóng lên, đầu óc hắn cũng trở nên chậm chạp như bị rót chì.

Trong cơn mơ màng, Vương Trung nghĩ hay là mình bị sốt rồi?

Hắn nhớ tới vết thương trên vai.

Vương Trung nhớ mang máng lúc băng bó, có người nói vết thương khá nặng, chắc sẽ sớm sốt.

Ai nói nhỉ?

Đầu óc kém minh mẫn khiến hắn không thể nhớ nổi.

Ý thức Vương Trung dần mơ hồ rồi chìm vào hôn mê.

Khi hắn mở mắt, cảnh vật lướt qua ngoài cửa sổ cho thấy đoàn xe đang đi qua một thị trấn nhỏ.

Giữa lúc mơ màng, Vương Trung nghe thấy tiếng Prosen liền giật mình tỉnh lại, dù đầu óc vẫn còn choáng váng.

Phản ứng đầu tiên của hắn là rút súng nhưng một bàn tay nhỏ nhắn đã giữ chặt lấy: "Đừng lo, hắn ta đang bảo 'Phía trước là vùng địch chiếm đóng, cẩn thận.'"

Vì tình trạng cơ thể quá kém nên Vương Trung phải mất một lúc mới phản ứng kịp, vùng địch chiếm đóng mà tên Prosen kia nói chính là khu vực quân mình kiểm soát.

Vương Trung nhìn đồng hồ nhưng phải mất đến một giây mới xem được giờ: Ba giờ sáng.

Mới có ba giờ sáng mà phía đông đã hửng đông, có lẽ người phía nam như Vương Trung chưa từng thấy trời sáng sớm như vậy.

Hắn nhìn về phía đông một lúc rồi mới nhớ ra phải chuyển sang góc nhìn toàn cảnh để quan sát xung quanh.

Chưa kịp làm vậy thì Sufang đã lên tiếng: "Anh bị sốt rồi, vì vết thương à? Bệnh viện dã chiến đi theo sau chúng ta mà không có penicillin cho anh."

"Họ không có cơ hội, toàn bị địch đuổi chạy." Vương Trung đáp.

Khi nói chuyện, hơi thở của hắn phả ra nóng rực.

Không nói thì không sao, vừa nói Vương Trung liền cảm thấy khát nước, đưa tay muốn lấy bình nước thì chỉ thấy sợi dây đeo bị đứt.

Ngay sau đó, một bình nước đã mở nắp được đưa tới trước mặt hắn.

"Uống nhiều một chút. Xin lỗi, tôi... không ngờ anh lại thiếu nước." Sufang nói.

"Cảm ơn." Vương Trung nhận lấy bình, uống một hơi dài. Có lẽ vì sốt đến hồ đồ nên hắn cảm thấy cơ thể mình như miếng bọt biển, nước vừa vào miệng đã bị hút cạn.

Uống một mạch xong, Vương Trung cảm thấy khá hơn, liền chuyển sang góc nhìn toàn cảnh, xác nhận phía trước không có quân địch.

Lúc này, Sufang mới lên tiếng: "Anh nên về tuyến sau chữa trị đi, nhìn anh nhợt nhạt quá."

"Cũng phải đợi chúng ta thoát khỏi nguy hiểm trước đã." Vương Trung đáp.

Vừa dứt lời, hắn nhìn thấy trên sườn núi phía trước có bốn chiếc xe tăng đang dừng lại.

Vương Trung theo bản năng hét lớn: "Dừng lại!"

Cú phanh gấp khiến Vương Trung suýt nữa thì nôn, cơ thể vốn đã khó chịu, giờ lại thêm cú xóc này khiến đầu óc hắn quay mòng mòng.

Tin tốt là những chiếc xe tăng trên sườn núi kia không phải quân địch.

Xe tăng của Prosen đều sơn màu xám giống quân Đức ở thế giới trước của Vương Trung, còn những chiếc xe tăng trên kia lại có màu kaki.

Chẳng lẽ thế giới này chưa có khái niệm ngụy trang?

Những chiếc xe tăng màu kaki trông đồ sộ hơn hẳn xe tăng của Prosen, ngoài tháp pháo chính với khẩu pháo ngắn to, phía trước còn có hai tháp pháo nhỏ, nhìn như thể phía trước xe mọc ra thêm hai cái càng.

Vương Trung thấy kiểu dáng này có phần quen mắt.

Xe tăng đa tháp pháo T-28 của Liên Xô?

Vương Trung từng lái thử cỗ máy này trong game War Thunder, điểm đặc trưng là giáp mỏng nhưng to xác, ưu điểm duy nhất là khẩu pháo 45mm có sức xuyên phá và sát thương tốt.

Đặt thứ đó lên sườn núi...

Bỗng nhiên, Vương Trung nhớ ra một chuyện quan trọng hơn: Bọn họ đang ngồi trên xe tải của quân Prosen!

"Tắt đèn, mau tắt đèn! Truyền lệnh cho xe phía sau cũng tắt đèn!" Vương Trung hét lớn.

Bắn nhầm quân mình là chuyện thường xảy ra trên chiến trường, nhất là khi sử dụng trang bị chiến lợi phẩm.

Trong cuốn tự truyện "Những chú hổ trong bùn lầy" của mình, Otto Carius, một chỉ huy xe tăng lão luyện của Đức Quốc Xã, đã kể lại rằng, lính thiết giáp Đức rất thích xe tăng T-34 của Liên Xô nên hễ thu được là sẽ lập tức sử dụng.

Kết quả là dù đã sơn lên xe dấu thập tự to tướng nhưng ông vẫn bị chính đồng đội bắn hạ. Từ đó về sau, Otto Carius không bao giờ có ý định sử dụng T-34 nữa.

Vương Trung không muốn chết dưới tay quân mình.

Hắn hỏi Sufang: "Trên sườn núi phía trước là xe tăng của quân ta, cô liên lạc được với họ không?"

Sufang nhìn về phía trước với vẻ nghi hoặc, dù mặt trời đã dần lên cao nhưng tầm nhìn vẫn chưa tới 500m, làm gì thấy xe tăng, những ngọn núi phía xa cũng chỉ là một đường viền mờ nhạt.

"Anh sốt đến hồ đồ rồi à?" Sufang hỏi.

"Liên lạc được không?" Giọng Vương Trung có phần gắt gỏng.

Hắn đang ốm, người rất khó chịu nên tâm trạng cũng không được tốt.

Sufang rụt cổ đáp: "Vậy tôi cần thời gian để làm lễ cầu nguyện, còn phải xem xem đối diện có thầy tu nào hay không."

Vương Trung tặc lưỡi, xem ra chỉ còn cách khác.

"Xe tăng chắc chắn có radio, chúng ta có radio thu được, thử liên lạc xem sao." Hắn nói.

"Chúng ta không biết tần số của họ, cũng không biết ám hiệu hay mã hiệu gì cả, tình hình này họ sẽ không tin đâu." Sergei nói.

Vương Trung đưa tay ôm trán, đầu óc hắn đau như búa bổ, nhưng phần lớn là do sốt chứ không phải vì tình huống trước mắt.

Trong trạng thái này, Vương Trung đã đưa ra một quyết định mà bình thường hắn sẽ không bao giờ làm.

"Cắm cờ trắng và cờ của quân ta lên xe, cho mọi người xuống xe hết. Cô cũng xuống xe đi, Sufang. Đợi trời sáng, chúng ta lái xe lên đó. Nếu tiếp xúc được với họ thì bắn pháo sáng."

Sergei tái mặt: "Cái này... nhất định phải là chúng ta đi sao? Người khác không được à? Liên lạc thôi mà?"

Vương Trung lúc này không còn nghe thấy Sergei nói gì nữa, hắn đang sốt, cảm giác như não sắp sôi lên đến nơi.

Sergei đợi mãi không thấy Vương Trung đáp lời, chỉ đành thở dài, giọng nức nở: "Được rồi, được rồi."

"Cái kia, tôi xuống xe kiểu gì đây? Bò qua người hai anh à? Xin lỗi nhưng mà..." Sufang ngập ngừng.

Vương Trung mở cửa xe, định bước xuống thì chân bỗng mềm nhũn, suýt nữa thì ngã dập mặt.

May thay, có người đã kịp thời đỡ lấy hắn.

Trong cơn choáng váng, Vương Trung nhìn thấy mái tóc bạc quen thuộc.

"Aleksei, anh... trông anh mệt mỏi quá!" Lyudmila vừa đỡ lấy vai Vương Trung vừa lo lắng hỏi.

Phải mất một lúc Vương Trung mới nhớ ra Aleksei là tên của mình, còn Alyosha là tên thân mật. Xem ra cô gái này rất quen thân với hắn.

Vừa nghĩ, Vương Trung buông thỏng người, tựa hẳn vào Lyudmila.

Lyudmila lùi lại một bước mới đứng vững được trước sức nặng của Vương Trung.

Cô nàng do dự một chút rồi hỏi: "Thầy tu Yetsemenko bảo tôi tới hỏi xem tại sao lại dừng xe, có chuyện gì vậy?"

"Phía trước có xe tăng của quân ta, sợ bị bắn nhầm nên tôi cho dừng lại." Vương Trung đáp.

Lyudmila nhìn về phía trước, giọng đầy nghi hoặc: "Phía trước?"

Đúng lúc này, Sufang thò đầu ra khỏi xe với vẻ mặt bối rối, cô nàng bị Vương Trung chặn mất đường xuống.

Thấy vậy, Lyudmila liền kéo Vương Trung lùi lại vài bước.

Sufang bước xuống xe, kéo vạt áo rồi lúng túng nói: "À, tôi là thầy tu, theo quy định phải ở cạnh chỉ huy tối cao."

"Ồ." Lyudmila gật đầu. "Cô vất vả rồi."

Lúc này, Yegorov chạy tới báo cáo: "Báo cáo, cờ trắng và cờ hiệu đã cắm xong."

"Được rồi." Vương Trung đáp rồi lưu luyến rời khỏi Lyudmila, định bò về cabin.

Lúc này, tay chân hắn vẫn còn rất yếu, nhất là cánh tay phải bị thương, mềm oặt, đến cầm ống nhòm cũng khó.

Rõ ràng là với tình trạng này, Vương Trung không thể tự mình leo lên xe, thấy vậy, hai cô gái vội vàng chạy tới, cùng nhau đẩy hắn lên cabin.

"Anh định làm gì vậy?" Lyudmila lo lắng hỏi.

"Liên lạc với xe tăng, tránh bị bắn nhầm." Vương Trung đáp.

"Hay là để tôi đi..." Yegorov đề nghị.

"Không được, đây là việc của tôi. Lính của anh tin tưởng anh, chứ không phải tôi. Tôi ở lại không chỉ huy được họ đâu." Vương Trung nói.

Thực ra lúc này đầu óc Vương Trung đang rất mụ mị, nếu không hắn sẽ nhận ra rằng phương án hợp lý nhất là cử hai tình nguyện viên đi.

Đáng tiếc, lúc này hắn không đủ tỉnh táo để suy nghĩ thấu đáo, còn những người xung quanh sau một ngày chiến đấu đã quen với việc nghe theo mệnh lệnh của hắn.

"Hay là để tôi đi thay anh?" Sergei rơm rớm nước mắt.

Vương Trung đóng cửa xe, phất tay: "Lái xe!"

Dù vẻ ngoài Sergei luôn tỏ ra nhút nhát, nhưng anh ta vẫn lập tức khởi động xe.

Chiếc xe tải cắm cờ trắng và cờ hiệu Ant lao về phía đông trong ánh bình minh.

Chương 22: "Mẹ kiếp, mày bắn nhầm quân mình rồi"

Sufang nhìn theo chiếc xe tải khuất dần trong sương sớm, rồi quay sang quan sát cô gái tóc bạc.

Quả là một mỹ nhân! - Cô thầm cảm thán.

Lúc này, Lyudmila mới lên tiếng: "Có lẽ anh ta sốt đến hồ đồ rồi, trước kia anh ta không bao giờ làm vậy đâu."

"Anh ta trước kia? Cô quen Bá tước lâu rồi sao?" Sufang tò mò hỏi.

Lyudmila nhún vai: "Tôi quen anh ta từ nhỏ, lãnh địa của chúng tôi ở cạnh nhau."

"Vậy cô là nữ Bá tước?" Sufang hỏi tiếp.

"Chưa, hiện tại tôi là thầy tu nên không thể nhận tước vị." Lyudmila đáp.

Người làm chức sắc tôn giáo không thể nhận tước vị thế tục.

"Ồ." Sufang gật đầu. "Vậy sau này cô sẽ kết hôn với Bá tước chứ?"

"Hả?" Lyudmila ngẩn người, quay sang nhìn Sufang, rồi cười lớn. "Cô... đừng nói là cô thích anh ta đấy nhé? Anh ta là một tên sở khanh có tiếng đấy, rất nhiều salon ở Yekaterinburg không chào đón anh ta vì anh ta rất hay sàm sỡ phụ nữ, cứ như chó dại vậy. Nói mới nhớ, lúc nãy tôi đỡ anh ta, anh ta lại không giở trò gì, chắc là sốt đến lú lẫn rồi."

Sufang kinh hãi: "Anh ta là người như vậy sao?"

"Cô không thuộc Lữ đoàn 41 nên không biết đâu. Cả lữ đoàn đều biết tăm tiếng của anh ta. Mà hôm qua, sau khi súng nổ, anh ta đã vừa khóc vừa chạy xuống hầm trú ẩn, còn tè cả ra quần nữa, khiến sĩ khí của cả Lữ đoàn 41 đều sụp đổ." Lyudmila nói.

Cô nàng vừa dứt lời thì Yegorov đã lên tiếng: "Thôi nào. Trước kia anh ta có thể là một kẻ hèn nhát, nhưng lúc này tôi thấy anh ta là một người Ant dũng cảm! Nếu không có anh ta, có lẽ giờ này chúng ta đã bị vây chặt trong Rogneda rồi.

"Cô chú ý lời nói một chút, thầy tu. Đừng nói những điều ảnh hưởng đến tinh thần binh sĩ."

Thầy tu cũng là chức sắc tôn giáo.

"Xin lỗi, tôi chỉ là..." Lyudmila ấp úng.

Cô nàng ấp a ấp úng mãi không nói nên lời, cuối cùng chỉ biết nhún vai.

Lời còn chưa dứt, một tiếng nổ lớn đã vang lên từ phía xa.

Những người lính đang nghỉ ngơi bên đường đồng loạt nằm rạp xuống đất.

Yegorov là lính kỳ cựu nên vẫn bình tĩnh phất tay: "Bình tĩnh, còn xa lắm! Nếu là pháo bắn về phía chúng ta, các cậu sẽ nghe thấy tiếng huýt gió trước, khi nào thành lính kỳ cựu như tôi, các cậu còn có thể nghe ra được cỡ nòng pháo."

Nhưng Lyudmila lại hét lên: "Tiếng súng từ hướng anh ấy đi tới!"

Nói rồi, cô nàng giật lấy ống nhòm của Yegorov, chạy vội tới một tảng đá ven đường, quan sát về phía xa.

Cơn gió từ hướng đông thổi tới, thổi tung bím tóc, để lộ mái tóc bạc óng ánh trong nắng sớm.

**

Vương Trung nhìn thấy xe tăng khai hỏa từ góc nhìn toàn cảnh.

Hắn muốn nhảy ra khỏi xe nhưng người không còn chút sức lực.

Khi chuyển về góc nhìn thông thường, quả đạn pháo đã rơi xuống ven đường, đất đá văng tung tóe bay cả vào trong xe, rơi đầy mặt Vương Trung.

Sergei lập tức mở cửa xe, nhảy xuống, chiếc xe tải mất lái vẫn tiếp tục lao về phía trước.

Trong cơn hoảng loạn, Vương Trung đưa tay nắm lấy vô lăng, dò dẫm chân phải tìm bàn đạp phanh, nhưng do cơ thể quá yếu, hắn không thể đạp nổi.

Nhưng có lẽ vì không ai đạp ga, hoặc động cơ đã bị mảnh pháo làm hỏng, chiếc xe tải dần dần chậm lại.

Xe tăng trên đỉnh đồi lại bắn thêm một phát, thùng xe rỗng lập tức nổ tung thành một quả cầu lửa.

Kính chắn gió phía sau vỡ tan, mảnh vỡ văng vào cào rách má Vương Trung.

Vương Trung ngồi trong xe, cố gắng mở cửa nhưng bất thành.

Lúc này hắn mới nhận ra, hình như không cần phải tự mình mạo hiểm như vậy.

Mẹ kiếp, muốn bảo toàn tính mạng, cuối cùng lại tự mình chuốc lấy cái chết.

Có lẽ xe tăng trên đỉnh đồi đã nhìn thấy cờ trắng trên xe, hoặc họ đã chắc chắn phá hủy được chiếc xe tải nên muốn tiết kiệm đạn, họ ngừng bắn.

Vương Trung ngồi trong cabin, thử mở cửa xe thêm hai lần nhưng đều thất bại, có lẽ quả đạn pháo vừa rồi đã làm hỏng cửa xe.

Hắn đành phải cố gắng di chuyển về phía ghế lái, định bụng sẽ chui ra bằng cửa Sergei vừa nhảy xuống.

Hắn không biết liệu chiếc xe có phát nổ hay không.

Bị thiêu sống là cái chết đau đớn nhất, Vương Trung không muốn trải qua.

Đúng lúc này, hắn thấy một con ngựa trắng xuất hiện trên sườn núi!

Một người đàn ông cưỡi bạch mã phi xuống từ đỉnh đồi, lao thẳng về phía chiếc xe tải đang bốc cháy.

Vương Trung nhìn con bạch mã, quên cả việc đang cố gắng thoát thân.

Chuyển sang góc nhìn toàn cảnh, Vương Trung thấy rõ người đàn ông cưỡi bạch mã là một Đại úy đội mũ bảo hiểm xe tăng, có lẽ là chỉ huy của toán xe tăng này.

Vị Đại úy phi ngựa tới gần, nhìn thấy quân hàm trên người Vương Trung, chửi thề một tiếng "Địt mẹ con chó cái", vội vàng nhảy xuống, chạy tới mở cửa xe.

Kéo được Vương Trung ra khỏi xe, vị Đại úy thở phào nhẹ nhõm, đứng nghiêm chào: "Báo cáo, Đại úy Rubakov, chỉ huy Đại đội 2, Tiểu đoàn 2, Trung đoàn Xe tăng 31, Quân đoàn Xe tăng 4, phụng mệnh tới đây chặn đánh quân Prosen!"

"Đại đội 2? Tôi chỉ thấy có bốn chiếc xe tăng." Vương Trung hỏi.

Vị Đại úy cười khổ: "Chỉ còn lại chừng này thôi, không kích đã tiêu diệt gần hết xe tăng của chúng tôi rồi. Máy bay Prosen được trang bị pháo 20mm, bắn chúng tôi như bắn bia tập, chưa kể còn có bom nữa."

Nói rồi, anh ta nhìn lên đỉnh đồi, tiếp tục than: "Xe tăng của chúng tôi giáp mỏng lắm, tất cả là tại tên Bộ trưởng Công nghiệp Quốc phòng chết tiệt

kia, cứ thích xe tăng đa tháp pháo! Xe tăng Prosen giờ toàn là đơn tháp pháo rồi! Ngay cả chúng tôi lúc thảo luận cũng nhận thấy xe tăng đơn tháp pháo của Carolin mới là tương lai!"

"Anh biết xe tăng của mình giáp mỏng, sao còn bày trận trên đồi?" Vương Trung hỏi.

"Tầm nhìn tốt, pháo 45mm của chúng tôi có thể bắn hạ xe tăng Prosen từ khoảng cách rất xa." Vị Đại úy đáp.

"Vậy nếu không quân địch quay lại thì sao? Hơn nữa anh chỉ có bốn chiếc xe tăng, địch thì lại đông như kiến." Vương Trung nói.

"Chúng tôi đã chuẩn bị hy sinh rồi. Hôm qua, khi xuất phát từ căn cứ, chúng tôi có tới hàng trăm người, anh em thân thiết như ruột thịt, giờ chỉ còn lại vài người, sống chết có nhau thôi." Vị Đại úy đáp.

"Không được." Vương Trung lắc đầu nguầy nguậy. "Bây giờ các anh do tôi chỉ huy. Tôi chỉ là mũi nhọn đánh trước, phía sau còn một tiểu đoàn bộ binh và các đơn vị trực thuộc. Phía sau ngọn núi kia có một thị trấn, chúng ta sẽ rút vào đó phòng thủ."

Vương Trung thích chơi game chiến lược thời gian thực, đặc biệt là tựa game "Waggamer: Red Dragon". Trong game, nếu xe tăng mạo hiểm tiến vào khu vực đô thị sẽ bị bộ binh dùng súng chống tăng bắn cho tan xác.

Hơn nữa, trước khi xuyên không, Vương Trung cũng xem khá nhiều video hướng dẫn "bài thể dục chống tăng" của các chiến sĩ Hamas, nên lúc này, hắn nghĩ ngay tới việc rút vào khu vực đô thị để đánh du kích.

Phương án này có thể không phải tối ưu, nhưng trong tình huống hiện tại, đây là cách làm tốt nhất mà Vương Trung có thể nghĩ ra.

Vị Đại úy nhìn chằm chằm vào Vương Trung một lúc rồi nói: "Lúc nãy từ trên đồi, tôi thấy một đoàn xe Prosen bật đèn di chuyển, sau đó bỗng dưng tắt đèn hết. Đó có phải là tiểu đoàn bộ binh mà anh nói không?"

"Phải, chúng tôi phản công, tiêu diệt một sư đoàn của địch, còn chiếm được một kho hậu cần, số xe tải này đều là chiến lợi phẩm." Vương Trung gật đầu.

Vị Đại úy gãi đầu: "Theo lý mà nói, tôi cần xác minh thân phận của anh, nhưng mà... trực giác mách bảo tôi rằng anh là quân mình. Hơn nữa, anh bị thương, đang sốt mà vẫn dám xông thẳng vào đội hình xe tăng của chúng tôi, gan dạ như vậy, thật khó tin anh lại là gián điệp."

"Vậy quyết định của anh là gì? Bỏ qua những lời vô nghĩa đi, nói thẳng quyết định của anh cho tôi biết." Vương Trung nói.

Vị Đại úy tặc lưỡi: "Vừa trúng đạn, radio của chúng tôi bị hỏng, không liên lạc được với chỉ huy cấp trên, theo điều lệnh, chúng tôi sẽ nghe theo mệnh lệnh của anh!"

Chương 23: Lên thôn Peniye

Vương Trung nhìn chằm chằm viên Đại úy cưỡi bạch mã, đầu óc mê man không nhớ ra hắn tên là gì, liền hỏi: "Anh... Vừa rồi anh nói anh tên là gì?"

"Rubakov."

Vương Trung: "Tôi là bá tước Rokossovsky, mệnh lệnh của tôi..."

Lúc này Vương Trung mới nhớ tới phải bắn pháo hiệu thông báo cho bộ đội tới, bèn sờ tay vào bao súng bên hông.

Lúc này từ phía chiếc tank lại có hai người lính đi tới, nhìn thấy cảnh tượng này lập tức giơ súng hô to: "Nguy hiểm, Đại úy!"

Đại úy: "Bình tĩnh! Đây là bá tước đại nhân! Hiện tại là chỉ huy của chúng ta! Phái một người quay lại báo cho lực lượng xe tăng, tiếp theo sẽ có quân ta lái xe tải Prosen tới, đừng bắn!"

Lập tức một người lính quay người chạy lên đỉnh núi, một trung sĩ khác vẫn dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Vương Trung.

Vương Trung mặc kệ, hắn lấy súng bắn pháo hiệu ra, run rẩy lắp đạn, dùng hết sức giơ tay lên, bóp cò.

Một quả pháo hiệu màu đỏ từ từ bay lên, chiếu sáng bầu trời lúc này vẫn còn tăm tối.

Vương Trung thở phào nhẹ nhõm, ném khẩu súng bắn pháo hiệu đi, dùng giọng yếu ớt hỏi: "Có cáng cứu thương không? Tôi e là không tự mình đi đến chỗ xe tăng được."

Đại úy nói: "Ngài có thể cưỡi ngựa, đến đây, chúng tôi đỡ ngài lên."

Vương Trung: "Tài xế của tôi nhảy xe rồi, bất luận sống chết cũng lôi hắn lại đây cho tôi."

Đại úy nói với hai người lính: "Trung sĩ, anh nghe thấy chưa? Còn không mau đi tìm dọc đường đi?"

Người trung sĩ vẫn còn nghi ngờ Vương Trung lúc này mới chạy dọc theo con đường lớn. Đợi đến khi Vương Trung được Đại úy đỡ lên ngựa, vừa lúc nhìn thấy hắn từ trên mặt đất kéo Đại úy Sergei lên.

Sergei bị ngã vỡ đầu, nhưng nhìn từ tư thế đứng thẳng thì có vẻ tình trạng tốt hơn Vương Trung không ít.

"Tên khốn." Vương Trung buột miệng mắng.

Lúc này, một chiếc xe tải của quân đoàn Prosen lao đến với tốc độ cao nhất, có thể bánh xe đã cán phải đá, cả chiếc xe xóc nảy như thể chỉ một giây sau sẽ sụp đổ.

Đến trước Bạch Mã, chiếc xe quăng đuôi, trước khi đâm vào đống đổ nát đã phanh gấp lại.

Cửa ghế phụ mở ra, Lyudmila nhảy xuống xe: "Aleksei!"

Vương Trung miễn cưỡng giơ tay lên.

Lúc này, Trung sĩ Grigory dẫn theo những người lính kỳ cựu của đội trinh sát từ trong thùng xe nhảy ra, tay cầm súng tiểu liên: "Bá tước đại nhân!"

Vương Trung: "Tôi không sao. Lực lượng xe tăng cảnh giác là tốt. Tôi đã lệnh cho họ rút vào trong thị trấn, anh mau bố trí trạm gác quan sát trên đỉnh núi. Chờ trời sáng quân Prosen có thể sẽ tấn công."

Grigory nhìn về phía Đại úy đang dắt ngựa, dùng giọng điệu báo cáo quân tình: "Chúng ta đại khái đã vượt qua Kurasovka ở phía tây lúc ba giờ sáng, chúng tôi phát hiện ra khoảng một trung đoàn bộ binh, và ít nhất hai mươi chiếc Panzer III."

Vương Trung khẽ nhướn mày, thế giới này Prosen cũng dùng số để đặt tên cho tank sao.

Giọng nói của Đại úy Rubakov có chút run rẩy: "Hai mươi chiếc! Trời ạ, suýt chút nữa chúng ta đã giao chiến với bọn chúng trên đỉnh núi trống trải rồi."

Vương Trung: "Tôi đã ra lệnh cho các anh rút vào trong thôn, mau chóng chấp hành đi, trên đỉnh núi chỉ để lại trạm gác quan sát của Grigory là được rồi."

Trung sĩ Grigory hỏi: "Là rút vào thôn Peniye ạ?"

Vương Trung không biết đó là thôn nào, vừa nãy nhìn xuống, hắn chỉ thấy phía sau có một ngôi làng, vì vậy chỉ có thể trả lời: "Ngôi làng ở phía sau núi."

"Là thôn Peniye, chúng tôi có thể dùng xe tải đưa ngài qua đó trước, thưa ngài và tiểu thư Melekhovna."

Vương Trung: "Lyudmila, cô nên ở cùng nhóm xạ thủ."

Lyudmila bĩu môi: "Em biết rồi, vậy em sẽ ở đây chờ Yetsemenko và những người khác."

Vương Trung gật đầu, mặc cho Grigory và một trinh sát khác khiêng hắn lên ghế phụ xe tải.

Xe tải khởi động, chạy dọc theo con đường lớn, vòng qua ngọn núi nhỏ phía đông, liền nhìn thấy thôn Peniye.

Trung đội xe tăng của Rubakov từ trên núi xuống, đâm sập tường đá trên cánh đồng, từ đường chéo tiến lên con đường lớn, đi theo sau xe của Vương Trung.

Vương Trung chuyển sang góc nhìn của mình, phát hiện mình có thêm một thẻ bài quân nhân: Quân đoàn xe tăng thứ tư, Trung đoàn xe tăng 31, Tiểu đoàn 2, chỉ huy là Đại úy Rubakov.

Một tiểu đoàn xe tăng chỉ còn lại bốn chiếc, lại toàn là xe tăng T28 bọc giáp mỏng, phải đánh như thế nào đây...

Vương Trung nhìn thôn Peniye, mất vài giây sau mới nhận ra ngôi làng này lại có không ít ngôi nhà hai tầng, hơn nữa thoạt nhìn còn có điện.

Nhìn kỹ phía đông ngôi làng còn có một nhà máy khá lớn, trên biển hiệu ghi "Trạm máy kéo".

Vương Trung hỏi người trung sĩ đang lái xe: "Trạm máy kéo là gì vậy?"

Người trung sĩ rất ngạc nhiên: "Dựa theo luật nông nghiệp mới, các lãnh chúa địa phương muốn vay tiền bằng cách thế chấp tài sản để mở trạm máy kéo và trạm hạt giống, mười năm nay, ngôi làng nào có lãnh chúa sinh sống đều có chứ?"

Vương Trung kinh ngạc.

Tuy nhiên, thôn Peniye hiện đại hơn so với dự đoán, ngược lại khiến Vương Trung nảy ra ý tưởng đánh bại quân địch.

Những ngôi nhà hai tầng này, cả con đường này, đều khiến Vương Trung nhớ tới "bài thể dục chống tăng" của người đồng hương nào đó trước khi xuyên không.

Loại tank thời đại này không giống như Merkava, bom xăng Molotov có thể khiến chúng bốc cháy, thậm chí không cần "bài thể dục chống tăng", chỉ cần ném bom xăng từ tầng hai là được.

Còn về việc tìm nguyên liệu làm bom xăng ở đâu - nói đùa chứ, đất nước Ant mà mình đang ở, là anh em gần của Nga, Vương Trung không tin trong làng không tìm được rượu mạnh.

Nghĩ đến đây, Vương Trung bật cười.

Người trung sĩ lái xe nghi ngờ nhìn sườn mặt Vương Trung, có vẻ muốn hỏi nhưng lại không dám hỏi.

————

Vừa vào làng, Vương Trung đã nhìn thấy một bà lão dẫn theo cháu trai đứng ở cửa nhà nhìn ngóng xung quanh.

Vương Trung: "Dừng xe!"

Chiếc xe phanh gấp, Vương Trung mở cửa sổ xe, hét lớn với bà lão: "Chạy mau đi! Đừng ở lại đây! Bọn Prosen sẽ tàn sát mọi người!"

Bà lão: "Ngài ơi, sắc mặt ngài không được tốt cho lắm, vào nhà nghỉ ngơi một chút đi?"

Vương Trung: "Đi mau! Dẫn theo người nhà chạy mau!"

Bà lão: "Ngài bảo chúng tôi đi, nhưng chúng tôi có thể đi đâu bây giờ? Cả làng, những người có họ hàng ở nơi khác đều đã đi cả rồi. Chúng tôi đã sống ở ngôi làng này qua bao đời, chẳng còn ai để nương tựa nữa."

Vương Trung: "Bọn chúng sẽ tàn sát mọi người!"

Bà lão nở nụ cười chất chứa nỗi buồn: "Vậy thì để chúng giết đi, ít nhất chúng tôi được chết trên mảnh đất quê hương. Bây giờ chạy nạn, tha phương cầu thực, biết đâu cuối cùng cũng chết, lại còn phải chết nơi đất khách quê người."

Với khả năng suy nghĩ hạn hẹp lúc này, Vương Trung không thể phản bác lại lời nào, hắn không có cách nào thuyết phục bà lão này dẫn cháu trai rời đi.

Nghĩ đến một ngày không xa, họ có thể sẽ bị quân Prosen giết chết ngay trong nhà mình, một nỗi bi thương dâng lên trong lòng, đè nặng lên ngực Vương Trung.

Lúc này, Đại úy Rubakov từ trên chiếc tank phía sau nhảy xuống, chạy đến bên cửa xe Vương Trung, chào theo nghi thức quân đội: "Chúng tôi nhận được mệnh lệnh từ Quân đoàn xe tăng thứ tư, yêu cầu chúng tôi cố thủ ở Peniye ít nhất là đến tối mai, sau đó rút lui về Bogdanovka."

Vương Trung: "Tối mai?"

Vương Trung nhìn đồng hồ, tính toán thời gian trời tối là 8 giờ, bốn chiếc xe tăng của Rubakov phải cầm cự ở đây 38 tiếng đồng hồ.

Rubakov vẻ mặt đau khổ: "Có lẽ chúng ta sẽ bỏ mạng ở đây."

Vương Trung: "Đừng lo, có tôi ở đây, chúng ta sẽ cho lũ người Đức một bài học nhớ đời!"

Rubakov nghi ngờ hỏi: "Người Đức?"

Vương Trung đang sốt mê man, thậm chí không còn tâm trí để sửa cách gọi đó.

Hắn chỉ vào ngôi nhà lớn ven đường: "Tôi muốn đặt sở chỉ huy ở đây!"

Thật ra hắn chỉ tay bừa.

Rubakov: "Nhưng... Sau khi khai chiến, ngôi nhà này sẽ là mục tiêu bị pháo kích đầu tiên! Vẫn nên chọn một ngôi nhà trong làng thì hơn!"

Vương Trung cao giọng: "Gọi Yegorov đến đây!"

Chương 24: "Thủ tục? Đây là thủ tục!"

Yegorov vừa bước vào cửa, câu đầu tiên là: "Sao lại đặt sở chỉ huy ở tuyến đầu? Nguy hiểm quá. Hay là chuyển vào giữa làng đi, tôi vừa nhìn thấy ở ngoài có mấy ngôi nhà ba tầng."

Vương Trung đang uống nước, thấy Yegorov bước vào, liền đưa cốc nước cho bà chủ nhà, lau miệng nói: "Chuyện đó tính sau. Anh biết cách làm bom xăng đơn giản không? Dùng rượu mạnh, thay nút chai bằng giẻ tẩm rượu, trước khi ném châm lửa vào giẻ."

Yegorov: "Tất nhiên là biết, hồi Chiến tranh Mùa đông, quân Mannheim đã dùng thứ đó để đối phó với chúng ta."

Vương Trung: "Vậy sao ở Ropgenda không thấy anh dùng?"

Yegorov: "Vì không tìm được rượu thích hợp. Rượu lậu mà dân chúng tự nấu độ cồn thấp, nhiều tạp chất, châm không cháy. Muốn làm chỉ có thể dùng xăng, nhưng chúng ta là bộ binh, hơn nữa còn là bộ binh không cơ giới, làm gì có xăng, cỏ cho ngựa thì được cấp phát khối."

Vương Trung: "Tôi không tin là không tìm được rượu mạnh!"

"Rượu mạnh thì có, trong hầm rượu của quý tộc."

Lúc này, bà chủ nhà vừa đưa nước cho Vương Trung lên tiếng: "Ông Boye trong thị trấn có một nhà máy rượu, hàng năm đều dùng lúa mạch để nấu vodka, chở đến Agasuk bán."

Vương Trung: "Nghe thấy chưa? Đi trưng dụng nhà máy rượu đó."

Yegorov lộ vẻ khó xử: "Tôi đã phái người đến đó rồi, bị quản gia nhà ông Boye chặn lại."

Vương Trung: "Quản gia?"

Vương Trung nghiến răng đứng dậy: "Tôi đi xem sao."

Hắn đi được hai bước, quay đầu lại nhìn bà chủ nhà: "Natasha, cô mau chạy đi, bọn Prosen đó, không bằng cầm thú."

Bà chủ nhà mỉm cười: "Tôi nghe thấy ngài khuyên bà Irinichna ở nhà bên rồi. Nhưng cả nhà họ cũng không đi, ngài xem, tôi chỉ là một người đàn bà góa bụa, càng không có lý do gì để đi. Bọn Prosen không thể giết hết tất cả chúng tôi được? Hắn giết hết rồi thì lấy ai trồng lúa mì trên mảnh đất rộng lớn này?"

Vương Trung: "Nhưng tôi đã tận mắt chứng kiến chúng tàn sát bừa bãi! Trên quảng trường trong làng chất đầy thi thể!"

Bà chủ nhà: "Vậy thì chỉ còn cách nhờ ngài báo thù cho chúng tôi."

Vương Trung hiểu ra, trừ phi tận mắt chứng kiến, nếu không sẽ không ai tin rằng quân địch lại tàn bạo đến vậy.

Vương Trung còn muốn khuyên thêm vài câu nữa, nhưng hiện tại có việc quan trọng hơn, chỉ đành thôi.

Hắn xoay người, đi được hai bước lại loạng choạng suýt ngã, lúc này mới gọi với Yegorov: "Mang cáng cứu thương đến đây! Tôi đang sốt, không còn sức đi bộ nữa!"

Yegorov lập tức quay lại gọi lính: "Cáng cứu thương!"

Vừa lúc đó, Tham mưu trưởng Pavlov bước vào, nhìn thấy dáng vẻ của Vương Trung, liền nói: "Tình trạng này của Bá tước Rokossovsky không thích hợp để chỉ huy bộ đội, hay là để cậu ấy rút lui cùng với bệnh viện dã chiến đi."

Vương Trung: "Anh muốn tước quyền chỉ huy của tôi? Gan to!"

Lúc này Vương Trung đang rất khó chịu, con người ta lúc ốm đau thường dễ cáu gắt, lại còn bảo thủ hơn bình thường.

Vương Trung hoàn toàn không muốn rút lui, chỉ muốn ở đây cho lũ Prosen kia một trận ra trò.

Ngoài chuyện này ra, Vương Trung chẳng muốn làm gì khác. Ai dám ý kiến, Vương Trung sẽ nổi giận với người đó.

Chờ đến khi hạ sốt, chắc Vương Trung sẽ phải kinh ngạc với quyết định của mình lúc này.

Vương Trung: "Tôi thấy anh là gián điệp, giống như tên Giám mục giả mạo kia, muốn phá hoại hệ thống chỉ huy của chúng ta! Người đâu! Xử bắn hắn cho tôi!"

Pavlov sợ đến mức mặt mày tái mét: "Không, tôi không có ý đó!"

Một hạ sĩ đã cầm súng tiến lên, xem ra bình thường vị Tham mưu trưởng Pavlov này cũng chẳng được lòng ai.

Pavlov vội vàng nói lớn: "Tôi chỉ là lo lắng cho sức khỏe của ngài thôi! Xin tha mạng!"

Vương Trung: "Còn dám nói năng bừa bãi, tôi chém đầu anh!"

Lúc này, hai người lính khiêng cáng cứu thương bước vào, vẻ mặt ngơ ngác, bởi vì họ không thấy ai bị thương.

Vương Trung chỉ tay xuống đất: "Đặt xuống đây!"

Hai người lính vội vàng đặt cáng cứu thương xuống trước mặt Vương Trung.

Vương Trung không chút khách khí nằm xuống cáng, phất tay: "Đến nhà máy rượu! Yegorov, đi theo tôi!"

————

Nhà máy rượu nằm ngay bên cạnh trạm máy kéo mà Vương Trung nhìn thấy lúc nãy, xem ra khu vực này đều là tài sản của ông Boye, lãnh chúa ở đây.

Trước cổng sắt lớn được chạm khắc tinh xảo, đã có vài tên vệ sĩ tay lăm lăm súng, canh gác cẩn mật.

Vương Trung được hai người lính khiêng trên cáng, tiến thẳng về phía cổng lớn.

Một tên vệ sĩ giơ tay phải ra hiệu dừng lại: "Phía trước là lãnh địa tư nhân của ông Boye, cấm vào, quân lính!"

Vương Trung: "Nơi này bị trưng dụng rồi, bao gồm cả nhà máy rượu, và cả số rượu bên trong."

Tên vệ sĩ quay đầu lại hét lớn: "Ông Korshov!"

Lập tức, một gã mập mạp ăn vận như một thư ký từ căn nhà nhỏ bên cạnh cổng bước ra, vừa ngáp vừa lắc lư đi tới: "Chuyện gì vậy?"

"Vị Trung tá này nói muốn trưng dụng nhà máy rượu."

Korshov: "Có giấy tờ gì không?"

Vương Trung: "Lũ Prosen chỉ cách đây có hai mươi dặm! Chúng tôi cần rượu mạnh để làm bom xăng!"

"Vậy thì liên quan gì đến chúng tôi?" Korshov dang hai tay ra, "Trước khi ông Boye rút lui đã giao nơi này cho tôi, muốn trưng dụng thì phải có giấy tờ."

Lúc này, do cơn sốt hành hạ, Vương Trung đã mất hết kiên nhẫn, gằn giọng: "Cản trở quân đội chuẩn bị tác chiến, tôi nghi ngờ anh là gián điệp của Prosen!"

Korshov: "Vậy thì ngài nên tìm tòa án..."

Vương Trung rút súng của Yegorov bên cạnh, bắn một phát vào bụng Korshov.

Mấy tên vệ sĩ cầm súng đều kinh hãi, rõ ràng không ngờ Vương Trung lại thực sự nổ súng.

Vương Trung: "Chúng là kẻ địch! Là gián điệp! Bắn!"

Yegorov giơ súng tiểu liên lên, xả một loạt đạn.

Vời giây sau, trước cổng trở lại yên tĩnh.

Một trung đội bộ binh chạy đến, người trung sĩ dẫn đầu hét lớn từ xa: "Đoàn trưởng! Chuyện gì vậy?"

Yegorov: "Phát hiện ra vài tên gián điệp. Không có gì đâu."

Vương Trung: "Lấy chìa khóa của chúng, mở cửa, trưng dụng toàn bộ số rượu bên trong. Tìm một lão binh biết cách làm bom xăng, dẫn người đi làm ngay.

"Những lão binh nào biết dùng bom xăng, chia thành từng nhóm nhỏ, một người dẫn hai tân binh, tân binh mang bom, lão binh ném. Chiếm giữ toàn bộ các tòa nhà hai tầng hai bên đường!

"Yegorov, anh chọn vị trí đặt súng máy, cố gắng khóa chặt đám bộ binh đi theo yểm trợ xe tăng của địch, tạo cơ hội cho lính ném bom!"

Yegorov gật đầu: "Rõ! Ngoài ra, tôi kiến nghị ngài nên đặt sở chỉ huy trong nhà máy rượu."

Vương Trung nhìn tòa nhà của nhà máy rượu trước mặt.

Yegorov: "Rõ ràng là tòa nhà này được xây dựng bằng bê tông cốt thép, cho dù địch có dùng trọng pháo cũng không phá hủy được. Nơi này có thể trở thành pháo đài cuối cùng của chúng ta."

Vương Trung không quan tâm đến chuyện đó, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào tháp nước của nhà máy rượu: "Tháp nước kia có phải là công trình cao nhất trong làng không?"

Yegorov: "Đúng vậy, còn cao hơn cả tháp chuông nhà thờ một chút."

Vương Trung: "Tốt! Đặt sở chỉ huy ở đây."

Yegorov: "Còn lực lượng xe tăng của Rubakov, ngài xem..."

Vương Trung: "Số xe tăng đó là lực lượng chi viện cơ động quan trọng, tôi muốn tự mình bố trí vị trí cho chúng."

Chương 25: Đã đến lúc thể hiện kỹ năng micro thượng thừa

Vương Trung chưa từng tham gia chiến tranh, tổ quốc thật sự của hắn đã hơn ba mươi năm không có chiến tranh.

Nhưng Vương Trung từng chơi tựa game được mệnh danh là "Genshin Impact của Nga" - War Thunder, trong game này, Vương Trung có rất nhiều kinh nghiệm tiêu diệt kẻ địch, biết cách tìm địa hình nào để che chắn cho hai bên hông yếu ớt của xe tăng.

Làng Peniye có ba con đường chính, trong đó hai con đường đều từ phía tây vào làng, cùng với con đường từ phía đông ra khỏi làng tạo thành hình chữ Y.

Nếu coi phía nam là "dưới", thì đây là chữ Y nằm ngang, phần miệng chữ Y hướng về phía tây.

Nhưng trên thực tế, ba con đường này không giao nhau trực tiếp, mà tạo thành một khu vực hình tam giác ở giữa làng.

Phía bắc khu vực này là khu biệt thự sang trọng của ông Boye, tòa nhà chính là một ngôi nhà ba tầng xây bằng gạch đỏ.

Công trình kiến trúc quan trọng nhất trong khu vực hình tam giác là nhà thờ của làng, bản thân nhà thờ đã cao bằng ngôi biệt thự ba tầng của ông Boye, lại còn có thêm một tòa tháp chuông cao hơn.

Bên cạnh nhà thờ là cối xay gió của làng, đây là loại cối xay chạy bằng máy móc, sử dụng lò hơi nước.

Đi về phía nam là hai tòa nhà hai tầng, là nhà của những người giàu có trong thị trấn, nghe nói một trong số đó là kiểm lâm của hoàng đế.

Còn nhà máy rượu mà Vương Trung chọn làm sở chỉ huy nằm ở phía đông của những công trình này, bên cạnh nhánh chữ Y nằm ngang, từ cổng nhà máy rượu đi ra, chỉ cần đi vài bước là đến khu vực hình tam giác.

Tất nhiên là Vương Trung ngay cả mấy bước đó cũng không đi nổi, chỉ có thể chỉ huy lính khiêng mình tới.

"Dừng lại!" Hắn đứng ở cửa nhà xay hô ngừng, híp mắt nhìn về phía tây xa xa.

Từ góc nhìn quan sát trên cao, hắn tưởng rằng ở vị trí này có thể nhìn thấy một trong những lối vào phía tây ngôi làng, nhưng không ngờ lại bị một đoạn tường đá và một ngôi nhà gỗ chắn tầm nhìn.

Vương Trung lập tức nhận ra, đây là một địa hình tuyệt vời để ép xe tăng địch phải đối đầu trực tiếp với xe tăng của mình. Con đường phía tây không rộng, không thể hai xe tăng đi song song, địch chắc chắn phải đi một chiếc rồi mới đến chiếc tiếp theo.

Hơn nữa nơi này còn có đường rút, một khi phát hiện địch ùa vào quá đông, có thể cho xe lùi lại, nấp sau nhà xay.

Nhà xay cơ giới cao hai tầng, cho dù là chiếc T28 to lớn và chậm chạp cũng có thể giấu được.

Vương Trung lập tức hô lớn: "Người đâu! Gọi Đại úy Rubakov đến đây!"

Rất nhanh, chiếc xe tăng mang số hiệu chiến thuật 422 đã được bố trí ở góc đường này.

Vương Trung cố gắng giữ cho đầu óc tỉnh táo, giải thích với Xa trưởng: "Khi nào thấy hơn hai chiếc xe tăng địch xuất hiện trong tầm ngắm, anh cho xe lùi lại, nấp sau nhà xay!"

Xa trưởng xe 422 là một hạ sĩ, trông vô cùng căng thẳng, nghe Vương Trung nói chỉ liên tục gật đầu.

Vương Trung nói tiếp: "Bây giờ các anh hãy đo khoảng cách, đảm bảo khi nhìn thấy địch sẽ bắn trúng ngay phát đầu tiên!"

Xa trưởng lắp bắp: "Vâng... Vâng... Thấy địch là lùi lại ngay!"

Vương Trung sững người, tưởng mình nghe nhầm.

Rubakov cưỡi ngựa trắng chạy đến, mắng: "Nghe rõ mệnh lệnh của Bá tước chưa! Bá tước bảo anh đo khoảng cách ngay!"

Hạ sĩ ấp úng: "Đo... Đo khoảng cách? Đo gì cơ ạ?"

Vương Trung nhíu mày: "Anh làm Xa trưởng bao lâu rồi?"

Hạ sĩ lí nhí: "Mới một ngày... Tôi được điều từ kíp xe khác sang..."

Vương Trung thở dài: "Thay một kíp xe có kinh nghiệm vào vị trí này."

Rubakov thở dài: "Để tôi, tôi sẽ ở đây. Đo khoảng cách, nếu thấy hơn hai xe tăng địch thì lùi lại phía sau nhà xay, đúng không?"

Vương Trung gật đầu: "Đúng."

Tiếp theo, hắn chỉ đạo binh sĩ khiêng cáng, bố trí nhiệm vụ cho hai chiếc xe tăng còn lại, yêu cầu họ lợi dụng địa hình để bắn tỉa, tạo bất ngờ cho xe tăng Prosen đang tiến công.

Còn chiếc xe tăng 422 với Xa trưởng quá mức căng thẳng, Vương Trung suy nghĩ một chút, quyết định bố trí họ trong sân nhà máy rượu, làm đội dự bị cuối cùng.

Nghe nói nhiệm vụ của mình là dự bị, anh hạ sĩ mới làm Xa trưởng một ngày liền thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi sắp xếp xong nhiệm vụ cho lực lượng xe tăng, Vương Trung đang định ra lệnh cho binh sĩ khiêng cáng đưa mình về nhà máy rượu, thì thấy một chiếc xe dừng lại trước nhà thờ. Một người đàn ông trung niên bước xuống xe, ngẩng đầu nhìn lên tháp chuông nhà thờ.

"Vị trí này chắc chắn rất thuận lợi." Người đàn ông nói. "Mang Thần tiễn lên đó! Chúng ta sẽ cho quân Prosen một phen kinh hồn bạt vía từ tháp chuông!"

Xem ra đây chính là tu sĩ Yetsemenko, chỉ huy đội Thần tiễn.

Lyudmila chui ra từ thùng xe tải, nhìn thấy Vương Trung có vẻ ngạc nhiên: "Alyosha?"

Tu sĩ Yetsemenko lúc này mới chú ý đến Vương Trung, vội vàng đứng nghiêm chào: "Kính chào Bá tước Rokossovsky."

Vương Trung gật đầu.

Lúc này, thuộc hạ của Yetsemenko đã dỡ Thần tiễn xuống khỏi xe tải.

Đây là lần đầu tiên Vương Trung nhìn thấy loại vũ khí này ở khoảng cách gần. Mặc dù đầu óc vẫn còn choáng váng vì sốt, hắn vẫn nhận ra điểm khác biệt của Thần tiễn so với tưởng tượng của mình.

Hắn thắc mắc: "Thiết bị dẫn đường đâu? Trông nó chẳng khác gì một quả tên lửa thông thường!"

Trong ấn tượng của hắn, loại tên lửa chống tăng này đều có thiết bị dẫn đường khá cồng kềnh. Hồi bé, khi đọc tạp chí vũ khí, hắn thấy những quả tên lửa chống tăng đều được trang bị thiết bị ngắm bắn rất lớn.

Thế mà bệ phóng Thần tiễn này chỉ là một ống phóng đơn giản đến khó tin.

Tu sĩ Yetsemenko ngạc nhiên: "Ngài không thấy biểu tượng thánh ở đầu Thần tiễn sao?"

Vương Trung đầu óc vẫn còn choáng váng, chưa kịp phản ứng: "Biểu tượng thánh?"

Người lính phụ trách mang Thần tiễn vội vàng xoay quả đạn trong tay, để Vương Trung nhìn rõ biểu tượng thánh ở đầu.

Tu sĩ Yetsemenko liếc nhìn Lyudmila: "Đại úy Melekhovna là một Xạ thủ cầu nguyện rất xuất sắc, cô ấy đã bắn trúng một xe tăng địch. Theo quy định, tôi nên đề nghị tặng cô ấy một huân chương chiến công, nhưng tình hình hiện tại..."

Lúc này, Vương Trung mới hiểu ra: Biểu tượng thánh, Xạ thủ cầu nguyện... Không lẽ Thần tiễn này được dẫn đường bằng "thần lực" thật?

Hắn còn tưởng là giống như trong Warhammer 40k, những kẻ cuồng tín không hiểu khoa học kỹ thuật nên mới thần thánh hóa mọi thứ.

Vương Trung phẩy tay: "Ta hiểu rồi. Mọi người chuẩn bị lên tháp chuông?"

Yetsemenko gật đầu: "Vâng, tháp chuông có tầm nhìn rất tốt."

Vương Trung lắc đầu: "Nhưng địch cũng sẽ dễ dàng nhìn thấy mọi người. Thần tiễn khi bắn có tạo ra khói đuôi rõ ràng không?"

Hắn đã nhìn thấy quỹ đạo bay của Thần tiễn ở góc nhìn từ trên cao, rất rõ ràng.

Yetsemenko đáp: "Khói đuôi quả thực rất rõ, nhưng rõ ràng hơn cả là ánh sáng phát ra từ đầu đạn khi được dẫn đường. Có vấn đề gì sao?"

Vương Trung xua tay: "Vậy thì lên tháp chuông là một ý tưởng tồi. Ngay khi quả đầu tiên được bắn ra, vị trí của mọi người sẽ bị lộ, xe tăng địch sẽ tập trung hỏa lực vào tháp chuông."

Tầm nhìn tốt thường là con dao hai lưỡi.

Vương Trung chỉ vào nhà thờ: "Tôi đề nghị bố trí nhiều vị trí bắn, mỗi vị trí đặt một quả Thần tiễn. Sau khi khai hỏa, mang bệ phóng di chuyển ngay lập tức, bắn một phát đổi một chỗ!"

Yetsemenko phản đối: "Theo giáo trình, chúng ta nên chọn vị trí thoáng đãng để bắn tỉa xe tăng địch, tận dụng tối đa tầm bắn của Thần tiễn. Thần tiễn có thể bắn xa đến hai cây số! Pháo xe tăng của địch không thể bắn xa như vậy."

Vương Trung ngắt lời: "Địch sẽ dùng khói chắn tầm nhìn của mọi người, ở Rogneda chúng đã làm như vậy!"

Mặc dù vẫn còn sốt, Vương Trung vẫn nhớ đến những gì đã xảy ra ở Rogneda. Lúc đó, đội của Yetsemenko đã phá hủy một xe tăng địch, ngay lập tức bộ binh địch đã sử dụng khói để che khuất tầm nhìn của họ.

Rõ ràng là quân Prosen rất quen thuộc với cách đối phó Thần tiễn.

Yetsemenko vẫn cố gắng phản đối: "Nhưng mà..."

"Không nhưng nhị gì cả, tôi là chỉ huy ở đây. Tôi không cho phép mọi người lên tháp chuông!"

Lúc này Yegorov xen vào hòa giải: "Hay là thế này, chúng tôi đã tìm thấy một số vị trí đặt súng máy rất tốt, cũng thích hợp để bố trí Thần tiễn. Chúng ta có thể đặt Thần tiễn ở những vị trí đó, bộ binh cũng có thể yểm trợ cho mọi người!"

Yetsemenko do dự một lúc rồi nói: "Được rồi, hy vọng Bá tước không phải vì sốt đến hồ đồ mới đưa ra quyết định như vậy. Và cũng hy vọng ngài không phải đang thiên vị Đại úy Melekhovna!"

Nói xong, ông ta trừng mắt nhìn Lyudmila.

Chương 26: Những thương vong đầu tiên

Góc nhìn tạm thời rời khỏi Vương Trung.

Sau khi ổn định vị trí theo sự sắp xếp của Yegorov, Yetsemenko trừng mắt nhìn Lyudmila: "Đại úy Melekhovna, bạn trai cô chăm sóc cô thật đấy."

Lyudmila tên đầy đủ là Lyudmila Vasilyevna Melekhovna.

Cô nhíu mày: "Ở Rogneda, chúng ta chỉ bắn được một phát Thần tiễn thì đã bị khói chắn tầm nhìn, anh ấy nói đúng."

Yetsemenko khịt mũi: "Tôi nghe nói anh ta vừa khai chiến đã tè ra quần! Anh ta thì hiểu gì về chiến thuật mà chỉ ra vấn đề? Không, chắc chắn là anh ta không muốn cô gặp nguy hiểm!"

Lyudmila phản bác: "Nhưng chính anh ấy đã đưa chúng ta thoát khỏi vòng vây! Tuy bình thường anh ấy có chút vô công rồi nghề, nhưng..."

"Một tên công tử bột ăn chơi trác táng thì làm sao có thể trở thành thiên tài quân sự được? Không, tuyệt đối không thể! Tôi sẽ ghi lại tất cả mệnh lệnh của anh ta vào nhật ký chiến đấu!

"Nếu nhiệm vụ ở Cao điểm Peniye thất bại, anh ta chính là người phải chịu trách nhiệm!"

Thực ra, nhiệm vụ phòng thủ Cao điểm Peniye trong 38 giờ được giao cho Tiểu đoàn 2, Trung đoàn Xe tăng 31, Quân đoàn Xe tăng 4. Trung đoàn Amur 3 và đội Thần tiễn của Yetsemenko không có nghĩa vụ phải bám trụ ở đây.

Nhưng Vương Trung vẫn hạ lệnh cố thủ, coi đây là nhiệm vụ của toàn bộ lực lượng.

Không ai phản đối, kể cả những người biết rõ mệnh lệnh được giao cho ai. Có lẽ sau khi chứng kiến sự tàn bạo của quân Prosen trong cuộc rút lui, mọi người đều dồn nén một bụng lửa giận.

**

Về phần Vương Trung, lúc này hắn đang sốt đến mê man, đầu óc chỉ có thể suy nghĩ được một chuyện một lúc.

Trở lại phòng quản lý của nhà máy rượu, Vương Trung nốc cạn một cốc nước lớn, nhưng vẫn cảm thấy khô khốc cổ họng.

"Nước!" Hắn gào lên.

Một trong hai người lính vừa khiêng cáng cho hắn lập tức chạy đi lấy nước.

Lúc này, Tham mưu trưởng Pavlov dẫn theo vài người bước vào phòng. Nhìn thấy tình trạng của Vương Trung, ông ta nói: "Hay là ngài rút lui cùng bệnh viện dã chiến?"

Vương Trung hỏi: "Bệnh viện dã chiến đã đến rồi?"

"Đã đến rồi."

Vương Trung ra lệnh: "Cho tôi Penicillin và thuốc hạ sốt! À, đừng để họ di chuyển bằng xe tải của địch, thuê xe ngựa của người dân địa phương. Càng nhiều càng tốt!"

Chờ đến khi người dân chở bệnh viện dã chiến đến hậu phương, có lẽ Cao điểm Peniye cũng đã rơi vào tay giặc. Đến lúc đó, dù muốn hay không, họ cũng phải đi theo quân đội rút lui.

Tham mưu trưởng Pavlov nói: "Tôi sẽ bảo thư ký kiểm tra xem còn bao nhiêu rúp..."

"Ông không biết ghi nợ sao? Đồ ngu!" Vương Trung cáu gắt.

Pavlov thấy vậy, vội vàng nói: "Tôi đi sắp xếp ngay." Rồi ông ta chuồn thẳng, chỉ còn lại vài sĩ quan tham mưu ở lại với Vương Trung.

Vương Trung ra lệnh: "Mang cho tôi một chiếc radio, hỏi xem tần số liên lạc của mấy chiếc xe tăng là gì!"

Các sĩ quan tham mưu nhìn nhau. Tham mưu phụ trách thông tin lên tiếng: "Tôi sẽ đi tìm Đại úy Rubakov."

Một lát sau, Rubakov đến. Nghe Vương Trung hỏi, ông ta nhíu mày: "Xe tăng của địch có lẽ đều được trang bị radio, nhưng chúng tôi chỉ có xe chỉ huy của tôi là có."

Vương Trung nhìn lên trời, bất lực nói: "Được rồi, cho tôi biết tần số của anh, tôi sẽ chỉ huy qua radio."

Tuy không có kinh nghiệm thực chiến, nhưng nhờ kinh nghiệm chơi game, Vương Trung nhận ra góc nhìn từ trên cao của mình có lợi thế rất lớn trong chiến đấu ở cự ly gần trong thành phố.

Ít nhất, hắn có thể nhìn thấy nòng pháo của xe tăng địch đang chĩa về hướng nào. Những ai đã từng chơi World of Tanks và bị "ăn hành" bởi những nòng pháo đó đều hiểu rõ điều này có ý nghĩa gì.

Rubakov đáp: "Tần số của tôi là 420."

Vương Trung gật đầu: "Được, tôi sẽ dùng tần số này để chỉ huy."

Rubakov nhìn xung quanh, vẻ mặt khó hiểu: "Ý ngài là... ngài sẽ chỉ huy ở đây?"

Vương Trung đáp: "Tất nhiên là không. Khi trận chiến bắt đầu, tôi sẽ di chuyển đến một vị trí có tầm nhìn tốt. Cứ làm theo mệnh lệnh của tôi là được. Đi đi."

Rubakov chào theo kiểu nhà binh, sau đó xoay người rời đi.

Vừa lúc đó, một người đàn ông cao gầy, đeo kính, tay đeo băng đỏ chữ thập bước vào: "Tôi nghe nói có người cần kháng sinh?"

Vương Trung đáp: "Phải, tôi cần. Ông là...?"

"Tôi là bác sĩ Raskolnikov, thưa Bá tước. Tôi đã từng gặp ngài ở buổi dạ tiệc."

Vương Trung gật đầu: "À vâng, chào bác sĩ Raskolnikov."

"Raskolnikov." Bác sĩ vừa sửa lời vừa bước đến gần Vương Trung, nói "Xin lỗi." rồi áp tay lên trán hắn. "Tình trạng của ngài rất nghiêm trọng. Cần phải đưa ngài về hậu phương ngay lập tức. Hay là ngài rút lui cùng bệnh viện dã chiến?"

Vương Trung kiên quyết: "Không! Tôi sẽ không bỏ rơi binh sĩ của mình!"

Theo lý mà nói, với mục tiêu ban đầu là bảo toàn tính mạng, thì hiện tại Vương Trung nên chọn rút lui. Nhưng lúc này, trong cơn sốt mê man, hắn chỉ muốn sát cánh chiến đấu cùng binh sĩ, đánh cho lũ Đức Quốc Xã, à không, lũ Prosen kia một trận ra trò.

Vị bác sĩ có chút cảm động: "Tôi... xin lỗi, tôi không biết ngài còn có mặt như vậy."

"Ông nghĩ tôi là một tên công tử bột hèn nhát? Lên chiến trường chỉ biết tè ra quần?" Vương Trung gắt lên.

Lúc này, trong đầu hắn chỉ có duy nhất một suy nghĩ: "Chẳng lẽ tôi là người duy nhất ở đây sợ tè ra quần sao?"

Hắn bắt đầu nổi trận lôi đình: "Không! Tôi không phải là một kẻ hèn nhát! Tôi sẽ chứng minh cho các người thấy! Bất cứ ai còn nhắc đến chuyện đưa tôi về hậu phương, kẻ đó chính là phản bội! Bởi vì các người biết tôi ở đây sẽ khiến quân địch phải trả giá đắt, nên mới tìm mọi cách đưa tôi đi!"

Vị bác sĩ giật mình, lùi lại một bước: "Xin lỗi, xin đừng bắn tôi."

Câu chuyện Vương Trung xử bắn quản gia đã lan truyền khắp nơi. Cộng thêm việc trước đó hắn đã bắn chết một Giám mục giả mạo và một Thẩm phán giả mạo, binh lính đều đồn đại rằng "Bá tước Rokossovsky sẽ bắn bất cứ ai bị nghi ngờ là địch."

Vương Trung gằn giọng: "Thuốc! Uống xong thì cút ngay!"

Vị bác sĩ vội vàng mở túi, lấy ra một đống thuốc đặt lên bàn.

Vương Trung cũng chẳng buồn hỏi cách uống, cầm đại một lọ thuốc, vặn nắp, ném vài viên vào miệng rồi nốc cạn cốc nước.

Đúng lúc này, một tiếng súng vang lên từ xa.

Vương Trung lập tức chuyển sang góc nhìn từ trên cao, tập trung vào ngọn đồi nhỏ phía tây - nơi đặt xe tăng của Rubakov.

Trạm quan sát của Trung sĩ Grigory đang khai hỏa.

Qua góc nhìn của họ, có thể thấy lực lượng thiết giáp của Prosen đang tiến vào trên con đường lớn.

Vương Trung đếm sơ qua, ít nhất có hai mươi chiếc Panzer III, cùng với đó là một số lượng tương đương xe bọc thép chở quân, đang rầm rập tiến về phía trước, đi qua xác chiếc xe tải mà hắn bỏ lại.

Tiếng động cơ gầm rú inh ỏi.

Chiếc xe tăng dẫn đầu có nhiều ăng ten hơn những chiếc khác. Vương Trung phóng to góc nhìn, có thể thấy rõ số hiệu chiến thuật của nó là 141, bên cạnh là biểu tượng chim ưng.

Những chiếc xe tăng khác không có biểu tượng này. Vương Trung đoán đó là dấu hiệu của xe chỉ huy.

Nhìn kỹ hơn vào sĩ quan đang thò đầu ra khỏi tháp pháo xe tăng 141, có thể thấy trên cổ áo anh ta có đeo huân chương chữ thập sắt.

Nhìn kỹ hơn nữa, gã sĩ quan này còn là một tên chỉ huy bị chột mắt!

Đúng là đậm chất Đức Quốc Xã!

Tên chỉ huy chột mắt mấp máy môi. Ngay lập tức, chiếc 141 dừng lại, tháp pháo bắt đầu xoay.

Ngay sau đó, Vương Trung như nghe thấy tiếng gã sĩ quan hét lên "FEUER!" (bắn). Họng pháo xe tăng phun ra lửa và khói.

Gần như cùng lúc, Vương Trung mất dấu mục tiêu. Cả xe tăng và xe bọc thép chở quân đều biến mất khỏi tầm nhìn.

Hắn vội vàng kéo cao góc nhìn, thấy một đám bụi bốc lên từ ngọn đồi, nuốt chửng hai người lính trinh sát.

Chuyện gì vậy? Tên đó nhìn thấy hai người lính bắn súng cảnh cáo sao?

Vương Trung bỗng có một dự cảm chẳng lành.

Hắn chuyển về góc nhìn ban đầu, hét lên với vị bác sĩ: "Đi! Địch sắp tấn công rồi, đi mau!"

Chương 27: Vĩnh biệt tháp chuông

Thiếu tá Sriffen, chỉ huy đội chiến đấu Sriffen, quan sát đám bụi trên ngọn đồi một lúc, sau đó cười khẩy: "Lính trinh sát của địch thậm chí còn không mang theo radio, Đế chế Ant còn mục nát hơn chúng ta tưởng."

Giọng nói của một Đại đội trưởng xe tăng vang lên trong tai nghe: "Bọn chúng là lũ hạ đẳng, lại dám chiếm hữu vùng đất màu mỡ!"

"Chúng ta đến để diệt trừ sâu bọ!"

"Đúng vậy, hahaha!"

Sriffen lạnh lùng ngắt lời: "Địch đang ở ngay trước mặt, đừng có tán gẫu qua radio."

"Xin lỗi, Thiếu tá."

"Xin lỗi."

Sriffen hỏi tiếp: "Kết quả kiểm tra chiếc xe tải thế nào?"

Mặc dù không ra lệnh kiểm tra chiếc xe tải, nhưng Sriffen tin chắc rằng sau khi đội hình dừng lại, thuộc hạ của mình sẽ cho người kiểm tra nó.

Quả nhiên, một giọng nói vang lên trong radio: "Thiếu tá, là xe tải của chúng ta. Sáng sớm nay, một toán bộ binh cơ giới đã vượt qua chúng ta, có lẽ là của bọn chúng. Nhưng tôi không tìm thấy thi thể nào của quân ta trong xe."

Sriffen tức giận mắng: "Tại sao không chặn họ lại kiểm tra giấy tờ? Chúng ta là mũi nhọn tấn công, theo kế hoạch hành động, các đơn vị khác đều phải di chuyển phía sau chúng ta!"

Trong radio im lặng một hồi.

Sriffen gằn giọng: "Ai trực đêm qua? Dù tình hình nguy cấp, tôi sẽ không giam cầm anh, nhưng nếu sống sót trở về, hãy chuẩn bị tinh thần nhận kỷ luật!"

Nói xong, Sriffen tắt micro, ra lệnh cho lái xe qua hệ thống liên lạc nội bộ: "Rời khỏi đường cái, lên đồi!"

Chiếc Panzer III mang số hiệu chiến thuật 141 rời khỏi con đường lớn, tiến lên ngọn đồi nơi ẩn nấp lính gác của Ant.

Giọng nói của sĩ quan tham mưu vang lên trong tai nghe: "Thiếu tá, có nên cho bộ binh lên đó lục soát trước không?"

Sriffen đáp: "Không cần thiết. Lũ Ant không có tài năng quân sự, chúng chỉ biết đánh trận theo sách vở. Hãy nhìn xem chúng đã thua thảm hại như thế nào trong Chiến tranh Mùa đông!

"Lũ Ant sẽ bố trí lính bắn tỉa trên đỉnh đồi, vì sách vở của chúng dạy như vậy! Nếu chúng ta chưa bị tấn công, nghĩa là trên đó không có ai. Tôi sẽ chứng minh điều đó!"

Nói xong, Sriffen đứng thẳng người, khiến nửa thân trên của hắn lộ ra khỏi nắp tháp pháo - nắp tháp pháo của Panzer III được thiết kế mở về phía trước, khi mở ra có thể dùng làm lá chắn cho Xa trưởng khi thò người ra ngoài.

Chiếc 141 cứ thế tiến lên, dừng lại cách đỉnh đồi chỉ một bước chân.

Lúc này, tầm nhìn của Sriffen đã có thể vượt qua đỉnh đồi, nhìn thấy khu vực phía sau. Hắn hét lên: "Dừng xe!"

Chiếc xe tăng dừng đột ngột, rung lắc dữ dội.

Sriffen giơ ống nhòm lên. Hắn bị mất một bên mắt trong Chiến dịch Caroline, nhưng vẫn khăng khăng sử dụng ống nhòm hai mắt, như thể chưa bao giờ bị chột.

"Lũ Ant đã bố phòng trong thị trấn. Có một số tòa nhà trông khá kiên cố."

Lúc này, chiếc xe chỉ huy bán xích của tham mưu trưởng cũng leo lên đỉnh núi. Vị tham mưu trưởng nhảy xuống, đứng cạnh chiếc xe tăng số 141, giơ ống nhòm lên.

"Căn cứ vào toán quân Ant giả dạng quân ta lúc rạng sáng, nơi này chắc chắn..."

"Thiếu tá!" Một viên thiếu úy cắt ngang lời tham mưu, "Ngài xem này, trên đất có dấu bánh xích, có vẻ như một chiếc xe tăng Ant đã dừng ở đây!"

Sriffen nhìn về phía thiếu úy: "Làm tốt lắm, thiếu úy. Nhìn ra hướng bánh xích di chuyển chứ?"

"Xuống ngôi làng dưới sườn núi ạ, thiếu tá!"

Tham mưu trưởng nhíu mày: "Xe tăng có, bộ binh có, lại còn là kiểu nhà gạch đá kiên cố thế này, chúng ta nên đợi pháo hạng nặng tới. Bọn chúng cứ thế từ bỏ cao điểm này, chúng ta lập sở quan sát pháo binh ở đây, đợi pháo hạng nặng tới, nỗ cho bọn chúng thành tro bụi!!"

Sriffen: "Pháo hạng nặng đều đang tắc đường, đợi tới lúc đó e là mọi chuyện đã an bài rồi. Xe tăng của Ant lạc hậu lắm, lại bị không quân tiêu diệt gần hết, mấy chiếc lẻ tẻ chẳng ảnh hưởng gì.

"Cho quân dàn đội hình, pháo binh còn bao nhiêu đạn khói?"

Tham mưu hậu cần đáp: "Không nhiều lắm, thưa ngài, chúng ta vẫn đang tiến quân, chưa được tiếp tế kịp thời."

"Vậy trước mắt không đánh."

Sriffen lại quan sát ngôi làng dưới chân núi một lượt, nói: "Nếu địch có thần tiễn, chắc chắn là ở trên tháp chuông kia."

Nói xong, Sriffen hạ ống nhòm, giơ ngón tay cái lên đo khoảng cách.

"Hai cây số, ở khoảng cách này, thần tiễn của bọn chúng khó mà bắn chính xác. Gọi tổ của Hoffman tới, vị trí bắn là đây!"

Rất nhanh, một chiếc xe tăng Panzer III mang số hiệu chiến thuật 170 đã leo lên đỉnh núi, dừng cách chiếc 141 của Sriffen không xa.

Sriffen ấn tay vào chiếc micro trên cổ, nói: "Hoffman, mục tiêu là tháp chuông kia, tổ thần tiễn của địch chắc chắn ở trong đó. Súng 50 ly của Panzer III có thể không xuyên thủng tường đá, tôi muốn cậu đưa quả đạn pháo chính xác vào cửa sổ tháp chuông."

Đạn xuyên giáp tất nhiên có thể xuyên thủng tường đá, nhưng hiệu quả sát thương e là không cao.

Vấn đề là ở khoảng cách hai cây số, bắn trúng cửa sổ không chỉ cần kỹ thuật bắn siêu hạng mà còn cần cả yếu tố may mắn.

Thực tế, ở khoảng cách này mà bắn trúng tháp chuông đã là đạt yêu cầu.

Nhưng Sriffen tin tưởng vào tay pháo ace dưới trướng mình.

Sriffen: "Bắn trúng thưởng một lon!"

Trong bộ đàm truyền đến tiếng cười hô hố của lính tăng: "Thiếu tá, giờ này ai còn cần đồ hộp nữa, ngài nhìn xung quanh xem, đâu đâu cũng là thịt bò ăn không hết, gái đẹp ngủ không hết!"

"Chỉ có bánh mì là hơi thiếu thốn!"

Sriffen: "Vậy thưởng Mark đế quốc, bắn không trúng thì giam cầm!"

Hoffman huýt sáo: "Ngài cứ chờ xem!"

Chiếc xe tăng số 170 xoay tháp pháo, bắt đầu ngắm bắn.

Sriffen nhìn thuộc hạ, lại quay đầu nhìn xuống chân núi, hài lòng khi thấy quân mình đã dàn xong đội hình, chỉ chờ lệnh tấn công.

Lúc này, tiếng pháo vang lên.

————

"Bắn rồi à?" Tu sĩ Yetsemenko giật bắn mình. Tiếng đạn pháo rít lên từ trên đỉnh đầu, mọi người theo bản năng đều ngẩng lên nhìn.

Ngay sau đó, tiếng nổ vang lên từ phía sau.

Tu sĩ Yetsemenko lập tức lao tới ô cửa sổ bên kia, vừa kịp nhìn thấy khói bụi bốc lên từ ô cửa sổ tháp chuông.

Tiếp theo, ông nhìn thấy hai người lính canh gác tháp chuông lao ra khỏi cửa, hốt hoảng chạy ra đường.

Một lát sau, quả chuông lớn đập xuống sàn tầng một của tháp, khối kim loại khổng lồ ấy vậy mà nảy lên, tiếng chuông nặng nề vang vọng, tra tấn màng nhĩ tất cả mọi người.

Yetsemenko chửi rủa: "Địt mẹ con chó cái!"

Ông nhìn những người khác.

Một xạ thủ nói: "Nếu chúng ta ở trên tháp chuông, giờ này chắc cũng y như quả chuông kia..."

Lyudmila: "Chúng ta phản kích đi! Tên khai pháo chắc chắn là pháo thủ giỏi nhất của bọn chúng! Giết hắn ta, chúng ta sẽ bớt chết nhiều người!"

"Không được!" Yetsemenko quát, ngăn cản những người định hành động theo lời Lyudmila, "Bọn chúng chỉ cần lùi xe là khuất sau sườn núi, chỉ tổ lộ vị trí! Chờ chúng xông vào khoảng trống, không còn chỗ ẩn nấp, lúc đó hãy nổ súng!"

Ngăn cản mọi người xong, Yetsemenko lẩm bẩm: "Thế mà lại đúng... Chẳng lẽ hắn ta thật sự là thiên tài?"

————

Sriffen cau mày, quan sát phản ứng từ ngôi làng.

Tham mưu trưởng nói: "Hình như không có thần tiễn bố trí trên tháp. Có thể bọn chúng đã bỏ làng chạy rồi."

Sriffen: "Dù vậy, chúng ta vẫn phải dàn đội hình tiến vào. Thiết giáp Liên đoàn 2 và bộ binh, bắt đầu tiến quân!"

Trang bị chủ yếu của Liên đoàn 2 là xe tăng Panzer IV dùng để yểm trợ bộ binh. Pháo 75 ly nòng ngắn của chúng không phù hợp để chống tăng, nhưng lại rất hiệu quả trong việc tiêu diệt bộ binh.

Tham mưu trưởng liếc nhìn viên sĩ quan phụ tá đã chờ sẵn bên cạnh, khẽ gật đầu.

Người sĩ quan thổi còi hiệu lệnh tấn công.

Những chiếc Panzer IV của Liên đoàn 2 nhả khói đen mù mịt, bánh xích nghiền nát lớp đất đen, trèo lên đỉnh núi.

Chương 28: Thần tiễn lập uy

Vương Trung nào dám nằm xuống, tình trạng hiện giờ, chỉ sợ vừa nằm xuống là ngủ như chết.

Lúc tháp chuông bị bắn, Vương Trung đã chuyển tầm nhìn sang tiểu đội của tu sĩ Yetsemenko - bây giờ coi như là thuộc hạ của hắn, chắc cũng bị tính vào đám "quân tan rã" kia, Vương Trung có thể phóng to, thu nhỏ tầm nhìn tùy ý.

Hắn thấy Yetsemenko đang ghé sát vào ô cửa sổ hướng ra đường, trừng lớn mắt nhìn tháp chuông bị bắn.

Chưa kịp hưởng thụ vẻ kinh ngạc của Yetsemenko, hắn đã nghe thấy Lyudmila nói: "Chúng ta phản kích đi, chiếc xe tăng đó chắc chắn là quân bài chủ lực của bọn chúng!"

Vương Trung thầm kêu khổ: Đừng mà chị ơi, khai hỏa ở đây là lộ vị trí, người ta sẽ né được đấy.

Trong game War Thunder mà hắn từng chơi, xe chiến đấu có tên lửa dẫn đường đã xuất hiện rất nhiều, Vương Trung có thừa kinh nghiệm đối phó với tên lửa, biết rằng nấp sau vật cản hoặc thả khói đều có thể gây nhiễu hiệu quả cho tên lửa.

Giờ này địch đang ở trên sườn núi, chỉ cần lùi xe là khuất sau đỉnh núi, hơn nữa khoảng cách giữa địch và thị trấn cũng phải đến hai cây số, tên lửa - à không, thần tiễn - bay đến đó cũng mất kha khá thời gian, đủ để địch phản ứng!

Dù sốt ruột, nhưng Vương Trung chẳng thể nào ra lệnh cho đám người Lyudmila được, nói cho cùng, họ đâu phải đơn vị trong game do hắn điều khiển!

May thay, tu sĩ Yetsemenko rất giàu kinh nghiệm, ông quát: "Không được! Khai hỏa lúc này, bọn chúng sẽ chạy mất!"

Thấy Lyudmila và những người khác dừng động tác, Vương Trung mới thở phào nhẹ nhõm.

Tu sĩ Yetsemenko chắc chắn có kinh nghiệm chiến đấu trong Chiến tranh Mùa đông, thậm chí cả Nội chiến.

Vương Trung vừa yên tâm được một chút thì ít nhất mười hai chiếc xe tăng đã trồi lên từ sau đường núi, lọt vào tầm mắt hắn. Tất cả đều là "xe tăng bộ

binh" với nòng pháo ngắn ngủn, kiểu dáng giống hệt Panzer IV.

Chiếc xe tăng bị tiểu đội thần tiễn của tu sĩ Yetsemenko ở Ronezh phá hủy cũng thuộc loại này.

Mười mấy giây sau, đội hình tán binh của bộ binh và xe bán xích cũng xuất hiện.

Vương Trung nhíu mày, hỏa lực của địch mạnh hơn hắn dự kiến rất nhiều, chỉ riêng súng máy trên xe bán xích đã có đến mười mấy khẩu, chưa kể súng máy trên xe tăng, mật độ hỏa lực dày đặc đến mức kinh người.

So với Trung đoàn Amur số 3, hỏa lực súng máy của họ tổn thất nặng nề, căn bản không thể so sánh.

Hắn quan sát kỹ cách bố trí của Yegorov, nhận ra ông ta căn bản không hề thiết lập trận địa súng máy hạng nặng nào ở ngoại vi thị trấn, có vẻ như không muốn đấu súng với địch trên địa hình trống trải.

Khẩu súng máy hạng nhẹ duy nhất được bố trí ở rìa thị trấn là để yểm trợ cho tiểu đội thần tiễn, có lẽ sau khi tiểu đội thần tiễn di chuyển, nó cũng sẽ rút theo.

Vương Trung chuyển tầm nhìn trở lại tiểu đội thần tiễn, thấy họ đã sẵn sàng khai hỏa.

Tu sĩ Yetsemenko quan sát địch bằng ống nhòm, hạ giọng nói: "Thấy chiếc xe tăng số hiệu 181 không? Nó có thêm ăng ten, đó là xe chỉ huy của bọn Prosene."

Lyudmila cũng giơ ống nhòm lên: "Tôi thấy rồi, số hiệu 181."

Yetsemenko: "Cậy vào cô đấy, sẵn sàng thì báo."

"Sẵn sàng." Lyudmila đáp.

Vương Trung cũng đã chuẩn bị xong, lần này hắn phải xem xem thần tiễn được dẫn đường bằng cách nào. Ít nhất thì hiện tại trên tay Lyudmila không hề có thứ gì giống như thiết bị điều khiển từ xa.

Yetsemenko: "Bắn!"

Xạ thủ ấn nút trên bệ phóng, ngọn lửa đuôi phụt ra, trong nháy mắt đã lấp đầy nửa căn phòng, thổi tung cả bức tranh treo trên tường.

Vương Trung kéo cao tầm nhìn, thấy quả đạn lao vút lên không trung, vẽ một đường cong hướng về phía địch, phần đầu tỏa ra ánh sáng chói lòa như pháo sáng.

Trong khoảnh khắc, Vương Trung cứ ngỡ mình đang chơi Red Dragon - bản mở rộng của game Wargame, trong game đó, để người chơi dễ quan sát, tên lửa được làm rất sáng, giống hệt đom đóm, cho dù ở góc nhìn từ trên cao, người chơi vẫn có thể nhìn rõ quỹ đạo bay của tên lửa.

Xe tăng của địch rõ ràng không kịp phản ứng, vẫn giữ nguyên hướng di chuyển, cứ thế bị trúng đạn.

Sau vụ nổ, chiếc xe tăng vẫn tiếp tục lao về phía trước như thể hiện bị gì, nhưng ngay sau đó, lửa bùng lên từ bộ tản nhiệt, chiếc xe đột ngột dừng lại. Kíp lái trong xe đồng loạt nhảy ra ngoài, nhanh chóng nằm rạp xuống đất.

Ngay sau đó, đạn dược trong xe phát nổ, thổi tung nắp khoang, tạo thành cột lửa khổng lồ.

Lúc này, chiếc xe tăng số hiệu 182 đi bên trái chiếc 181 vội vàng dừng lại, đồng thời xoay tháp pháo - thế mà chúng đã phát hiện ra vị trí bắn thần tiễn!

Dù thần tiễn để lại vệt khói rất rõ ràng, nhưng có thể xác định vị trí tổ bắn nhanh như vậy, chỉ có thể nói kinh nghiệm chiến đấu của bọn chúng vô cùng dày dặn.

Vương Trung vừa chuyển tầm nhìn trở lại tiểu đội thần tiễn thì địch đã khai hỏa. Có lẽ do vội vàng, phát bắn không trúng mục tiêu, chỉ sượt qua bức tường cạnh ô cửa sổ.

Bức tường gạch lập tức bị khoét một lỗ lớn, sóng xung kích hất tung mũ của Yetsemenko.

Yetsemenko: "Rút lui! Mang bệ phóng chạy mau!"

Hai xạ thủ ôm bệ phóng lao ra khỏi cửa, Lyudmila theo sát phía sau.

Yetsemenko đi cuối cùng, cả nhóm vừa ra khỏi cửa thì quả đạn thứ hai bay tới.

Lần này, đạn pháo xuyên qua cửa sổ, đập vào bức tường bên kia.

Sóng xung kích và mảnh đạn quét qua cửa ra vào đúng lúc Yetsemenko bước ra.

Ông loạng choạng, ngã dúi dụi, miệng chửi rủa: "Địt mẹ con chó cái!"

Lyudmila quay lại kéo Yetsemenko: "Đi được không?"

"Được! Chỉ bị xước da chân thôi. Mau tới vị trí số hai!"

Cả đội chạy ra khỏi căn nhà, cùng lúc đó, khẩu súng máy hạng nhẹ được lệnh ở lại yểm trợ khai hỏa - mục đích là thu hút hỏa lực, phân tán sự chú ý của xe tăng.

Lính của Yegorov đã đục thông các bức tường trong sân, vì vậy, tiểu đội thần tiễn nhanh chóng di chuyển sang ngôi nhà bên cạnh.

Đúng lúc này, quả đạn pháo thứ ba của địch bay tới, vẫn nhắm vào ô cửa sổ mà tiểu đội thần tiễn vừa rời khỏi, hoàn toàn không để ý đến xạ thủ súng máy.

Quả đạn thứ ba trực tiếp xuyên thủng căn nhà, gạch đá vỡ vụn văng cả sang bên này đường.

Sau đó, xe tăng bắt đầu chuyển nòng súng, lần này nhắm vào xạ thủ súng máy -

Vương Trung sốt ruột như lửa đốt, chỉ muốn hét lên: Chạy mau!

Đáng tiếc, ý nghĩ của hắn không thể truyền đạt đến hai người lính dũng cảm kia.

Họ ở quá xa xe tăng, không có góc nhìn từ trên cao, lại không có ống nhòm, căn bản không nhìn thấy nòng súng dịch chuyển, lúc xạ thủ súng máy ngừng bắn, định di chuyển vị trí thì xe tăng khai hỏa.

Khi đạn pháo bắn trúng, xạ thủ và phụ xạ đã vừa rời khỏi vị trí, sóng xung kích ập tới, hất văng họ ngã xuống đất.

Vương Trung mất dấu hai người.

Hắn cảm thấy tiếc nuối, đáng tiếc là hắn thậm chí còn không biết tên họ -

Ngay lúc đó, quả thần tiễn thứ hai được bắn ra từ tòa nhà bên cạnh, nhắm thẳng vào chiếc xe tăng vẫn đang đứng yên của địch!

Trái tim Vương Trung như bay theo quả thần tiễn lao vút về phía kẻ thù.

Ánh sáng chói lòa đánh trúng ngay phần giáp trước của chiếc xe tăng số 182, nổ tung trên tấm thép thẳng đứng.

Ngay sau đó, tháp pháo bị sóng xung kích hất tung lên không trung, đám lính Prosene trên xe thậm chí còn không kịp thoát ra! Vương Trung thậm chí còn nhìn thấy thi thể một tên lính tăng bị hất văng lên cao!

Nhưng càng nhiều xe tăng dừng lại hơn, tất cả bọn chúng đều đã phát hiện ra vị trí khai hỏa của thần tiễn.

Trong chớp mắt, loạt đạn pháo đầu tiên đã ập tới.

Chỉ trong nháy mắt, tòa nhà nơi tiểu đội thần tiễn ẩn náu đã bị trúng vài quả đạn pháo 75 ly!

Chương 29: Ác chiến trong thành

May mà lần này tiểu đội Thần Tiễn đã giở trò, tổ bắn ở cửa sổ đầu tiên phía tây tầng một, Lyudmila phụ trách dẫn đường cùng tu sĩ Yetsemenko quan sát chỉ thị mục tiêu ở cửa sổ phòng bếp bên cạnh.

Tổ bắn phóng tên lửa xong liền rút lui, chạy tới trận địa tiếp theo, chỉ để lại Lyudmila dẫn đường tên lửa.

Kết quả ít nhất tám quả lựu đạn của địch đã bắn trúng cửa sổ phóng tên lửa, ngôi nhà bị đánh sập một nửa, nhưng Lyudmila và Yetsemenko đã rút lui an toàn!

Có vẻ như tiểu đội Thần Tiễn vẫn có thể xử lý được kha khá xe tăng!

Vương Trung còn chưa kịp vui mừng, pháo kích đã ập đến.

Nhìn điểm rơi có lẽ là do súng cối bắn, hơn nữa bắn rất vội vàng, không ngắm bắn cẩn thận, thậm chí có quả đạn còn rơi xuống làng Perniy.

Tất cả đạn pháo đều không phát nổ dữ dội, chỉ với âm thanh như pháo hoa nổ ra từng đám khói.

Đạn khói của súng cối! Xem ra đây cũng là chiến thuật thường dùng của quân Ploson khi đối mặt với Thần Tiễn.

Vương Trung chuyển toàn bộ tầm nhìn, nhìn tên chỉ huy độc nhãn Long Đức Vị đang quan sát tình hình trên đỉnh núi, chỉ hận không thể dùng ý niệm bắn tỉa hắn để khiến quân địch hỗn loạn.

————

Thiếu tá Sriffen quan sát hiệu quả tản mát của khói.

Kính quan sát của pháo binh được đặt bên cạnh xe anh ta, dữ liệu bắn phá liên tục được truyền trực tiếp thông qua khẩu lệnh cho các đơn vị súng cối cơ giới trên sườn núi.

Điểm rơi của loạt đạn pháo thứ hai rõ ràng chính xác hơn rất nhiều, tạo thành một bức tường khói trước ngôi làng, bản thân thiếu tá Sriffen cũng không nhìn rõ tình hình trong làng.

Anh ta giơ cao tay phải: "Được rồi, ngừng bắn!"

Phía sau truyền đến khẩu lệnh ngừng bắn liên tục của pháo binh.

Sau khi tiếng pháo dừng lại, tham mưu trưởng nói: "Kẻ địch lại bố trí hai tổ Thần Tiễn ở trong một ngôi làng nhỏ như vậy? Xem ra chắc chắn có quân chủ lực, có nên đợi pháo hạng nặng lên hay không..."

Sriffen: "Hai tổ Thần Tiễn gì cơ? Ông không để ý là tất cả các cuộc tấn công của chúng ta đều không khiến Thần Tiễn bị nổ theo sao? Xét khoảng cách phóng, đây là cùng một tổ Thần Tiễn đang liên tục di chuyển trận địa.

"Mỗi trận địa ước chừng chỉ có một quả Thần Tiễn, như vậy khi di chuyển chúng chỉ cần khiêng bệ phóng. Ở Carolin chúng ta đã thấy chiến thuật như vậy rồi, tham mưu trưởng chưa từng tham gia chiến dịch Carolin, nên không biết sao?"

Tham mưu trưởng im lặng.

Sriffen tiếp tục nói: "Chỉ huy của địch khá xuất sắc, chắc chắn đã xem rất nhiều báo cáo chiến đấu của chiến dịch Carolin, hắn ta biết rõ chiến thuật của chúng ta.

"Nếu tên chỉ huy cướp xe tải của chúng ta và còn ra lệnh bật đèn pha tiến lên cũng là hắn, vậy hôm nay chúng ta sẽ vì đế chế loại bỏ một mối họa lớn trong tương lai."

Tham mưu trưởng: "Vậy càng phải đợi pháo hạng nặng..."

"Chờ pháo hạng nặng lên thì hắn đã chạy mất rồi! Bây giờ quân địch cũng chưa ổn định vị trí, ông xem trong làng không có bao cát, không có dây thép gai và chướng ngại vật chống tăng, chắc cũng không có bãi mìn. Bây giờ dựa vào ưu thế binh lực và hỏa lực để nghiền nát, thừa thắng xông lên bắt sống hắn mới là thượng sách!

"Chờ pháo hạng nặng lên thì địch cũng đã chuẩn bị xong, chúng ta sẽ chỉ phải chịu thương vong nặng nề hơn!"

Sriffen dừng lại, nhìn quân đội tiến công tiến vào trong bức tường khói do súng cối bắn ra.

Hắn nhìn lên trời: "Bây giờ mặt trời lớn như vậy, gió tây sẽ sớm nổi lên, khói bị thổi tan thì mọi chuyện sẽ ngã ngũ!"

Vừa dứt lời, trong làn khói mù vang lên tiếng súng máy, loại âm thanh xé vải này là âm thanh của súng máy thông dụng kiểu năm 34 của quân đội đế quốc.

Rõ ràng quân đội tiến công đang dùng súng máy áp chế cửa sổ ngôi làng.

Ngay sau đó tiếng pháo vang lên, Sriffen vừa nghe đã biết là pháo 75mm của xe tăng Panzer IV.

"Bắt đầu rồi, chờ xem." Sriffen tự tin nói.

————

Vương Trung phát hiện góc nhìn từ trên cao của mình có thể xuyên qua khói, đồ vật trong khói hắn quả thực không nhìn rõ lắm, nhưng đồ vật trước sau làn khói thì hắn nhìn rõ mồn một.

Tầm nhìn của người bình thường không nhìn thấy tình hình phía sau làn khói, nhưng Vương Trung lại có thể.

Cũng không biết là do ngón tay vàng này mạnh như vậy, hay là bị lỗi.

Tuy nhiên, điều này chẳng có tác dụng gì, bởi vì Vương Trung không có cách nào dùng ý niệm điều khiển quân đội, tất cả đều phải dựa vào chiếc bộ đàm bên cạnh, mà bộ đàm lại chỉ có thể liên lạc với xe của đại úy Rubakov - chỉ có chiếc xe đó có bộ đàm.

Cảm giác này giống như chơi cờ tự động, bày binh bố trận xong, còn lại chỉ có thể xem quân cờ tự mình chiến đấu.

Sau khi xe tăng của địch vượt qua làn khói, lập tức bắt đầu bắn phá cửa sổ các tòa nhà.

Vương Trung cũng thích làm như vậy trong rất nhiều trò chơi quân sự, bất kể trong tòa nhà có địch hay không, cứ xả súng một loạt rồi tính tiếp, dù sao tiêu hao đạn dược vẫn hơn là tiêu hao nhân lực.

Hỏa lực của quân Ploson rất mạnh, dù sao cũng mấy chục khẩu súng máy, rất nhiều khung cửa sổ bằng gỗ bị bắn nát vụn.

Còn những ngôi nhà gỗ, cả bức tường đều bị phá nát.

Ngay sau đó, một chiếc xe tăng mang số hiệu chiến thuật 185 khai hỏa, mục tiêu là tòa nhà nhỏ mái đỏ ở phía tây ngôi làng, quả đạn nổ mạnh đã đánh sập một góc tòa nhà, mảnh ngói bị hất tung lên không trung.

Khi tiếp cận ngôi làng, xe tăng của địch giảm tốc độ, bộ binh dàn hàng ngang vượt qua xe tăng, lao về phía ngôi làng.

Phía ngoài cùng của ngôi làng là một bức tường đá, dân làng dựng lên để quây mấy cái sân nhỏ nuôi gia súc, lúc này bức tường đá này trở thành tuyến phòng thủ đầu tiên ngăn chặn quân địch.

Rõ ràng quân Ploson chưa có thói quen mang theo thuốc nổ bên người, chỉ có thể bắc thang trèo tường.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, các xạ thủ tiểu liên thuộc trung đoàn Amur số 3 ẩn nấp ở tầng một nổ súng.

Do bức tường đá che chắn, vừa rồi hỏa lực súng máy của địch căn bản không quan tâm đến cửa sổ tầng một.

Trong lúc các xạ thủ tiểu liên bắn hạ những tên địch đang trèo tường, các xạ thủ súng trường ẩn nấp bên tường ném lựu đạn qua tường.

Rõ ràng là lính kỳ cựu ném những quả lựu đạn này, đều được ủ ấm trong tay một lúc, vừa chạm đất là phát nổ, trong nháy mắt quân Ploson bên ngoài tường đã thương vong quá nửa.

Ngay sau đó, một chiếc xe tăng khai hỏa, một phát bắn sập một mảng tường đá.

Lập tức lựu đạn của địch ném vào sân từ lỗ hổng đó.

Vương Trung nhìn thấy rõ ràng một người lính kỳ cựu canh giữ bên tường đã chụp được một quả lựu đạn, đang định ném trả lại thì nó phát nổ.

Nửa người người lính kỳ cựu bị nổ tung, máu me bắn tung tóe lên mặt người lính mới.

Người lính mới sợ hãi kêu lên, kết quả bị tên địch xông vào đâm một nhát dao xuyên bụng.

Trận cận chiến ác liệt đang diễn ra.

Còn xe tăng của địch vừa bắn phá vừa tiến về phía ngôi làng.

Chiếc xe tăng mang số hiệu 185 chọn con đường từ phía tây nam tiến vào làng, xe tăng của Rubakov mai phục ngay bên cạnh cối xay gió ở cuối con đường này.

Vương Trung vội vàng chuyển về góc nhìn thông thường, cầm lấy chiếc bộ đàm trên bàn: "Rubakov, quân địch sắp xuất hiện trong tầm ngắm của anh rồi!"

"Cái gì?" Rubakov kinh ngạc: "Sao anh lại nhìn thấy? Tôi không thấy gì cả?"

Vương Trung: "Chú ý phía trước, báo cho pháo thủ của anh!"

Vừa nói, hắn vừa chuyển về góc nhìn từ trên cao, quả nhiên nhìn thấy chiếc xe tăng mang số hiệu 185 đã tiến vào làng, vừa vặn xuất hiện trong tầm bắn của Rubakov.

"Chúa ơi!" Rubakov lẩm bẩm, "Khai hỏa, khai hỏa nhanh!"

Nòng pháo của xe Rubakov phun ra một luồng khói trắng.

Vương Trung nhìn thấy rõ ràng trên thân chiếc xe tăng số 185 lóe lên tia lửa.

Nhưng chiếc xe tăng không phát nổ, chỉ dừng lại.

Trong bộ đàm vang lên tiếng hét đầy căng thẳng của Rubakov: "Nạp đạn nhanh, không trúng!"

Ở góc nhìn của Rubakov hoàn toàn không nhìn ra được địch có trúng đạn hay không.

Nhưng góc nhìn của Vương Trung có thể nhìn thấy, bởi vì trong xe tăng, ba tên địch sáng rực đã bị thiêu cháy, chỉ còn lại hai người, có muốn lái xe cũng không được.

Dù sao đây cũng không phải trò chơi War Thunder, cho dù tổ lái còn hai người cũng sẽ tiếp tục chiến đấu, thực tế không có tinh thần chiến đấu cao như vậy, bình thường chết một hai thành viên chủ chốt thì tổ lái sẽ bỏ xe.

Vương Trung nhìn thấy hai bóng người sáng rực chui ra khỏi xe tăng từ cửa sập dưới gầm xe.

Lúc này, cuối cùng thì súng máy hạng nặng của trung đoàn Amur số 3 cũng vang lên - so với tiếng rít chói tai như xé vải của súng máy địch, tiếng súng máy hạng nặng của quân Ant mang đến cảm giác trầm ổn, ngược lại rất phù hợp với vẻ ngoài thô kệch của chúng.

Trong lúc Vương Trung đang phân tâm, xe của Rubakov bắn ra phát đạn xuyên giáp thứ hai, một lần nữa bắn trúng chiếc xe tăng số 185 đã trống rỗng.

"Rubakov! Xe tăng đó đã bị phá hủy rồi! Cẩn thận chiếc tiếp theo!"

"Sao anh biết nó bị phá hủy rồi? Anh đang ở đâu mà nhìn thấy chiến trường? Bá tước, anh đừng có chỉ huy mù quáng! Nạp đạn!"

Vương Trung điều chỉnh góc nhìn, muốn xem thử Rubakov trông như thế nào, kết quả phát hiện anh ta đã chui vào trong xe tăng.

Tầm nhìn của xe tăng vốn đã rất kém, vì vậy trong Thế chiến thứ hai, các trưởng xe tăng của các nước đều thích tự thò đầu ra ngoài quan sát tình hình.

Giống như Rubakov tự động chui vào trong xe tăng như vậy, trong chiến đấu đường phố mà không có bộ binh yểm trợ thì cơ bản là biến thành bia cho bộ binh đối phương bắn.

Đúng lúc này, chiếc xe tăng Ploson mang số hiệu 186 tiến lên.

Vương Trung nghe thấy tiếng Rubakov gào thét trong bộ đàm: "Khi đối mặt với hai xe tăng địch thì phải rút lui! Bây giờ rút lui!"

Vương Trung: ????

Vì Rubakov đã di chuyển, mà xe tăng thời đại này lại không có thiết bị ổn định pháo, nên phát bắn đã bay thẳng lên trời, đạn xuyên giáp bắn trúng tầng hai của tòa nhà bên đường, khoét một lỗ trên tường.

Lúc này, chiếc xe tăng địch dừng lại, bắn một phát về phía xe của Rubakov đang rút lui.

Phát bắn này rõ ràng là đạn nổ mạnh, bắn trúng giáp trước của xe Rubakov, phát nổ, làm vỡ vụn toàn bộ cửa kính của cối xay gió.

Tiếng gào thét của Rubakov trong bộ đàm đột ngột biến mất.

Nhưng xe tăng của anh ta không bốc cháy, cũng không dừng lại, cứ thế lùi về phía sau, lùi qua khỏi chỗ nấp là cối xay gió, mãi đến khi đâm vào tường ngoài của nhà máy rượu mới dừng lại, nhưng động cơ vẫn gầm rú, như thể muốn đâm sập bức tường.

Vương Trung líu lưỡi, thầm nghĩ chẳng lẽ bị một phát đạn nổ mạnh gây chấn động siêu áp đánh chết rồi?

Ngay sau đó, hắn không cần phải nghi ngờ nữa, bởi vì chiếc xe tăng số 187 từ con đường phía bắc tiến vào thành phố đã tặng cho xe của Rubakov một phát đạn xuyên giáp.

T-28 vốn đã mỏng manh, bây giờ lại để lộ cả mảng hông, lập tức phát nổ thành một quả cầu lửa.

Vụ nổ xảy ra ngay bên cạnh nhà máy rượu mà Vương Trung chọn làm sở chỉ huy, làm vỡ vụn cửa kính bên cạnh hắn.

Thôi xong, không trông cậy gì được nữa, xem thử những chiếc khác vậy, còn hai chiếc xe tăng được bố trí ở vị trí phục kích -

Sau đó Vương Trung nhìn thấy một chiếc xe tăng khác dũng cảm lao ra khỏi vị trí phục kích.

Nó bắn một phát, kết quả vì không dừng lại bắn nên đạn bay thẳng lên trời, sau đó chiếc xe này vừa bắn phá bằng súng máy vừa đâm thẳng vào chiếc xe tăng số 187 của địch.

Cái quái gì vậy?

Không sao, còn một chiếc xe tăng phục kích, chờ bộ binh dùng bom xăng Molotov tiêu hao xe tăng địch, phát bắn quyết định của chiếc xe tăng này nhất định có thể xoay chuyển tình thế!

Sau đó, chiếc xe tăng phục kích cuối cùng cũng lao ra khỏi vị trí ẩn nấp, trưởng xe còn thò đầu ra, dùng chính cơ thể mình để điều khiển súng máy phòng không trên nóc xe tăng.

Anh ta vừa bắn phá vừa hét: "Đại úy đã anh dũng hy sinh! Chúng ta hãy chiến đấu đến hơi thở cuối cùng như những người Cossack thực thụ!"

Hóa ra chiếc xe này đã nhìn thấy kết cục của Rubakov.

Chiếc xe tăng số 186 của địch thấy vậy, lập tức bắn một phát đạn xuyên giáp.

Mặc dù nhiệm vụ chính của pháo 75mm nòng ngắn là chống bộ binh, các thông số như áp suất nòng pháo, sơ tốc đầu nòng đều tương đối thấp, nhưng dù sao cỡ nòng của nó cũng là 75mm!

Một phát bắn trúng, hai tháp pháo súng máy phía trước T-28 xuất hiện một lỗ thủng mà Vương Trung có thể nhìn thấy từ trên cao, ngay sau đó chiếc xe tăng bốc cháy, dần dần dừng lại.

Vương Trung không khỏi ôm trán, cái quái gì thế này?

Để cho bộ binh xử lý mấy chiếc xe tăng tiến vào thành phố đi chứ!

Trong lúc hắn đang nghĩ như vậy, chiếc xe tăng số 186 của địch bắt đầu tiến lên, kết quả súng máy ẩn nấp dưới tầng hầm nổ súng, bắn gục một loạt bộ binh đang theo sau xe tăng.

Nhân cơ hội này, hai người lính ở tầng hai bên đường thò đầu ra, ném bom xăng về phía chiếc xe tăng.

Chai bom xăng đầu tiên ném trúng lưới tản nhiệt phía sau xe tăng, ngọn lửa bùng lên dữ dội.

Chai thứ hai đập vào tháp pháo.

Vương Trung phỏng đoán có lẽ có một ít dầu từ cửa quan sát của trưởng xe chảy vào trong tháp pháo.

Ngay sau đó, cửa sập của trưởng xe bị ngọn lửa cao hai mét hất tung lên.

Lính nạp đạn mở cửa khoang bên hông, định thoát ra khỏi xe từ bên hông tháp pháo, kết quả đâm đầu vào họng súng máy.

Đúng rồi, phải như vậy chứ! Làm tốt lắm, trung đoàn Amur số 3!

Chương 30: Ngôi sao chiến thắng sẽ soi sáng chúng ta

Nhưng Vương Trung nhanh chóng không thể vui mừng được nữa.

Vương Trung phát hiện ra rằng ngoài việc tổ chức quân đội theo kiểu lấy súng máy làm trung tâm giống như quân đội Đức, quân Prosen còn có một đặc điểm mà quân đội Đức ở giai đoạn giữa mới có: họ được trang bị súng phóng lựu rất phổ biến.

Trong lịch sử thực tế, quân đội Đức chỉ bắt đầu trang bị súng phóng lựu với số lượng lớn vào giữa và cuối năm 1942, vào đầu Chiến dịch Barbarossa, một tiểu đội quân Đức thường chỉ có lựu đạn.

Quân Prosen có lẽ đều là lính kỳ cựu, sử dụng súng phóng lựu rất điêu luyện, cứ điểm hỏa lực súng máy nào bị phát hiện sẽ nhanh chóng bị tấn công bằng súng phóng lựu.

Mặc dù theo Vương Trung, những quả lựu đạn này có thể không thực sự hiệu quả trong việc tiêu diệt tổ súng máy, bởi vì súng máy đều được bố trí trong các tòa nhà, ở những vị trí rất hiểm hóc, nhưng một khi đã bị tấn công bằng lựu đạn thì không thể không di chuyển, mà di chuyển thì sẽ tạo ra khoảng trống hỏa lực.

Tất nhiên, quân địch không có góc nhìn từ trên cao như Vương Trung, muốn tìm ra vị trí chính xác của súng máy là một bài toán khó, nhưng họ đã dựa vào kinh nghiệm chiến đấu và số lượng áp đảo để giải quyết bài toán khó này.

Hơn nữa, quân địch rõ ràng rất quen thuộc với kiểu chiến đấu "cối xay thịt" kết hợp bộ binh và xe tăng này. Bộ binh đi trước dọn đường cho xe tăng, ném lựu đạn vào từng căn phòng để tiêu diệt quân địch, xe tăng thì lần lượt tiêu diệt các ụ súng máy.

Sau một hồi giao tranh, mặc dù quân địch đã phải trả giá bằng sáu chiếc xe tăng và hơn một trăm thương vong, nhưng trung đoàn Aml thứ ba cũng mất ba khẩu súng máy hạng nặng và hàng chục xạ thủ.

Mặc dù hiện tại quân Prosen chỉ mới chiếm được bảy, tám tòa nhà ở phía tây làng, nhưng Vương Trung quan sát từ trên cao đã nhận ra rằng, nếu cứ tiếp tục như vậy, việc Cao điểm Peniye thất thủ chỉ là vấn đề thời gian.

Điều duy nhất đáng mừng là tinh thần chiến đấu của trung đoàn Aml thứ ba vẫn rất cao, mặc dù phải chịu tổn thất nặng nề, nhưng họ vẫn đang chiến đấu dũng cảm với quân địch.

Vương Trung biết rằng để thay đổi cục diện trận chiến, chỉ có thể tiêu diệt toàn bộ xe tăng của quân địch, xe tăng bị loại bỏ thì những chiếc xe bọc thép chở quân với hỏa lực súng máy mạnh mẽ đi kèm cũng sẽ không còn là mối đe dọa.

Nhưng hiện tại bốn chiếc xe tăng của quân địch đang chặn hai con đường chính ở phía tây làng, các ụ súng máy hai bên đường không dám khai hỏa nữa, bởi vì một khi khai hỏa sẽ bị xe tăng bắn phá.

Quân địch đang tiến dọc theo con đường chính, sắp đến nhà thờ và cối xay gió ở trung tâm làng.

Vương Trung nhìn thấy trong khu biệt thự ba tầng của Boye ở phía bắc nhà thờ, vẫn còn một khẩu súng máy hạng nặng cuối cùng chưa khai hỏa đang cảnh giới, chắc chắn bộ binh địch vừa tiến vào khu đất trống trước nhà thờ sẽ lập tức bị tấn công dữ dội.

Hơn nữa vị trí đặt súng máy hạng nặng mà Yegorov chọn rất hiểm hóc, xe tăng của quân địch muốn tấn công khẩu súng máy này, nhất định phải tiến vào khu đất trống trước nhà thờ.

Nhưng vấn đề là, Yegorov không còn vũ khí chống tăng nào nữa.

Tổ bắn tên lửa chống tăng của Yetsemenko sau khi bị chặn tầm nhìn vốn định rút về khu biệt thự, nhưng họ di chuyển chậm, chưa kịp vượt qua con đường chính phía tây bắc làng, hiện tại đang bị chặn trong một tòa nhà hai tầng ven đường.

Điều tồi tệ là tòa nhà này chỉ có cửa sổ ở hai mặt nam và bắc, tổ của Yetsemenko không có tầm nhìn tốt để quan sát xe tăng địch trên đường.

Bộ binh của quân địch đã tiến đến cách họ khoảng năm mươi mét.

Không thể trông cậy vào tên lửa chống tăng, chỉ có thể dựa vào bom xăng.

Tuy nhiên, quân địch đến quá nhanh, chỉ có số bom xăng được sản xuất ban đầu được chuyển đến tay những người lính ném bom ở tầng hai phía tây làng.

Rất nhiều bom xăng được sản xuất sau đó đều chất đống trong nhà máy rượu, chỉ có thể dựa vào sức người vận chuyển từng chút một, có thể vận chuyển đến nơi hay không, sau đó có thể phát huy tác dụng hay không vẫn còn là một câu hỏi.

Quân địch đã biết được chiến thuật của quân phòng thủ, hiện tại bộ binh không kiểm soát được các tòa nhà hai bên đường thì xe tăng sẽ không tiến lên.

Phải nghĩ cách tiêu diệt bốn chiếc xe tăng còn lại của quân địch.

Vương Trung nhìn chiếc xe tăng T28 số hiệu chiến thuật 422 cuối cùng đang đỗ trong nhà máy rượu.

Nhưng chiếc xe tăng mỏng manh này, một khi xuất hiện trước mặt quân địch, e rằng sẽ bị tiêu diệt ngay lập tức!

Vương Trung quan sát chiến trường, trong lòng vô cùng lo lắng.

Lúc này, cơn sốt ngày càng nặng, Vương Trung cảm thấy đầu óc choáng váng, như thể sắp ngất đi đến nơi.

Hay là, cứ bỏ cuộc như vậy?

Bản thân mình đã chiến đấu rất tốt rồi, bây giờ lại bị ốm nặng như vậy, trực tiếp ngất đi, chắc cũng không ai nói gì.

Nhắm mắt lại, mặc kệ hồng thủy ngập trời, cũng không liên quan gì đến mình nữa - chẳng phải đây là cách hành xử phù hợp nhất với một thanh niên lười biếng như mình sao?

Có lẽ vì ý nghĩ này, ý thức của Vương Trung ngày càng mơ hồ, trong lúc mơ màng, Vương Trung nhìn thấy trong một ngôi nhà ở phía tây làng, hai tên lính Prosen phát hiện ra những người dân địa phương đang trốn trong hầm.

Vương Trung nhận ra những người dân địa phương này, họ chính là gia đình đã từ chối lời khuyên của Vương Trung khi mới vào làng. Vương Trung nhớ bà chủ nhà bên cạnh từng nói, người phụ nữ lớn tuổi dắt theo đứa cháu trai tên là Irinichna.

Bà lão Irinichna ôm chặt lấy đứa cháu trai, dùng cơ thể già nua che chở cho nó.

Con trai và con dâu của bà cũng ở đó, bốn người run rẩy, co rúm lại với nhau.

Tên lính Prosen nhìn con trai của Irinichna, dùng tiếng Prosen hỏi gì đó, nhưng bà lão chỉ có thể lắc đầu lia lịa, nói: "Chúng tôi không biết, chúng tôi chỉ là dân thường."

Bất ngờ, tên lính Prosen quát lớn, dùng dao găm đâm chết con trai của bà lão, sau đó dùng tiếng Ant hét lên: "Kẻ đào ngũ!"

Tên lính Prosen còn lại cười khẩy: "Tên hèn nhát!"

Con dâu của bà lão sợ đến ngây người, ngồi bệt xuống đất, há hốc miệng, bà lão thì đau khổ cầu xin.

Lúc này, một tên trung sĩ bước vào hầm, nhìn xuống phía dưới, mắng chửi ầm ĩ, vừa mắng vừa giơ súng tiểu liên lên, nhắm vào gia đình bà lão bắn tới tấp.

Con dâu bị bắn gục ngay lập tức, bà lão cố gắng bảo vệ cháu trai, nhưng sau khi trúng vài phát đạn cũng gục xuống.

Đứa trẻ còn lại dường như vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, nó ngơ ngác nhìn những người thân nằm trên vũng máu, rồi lại nhìn vào họng

súng vẫn còn đang bốc khói của tên trung sĩ Prosen.

Tên trung sĩ bước tới, đá vào người đứa trẻ, giẫm gãy cổ nó.

Vương Trung bị cảnh tượng tàn khốc này kích thích, bỗng chốc tỉnh táo trở lại.

Chúng còn chưa chiếm được làng mà đã bắt đầu thảm sát rồi! Nếu để chúng chiếm được làng, không biết chúng sẽ làm những chuyện gì nữa!

Không! Vương Trung tự đập đầu mình, ép bản thân phải tỉnh táo lại.

Bởi vì Vương Trung biết rằng, nếu bây giờ còn có cơ hội nào để lật ngược tình thế, thì đó chính là lợi thế "hack" của mình.

Phải tận dụng lợi thế "hack" này, tiêu diệt bốn chiếc xe tăng còn lại của quân địch.

Vương Trung nhìn chiếc xe tăng T28 số hiệu chiến thuật 422 cuối cùng đang đỗ trong nhà máy rượu.

Chiếc xe tăng mỏng manh này không thể nào đối đầu trực diện với quân địch được, phải nghĩ cách vòng ra sau lưng chúng, hoặc ít nhất là bên hông! Phải tận dụng lợi thế "hack" - góc nhìn từ trên cao của mình!

Vương Trung phóng to tầm nhìn ra xa nhất, quan sát toàn bộ chiến trường.

Vương Trung phát hiện ra một điều: khói do súng cối của quân địch bắn ra vẫn chưa tan hết, vì vậy những chiếc xe tăng phía sau của chúng không thể nhìn thấy tình hình trong làng.

Nói cách khác, nếu bây giờ cho xe tăng số 422 ra khỏi làng, đi vòng một vòng lớn từ bên ngoài, thì những chiếc xe tăng phía sau của quân địch sẽ không thể phát hiện ra.

Ra lệnh cho tổ lái xe tăng 422 làm như vậy?

Nghĩ đến màn trình diễn vừa rồi của lực lượng xe tăng, trình độ huấn luyện và kinh nghiệm chiến đấu của lực lượng thiết giáp quân Ant thật sự rất tệ...

Binh lính thì rất dũng cảm, nhưng ngoài dũng cảm ra thì chẳng còn gì khác.

Quan trọng nhất là, họ không có góc nhìn từ trên cao, căn bản không biết vị trí của quân địch!

Muốn dùng chiếc xe tăng cuối cùng này tiêu diệt bốn chiếc xe tăng của quân địch, chỉ có một cách:

Chính mình trực tiếp chỉ huy chiếc xe tăng này!

Ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu, Vương Trung lập tức chuyển về góc nhìn thông thường.

Tim đập dữ dội, lần đầu tiên trong đời Vương Trung cảm nhận được cảm giác "trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực", lượng adrenaline tiết ra ồ ạt khiến cơ thể vốn đang mệt mỏi bỗng chốc tràn đầy sức lực. Vương Trung đứng bật dậy.

Sufang đang cầm khăn tay đứng bên cạnh cũng ngây người ra.

Vừa nhìn thấy Sufang, Vương Trung lập tức nắm lấy vai cô, nhìn chằm chằm vào cô.

"Ơ... Tôi đang định lau mồ hôi cho anh, dù sao tôi cũng chỉ là một tu sĩ tụng kinh, chỉ có thể làm..."

Vương Trung: "Chỉ cần tôi còn sống, tôi sẽ không bao giờ để cô bị bắt làm tù binh! Tuyệt đối sẽ không!"

Phải, nếu như mình bỏ cuộc, không chỉ những người lính dưới trướng sẽ bỏ mạng, dân làng sẽ bị thảm sát, mà những cô gái đáng yêu này cũng sẽ bị quân địch làm nhục!

Sao mình có thể bỏ cuộc được?

Lúc này, trong đầu óc đang nóng như thiêu như đốt của Vương Trung chỉ có một ý nghĩ: Giết chết lũ Prosen khốn kiếp đó!

Sufang vẫn còn đang ngơ ngác: "Ơ... Anh nhận nhầm người rồi... Tôi không phải Lyudmila..."

Vương Trung buông Sufang ra, sải bước đi ra ngoài.

Thực ra lúc này Vương Trung cảm thấy đầu óc nặng trịch, nhưng nhờ có adrenaline, Vương Trung vẫn bước đi hùng dũng.

Lao ra khỏi nhà xưởng chính của nhà máy rượu, Vương Trung lập tức nhìn thấy chiếc xe tăng số 422.

Chiếc xe tăng này đang đỗ trong khu vực an toàn bên trong tường rào của nhà máy rượu, không một viên đạn nào bay tới gần, nhưng nắp tháp pháo lại đóng chặt.

Vương Trung tức giận, như thể quên mất mình đang bị sốt cao, Vương Trung lao thẳng đến chiếc xe tăng, đập mạnh vào nắp tháp pháo: "Mở nắp ra! Tên khốn kiếp nhà anh không mở nắp ra tôi ném bom xăng vào đấy!"

Chỉ huy xe tăng 422, người hạ sĩ mà Vương Trung đã gặp một lần, mở nắp tháp pháo, thò đầu ra: "Đừng ném!"

Vương Trung: "Mọi người đều đang chiến đấu đổ máu ngoài kia, anh ở đây làm lực lượng dự bị mà lại nhát gan như vậy sao?"

"Tôi... Tôi..."

Vương Trung giật phắt tai nghe và micrô của anh ta: "Lăn ra đây!"

"Hả?"

Vương Trung: "Tôi bảo anh lăn ra đây!"

Người hạ sĩ do dự một chút: "Tôi sẽ bị bắn chết sao? Đào ngũ là bị bắn chết đấy!"

Vương Trung: "Anh không lăn ra đây thì sẽ bị bắn chết, lăn ra đây!"

Người hạ sĩ run rẩy bò ra khỏi xe tăng, nhưng vẫn đứng bên cạnh tháp pháo, không chịu đi: "Tôi không đào ngũ, là ngài bá tước bảo tôi ra ngoài..."

Vương Trung đạp hắn xuống, tự mình leo vào tháp pháo, đeo tai nghe.

Người hạ sĩ nằm rạp dưới đất hô: "Thưa ngài, mũ tăng..."

Vương Trung không buồn để ý, đầu óc anh lúc này không còn chỗ cho bất kỳ suy nghĩ nào khác, nào là chui vào tháp pháo tỷ lệ sống sót cao hơn, nào là chui vào tháp pháo mà không đội mũ tăng sẽ bị va đập bầm dập, tất cả những điều đó anh đều không còn tâm trí nào mà nghĩ đến nữa.

Giờ phút này, anh chỉ có một ý niệm duy nhất, chỉ huy chiếc xe tăng này, thực hiện một cú ngoặt đẹp mắt, đánh tan thế tấn công của quân địch.

Đeo tai nghe vào, Vương Trung mới phát hiện ra tai mình ù đi, gần như không thể nghe rõ những gì các thành viên trong đội đang nói.

Nghe nói trang bị bên trong xe tăng Liên Xô thời kỳ đầu rất lạc hậu, trưởng xe phải dùng cờ lê gõ để ra lệnh. Chỉ có thể hy vọng xe tăng ở thời không này tiên tiến hơn một chút.

Vương Trung đập mạnh vào tai nghe vài cái, rồi lại đập vào đầu mình vài cái, tiếng ù tai không những không giảm mà còn nghiêm trọng hơn.

Nghĩ cũng phải, anh đang sốt cao, adrenaline lại đang được tiết ra ồ ạt, ù tai một chút cũng là đương nhiên.

Vương Trung mặc kệ, anh hét lớn: "Ù tai thì ù tai, cho tôi nghe một chút nhạc chiến đấu nào!"

Không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, tiếng ù tai dường như thực sự mang nhịp điệu của âm nhạc.

Chỉ là đầu óc Vương Trung đang choáng váng, không nghe ra được là bài hát gì.

Anh cũng chẳng bận tâm, trực tiếp ra lệnh: "Tiến lên! Ra ngoài!"

Ngoài cổng lớn là xác chiếc xe của Đại úy Rubakov, có thể dùng để yểm trợ.

Mệnh lệnh của Vương Trung được thực hiện, động cơ xe tăng gầm lên một tiếng, chậm rãi khởi động.

Binh sĩ ở cửa vội vàng mở cổng.

Xe tăng đi được nửa chừng, Vương Trung ra lệnh thứ hai: "Rẽ trái."

Rẽ trái là đi về hướng đông, thoạt nhìn như đang bỏ chạy.

Thực ra Vương Trung đang đi vòng.

Lái xe không phản đối, cũng có thể đã lên tiếng nhưng Vương Trung không nghe thấy.

Tai anh đang ù - không, giờ không phải ù tai nữa, mà là âm nhạc anh không thể nhận ra.

Trên thực tế, giờ phút này anh chẳng nghe thấy gì cả, tiếng súng đạn, tiếng động cơ gầm rú, tiếng kêu thảm thiết của những người lính trước khi chết, tất cả đều bị tiếng ù tai (âm nhạc) át đi.

————

Sufang đứng ở cửa, nhìn Aleksei Konstantinovich Rokossovsky ngồi trên xe tăng lao đi.

Có người kinh hô: "Bá tước đi xe tăng chạy rồi!"

Sufang lớn tiếng quát: "Không! Ngài ấy không chạy! Ngài ấy đã nói, chỉ cần ngài ấy còn sống sẽ không để tôi... để chúng ta bị bắt! Anh dám dao động quân tâm, tôi sẽ bắn anh!"

Người lính kia lập tức im bặt.

Sufang lại nhìn ra cửa lớn, lúc này ngoài vết bánh xe tăng, chẳng còn gì nữa.

Bá tước Rokossovsky, liệu tôi có thể tin tưởng ngài?

————

"Rẽ phải!" Vương Trung hô.

Không nghe thấy tiếng đáp lại, anh đành đập mạnh vào đỉnh tháp pháo: "Rẽ phải, mau lên!"

Bánh xích bên phải xe tăng phanh gấp, hoàn thành cú rẽ phải với một cú vẩy đuôi.

Vương Trung bị xóc đến nỗi tưởng như óc bay ra ngoài.

Lúc này, anh vẫn đang ở chế độ quan sát từ trên cao, nôn thốc nôn tháo.

Nhưng điều đó không khiến anh ngừng chỉ huy: "Đi dọc theo bức tường đá, pháo chính nhắm thẳng về phía trước, nạp đạn nổ!"

Mệnh lệnh được thực hiện một cách hoàn hảo, lúc này xe tăng vừa đi qua một ngôi nhà gỗ ở phía nam ngôi làng - có thể là nhà vệ sinh - tầm nhìn đột nhiên mở rộng, một chiếc xe bán xích của quân Prosen đang đỗ ở rìa cánh đồng lúa mạch.

"Dừng lại! Dừng lại ngay!"

Xe tăng phanh gấp, may mà T26 dài, lúc dừng lại không bị rung lắc quá mạnh, nếu không Vương Trung chắc chắn đã văng ra ngoài.

Lính Prosen gần chiếc xe bán xích đều kinh ngạc, xạ thủ súng máy trên xe đang bắn vào làng, nhìn thấy xe tăng vội vàng quay nòng súng.

"Mục tiêu. Xe bán xích, khai hỏa!"

Khói súng từ nòng pháo phun ra che khuất tầm nhìn của Vương Trung, rõ ràng chỉ là khẩu pháo 45mm nhỏ bé, nhưng khi khai hỏa lại tạo ra động tĩnh khá lớn.

Nửa trước chiếc xe bán xích bị nổ tung, binh lính Prosen xung quanh ngã rạp xuống như những quân cờ bowling.

Súng máy trên hai tháp pháo nhỏ phía trước T26 bắn ra một loạt đạn, trong nháy mắt không còn tên lính nào có thể đứng vững.

Lúc này, Vương Trung cảm thấy chân hơi run, bèn ngồi xuống mép cửa tháp pháo, nghiêng người vịn vào nắp: "Tiếp tục tiến lên!"

Lúc này, cuối cùng anh cũng nghe rõ tiếng nhạc ồn ào bên tai là gì - thực ra là anh đã bị sốt đến mức xuất hiện ảo giác, coi tiếng ù tai là âm nhạc.

Anh nghe thấy rõ ràng một giọng hát:

Hãy nghe tiếng kèn xung trận vang lên báo động/Khoác quân phục và cầm vũ khí lên/Thanh niên chúng ta hãy tập hợp/Bước trên con đường vạn người như một bảo vệ Tổ quốc!

Vương Trung gật đầu theo điệu nhạc, đồng thời không quên ra lệnh: "Thân xe rẽ phải ba mươi độ, tháp pháo rẽ phải chín mươi độ, nạp đạn xuyên giáp!"

Trong khi xe tăng quay đầu, súng máy trên tháp pháo phía trước không ngừng bắn ra những loạt đạn, như lưỡi hái tử thần, gặt hái sinh mạng quân Prosen.

Vương Trung thậm chí còn có thời gian liếc nhìn về phía xa, xác định rằng làn khói dày đặc đã che khuất hoàn toàn những chiếc xe tăng phía sau của quân địch.

Chiếc xe tăng số 422 cứ như vậy lao đi, bao vây cổng làng phía tây nam.

"Rẽ phải, dừng lại ngay khi đến đường cái!"

Mệnh lệnh của Vương Trung được thực hiện một cách chính xác.

Sau một cú xóc nảy ngắn, Vương Trung nhìn thấy gáy của hai chiếc xe tăng địch.

"Mục tiêu, chiếc xe tăng bên trái, khai hỏa!"

Sóng xung kích từ phát bắn của khẩu pháo khiến bụi bay mù mịt trên mặt đất.

Ngay lập tức, một lỗ thủng xuất hiện trên gáy mục tiêu, nhưng nhìn bằng mắt thường không thể nhận ra xe tăng đã bị phá hủy.

Tuy nhiên, Vương Trung ở chế độ quan sát từ trên cao có thể thấy rõ ràng, cả ba người trong tháp pháo của mục tiêu đều đã bỏ mạng.

"Nạp đạn xuyên giáp! Chuyển mục tiêu, nhắm vào chiếc xe tăng bên phải!"

Khi tháp pháo đang xoay, bài hát bên tai Vương Trung đến đoạn điệp khúc, anh nhẩm theo: "Tạm biệt mẹ yêu, xin mẹ hôn tạm biệt con trai..."

Lúc này, bộ binh địch phát hiện ra xe tăng phía sau, một hạ sĩ dũng cảm lao lên, dùng tay đập vào tháp pháo.

Súng máy đồng trục khai hỏa, hạ sĩ bị bắn thành tổ ong, nhưng những viên đạn lửa cũng để lộ vị trí của súng máy, xe tăng địch bắt đầu xoay tháp pháo!

"Khai hỏa!" Vương Trung gầm lên.

Thực ra anh không biết đạn đã được nạp xong chưa, vì anh không nghe thấy gì cả.

Nhưng ngay khi anh gầm lên, khẩu pháo đã đáp lại anh.

Viên đạn xuyên giáp trúng đích, tháp pháo đang xoay đột ngột dừng lại, ngay sau đó, kíp lái xe tăng địch chui ra khỏi xe.

Súng máy đồng trục không chút khách khí tiễn chúng về với đất mẹ.

Lúc này, thông qua chế độ quan sát từ trên cao, Vương Trung phát hiện hai chiếc xe tăng trên con phố khác đột nhiên ngừng tấn công bộ binh đang phòng thủ.

Một chiếc bắt đầu quay đầu ngay tại chỗ, chiếc còn lại dường như đang định đi vòng qua con hẻm bên cạnh.

Chắc chắn là do bộ đàm, chiếc xe tăng thứ hai bị phá hủy đã thông báo cho đồng đội biết rằng họ đang bị tấn công từ bên sườn.

Vương Trung mỉm cười, muốn chơi trò du kích với người đã nắm rõ bản đồ như tôi sao?

Anh lập tức ra lệnh cho xe tăng đi vào con hẻm bên cạnh.

Trong khi di chuyển, anh tiếp tục hát theo:

Tạm biệt mẹ yêu, xin mẹ đừng buồn, hãy chúc chúng con bình an...

Khi hát đến đoạn điệp khúc lần thứ hai, Vương Trung đã chỉ huy xe tăng vòng ra bên hông chiếc xe tăng số 188 của địch, cùng với tiếng "khai hỏa", đạn dược trên xe tăng địch phát nổ, tháp pháo bay lên cao.

Chỉ còn lại chiếc cuối cùng!

Chiếc xe tăng đó đi theo con đường mà họ đã đi, vòng về phía cổng làng tây bắc, định bao vây Vương Trung.

Cách đối phó của Vương Trung rất đơn giản, anh chỉ huy xe tăng đi thẳng ra đường cái, quay nòng pháo về phía tây nam, chờ đợi.

Trong khi chờ đợi, súng máy trên xe tăng liên tục bắn hạ lính Prosen trên đường.

Vương Trung vẫn mải mê hát:

Tạm biệt quê hương yêu dấu, ngôi sao chiến thắng sẽ soi sáng chúng ta...

Chiếc xe tăng cuối cùng xuất hiện, không đợi Vương Trung ra lệnh, pháo thủ đã đạp vào bàn đạp khai hỏa, viên đạn xuyên giáp bắn trúng giữa thân xe tăng.

Mục tiêu gần như ngay lập tức bốc cháy, kíp lái xe tăng Prosen chui ra khỏi xe với cơ thể đầy lửa, ngã vật xuống đất lăn lộn trong tuyệt vọng.

Vương Trung tự tay cầm lấy súng máy trên nóc tháp pháo, bắn về phía những tên lính xe tăng đang giãy giụa, vừa bắn vừa hát: "Tạm biệt mẹ yêu, xin mẹ đừng buồn, hãy chúc chúng con bình an! Ura!"

Tiếng "Ura" vang dội từ khắp các con phố, con hẻm, Tiểu đoàn súng trường Amur số 3 như thủy triều, tràn ra tấn công quân địch đã mất xe tăng yểm trợ.

Vương Trung tự hào tuyên bố: "Chúng ta thắng rồi!!!"

Sau đó, như thể đã cạn kiệt sức lực cuối cùng, anh ngất đi.

Chương 31: Hương vị đầu tiên của chiến thắng

Yegorov, cũng như những người khác, lao ra khỏi chỗ ẩn nấp.

Chuyện xung phong lúc nào cũng không thể thiếu anh.

Quân địch đã chịu tổn thất nặng nề trong trận chiến trong thị trấn, lại bị xe tăng số 422 đánh úp bất ngờ và mất toàn bộ lực lượng thiết giáp trong thời gian ngắn, trong tình huống này, ngay cả những cựu binh dày dạn kinh nghiệm của Prosen cũng sụp đổ tinh thần.

Ngược lại, Tiểu đoàn súng trường Amur số 3, những người ít nhiều đều chứng kiến chiến công của xe tăng số 422, sĩ khí lên cao ngút trời.

Điều đó có thể thấy rõ ràng từ những tiếng "Ura" vang dội.

Yegorov thích nhất là được đích thân xung phong trong những tình huống như thế này.

Quân địch nhanh chóng bị đánh bật khỏi làng.

Ngoại trừ một số ít cựu binh chưa thỏa mãn cơn khát máu vẫn đang nã súng trường về phía xa, những người lính còn lại đều tập trung xung quanh chiếc xe tăng số 422, vây quanh chiếc xe tăng và hô vang: "Ura!"

Tiếng "Ura" vang dội, như thể Sa hoàng đã thân chinh đến tiền tuyến.

Yegorov phải dùng hết sức lực của mình để chen qua đám đông binh sĩ đang phấn khích tột độ, mất vài phút mới đến được bên cạnh chiếc xe tăng.

Lúc này anh mới nhìn rõ, người ngồi trên xe tăng chính là Bá tước Rokossovsky.

Bá tước trông có vẻ rất tệ, mặt mày xanh xao, mồ hôi nhễ nhại.

Những người lính không hề nhận ra điều bất thường của Bá tước, cũng không thể trách họ được, kể từ khi chiến tranh bắt đầu, họ đã liên tục rút lui, đã rất lâu rồi họ mới được nếm trải hương vị chiến thắng - cho dù chỉ là một chiến thắng cục bộ không mấy ý nghĩa như vậy.

Ngay khi mọi người đang hân hoan ăn mừng chiến thắng, Bá tước đột nhiên nghiêng người, ngã khỏi xe tăng, nhưng ngay lập tức có hàng trăm cánh tay đỡ lấy ngài.

Những người lính hò reo vang dội, tung Bá tước lên trời - họ thực sự nghĩ rằng Bá tước đang ăn mừng!

Yegorov gào lên: "Đừng làm loạn nữa! Các cậu muốn làm Bá tước chết ngạt đấy à! Bá tước đang sốt cao đấy! Đừng làm loạn nữa!"

————

Lúc này, bên trong chiếc xe tăng số 422, những người lính xe tăng không hề phấn khích như đám bộ binh bên ngoài.

Không phải họ không vui vì đã giành chiến thắng, mà là họ vừa mới trải qua một điệu nhảy với tử thần theo đúng nghĩa đen, vẫn chưa hoàn hồn.

Bá tước bị sốt, ù tai không nghe thấy gì, thực ra lúc nãy bên trong xe tăng mọi người la hét om sòm, không ai trong số những người lính xe tăng này có kinh nghiệm chiến đấu thực tế, họ thực sự không chịu đựng nổi kiểu chiến đấu cận chiến, liều mạng vừa rồi, chỉ có thể hét lên để giải tỏa nỗi sợ hãi.

Giờ đây, trận chiến đã kết thúc, tất cả đều như kiệt sức, nằm vật xuống vị trí của mình.

Cuối cùng, lái xe là người phản ứng đầu tiên, anh ta hét lên một cách khó khăn: "Chúng ta còn sống! Ura!"

Pháo thủ và người nạp đạn nhìn nhau, cùng hét lên: "Ura!"

Họ vừa mới hét lên thì Bá tước ngã ra khỏi xe tăng.

Pháo thủ, người ngồi gần nhất, đưa tay ra túm lấy, nhưng không kịp.

"Xong đời!"

"Bá tước ngã gãy rồi!"

"Ngôi sao chiến thắng của chúng ta!"

Cả đám vội vàng mở nắp hầm chui ra khỏi xe tăng, vừa lúc nhìn thấy đám binh sĩ đang tung Bá tước lên cao gần bằng tòa nhà hai tầng.

————

Yegorov giơ súng tiểu liên lên, bắn một loạt đạn lên trời, đám đông đang hò reo mới chịu dừng lại.

"Bá tước đang sốt cao đấy! Các cậu muốn giết chết ngài ấy à? Nhanh chóng mang cáng đến đây, đưa ngài ấy đến bệnh viện!"

Bệnh viện dã chiến ban đầu dự định sẽ rút lui bằng xe ngựa của dân làng, nhưng quân địch ập đến quá nhanh, họ còn chưa kịp rời đi.

Những người lính như bừng tỉnh, vội vàng đặt Bá tước lên chiếc cáng vừa được mang đến, sau đó đi theo những người lính cáng về phía bệnh viện.

Yegorov trèo lên xe tăng, mắng: "Đi theo làm gì? Quân địch chỉ bị đánh lui chứ chưa bị đánh bại! Nhanh chóng dọn dẹp chiến trường, thu thập vũ khí của địch, đặc biệt là súng máy và súng tiểu liên!

"Kiểm tra xem những chiếc xe tăng chưa cháy có thể tháo súng máy ra được không! Còn cả đạn dược nữa, thu thập càng nhiều càng tốt!"

Lúc này, những người lính mới giải tán.

Yegorov quay đầu lại, nhìn những người lính xe tăng với vẻ mặt khó hiểu.

Pháo thủ hỏi: "Chúng tôi... nên làm gì bây giờ?"

"Sao Bá tước lại là người chỉ huy các cậu?" Yegorov hỏi.

"Trưởng xe của chúng tôi rất sợ hãi, lúc ở trong nhà máy rượu đã đóng cửa hầm, trốn trong tháp pháo run rẩy. Sau đó, Bá tước đến gõ vào nắp tháp pháo, nói..."

"Cầm súng gõ vào nắp tháp pháo." Người nạp đạn sửa lại.

"Đúng vậy, cầm súng gõ vào nắp tháp pháo, nói 'Tên nhát gan, ra ngoài cho tao'."

Lái xe khẳng định: "Không, ngài ấy nói 'Đồ đàn bà, ra ngoài cho tao, nếu không tao bắn bỏ'."

"Có phải vậy không?" Pháo thủ hỏi.

"Phải, đáng sợ lắm." Lái xe gật đầu, sau đó nhìn về phía nhân viên thông tin, "Không tin thì hỏi cậu ấy."

Nhân viên thông tin cũng gật đầu: "Đúng là đáng sợ."

"Tóm lại là chúng tôi nhận lệnh trực tiếp từ Bá tước, Bá tước bảo chúng tôi lái thẳng ra khỏi làng, ngài ấy đã lên kế hoạch sẵn, phát nào nên nạp đạn gì, rất rõ ràng."

"Đúng vậy, rất rõ ràng."

"Vừa ra khỏi làng, chúng tôi nhìn thấy một chiếc xe bán xích của địch, có thể là xe cứu thương, chúng tôi bắn một phát, tiễn cả xe lẫn thương binh Prosen lên trời!"

Nhân viên thông tin tiếp lời: "Bá tước còn hát nữa, nói lời tạm biệt với mẹ của quân địch!"

"Không, không phải." Lái xe lắc đầu, "Cậu phải xem xét ngữ cảnh trước sau chứ, đồ vô học, không được học ở trường đêm à? Bá tước đang nói lời tạm biệt với mẹ của mình, chuẩn bị ra trận giết địch."

Yegorov nghe mà ngơ ngác: "Bá tước gọi mẹ? Ca hát? Cái quái gì vậy?"

Sau đó, những người lính xe tăng đồng thanh trả lời: "Là hát! Hơn nữa là bài hát mà chúng tôi chưa từng nghe bao giờ!"

Pháo thủ nói thêm: "Lời bài hát, ngoài việc nói lời tạm biệt với mẹ, còn có lời tạm biệt quê hương, nói rằng ngôi sao chiến thắng sẽ soi sáng chúng ta!"

Những người khác đồng ý:

"Đúng vậy, ngôi sao chiến thắng, tôi nghe rất rõ."

"Chắc chắn là như vậy, tôi nhớ lại giai điệu xem nào, đô rê mi pha sol... à phải rồi, 'Tạm biệt quê hương yêu dấu~ Ngôi sao chiến thắng sẽ soi sáng chúng ta~'."

Lái xe hát xong, những người khác gật đầu lia lịa, tỏ vẻ chính xác là như vậy.

Yegorov cau mày, nhìn những người lính xe tăng.

Lúc này, tu sĩ Yetsemenko bước đến: "Thiếu tá Yegorov, chúng ta cần vị trí bắn tỉa mới. Tôi e rằng một số vị trí bên ngoài sẽ không sử dụng được khi quân địch tấn công lần nữa."

Yegorov vừa định trả lời thì nhìn thấy Lyudmila trong nhóm xạ thủ của Yetsemenko đang nhìn xung quanh với vẻ mặt bối rối.

"Bá tước bị ngất, đã được đưa đến bệnh viện." Yegorov nói.

Lyudmila giật mình: "Hả? Tôi... tôi không có tìm ngài ấy! À không, đúng là tôi đang tìm ngài ấy, thưa tu sĩ, liệu tôi có thể..."

Yetsemenko: "Cô đi đi, phải trở về trước khi kẻ địch tấn công lần nữa."

Lyudmila lập tức xoay người chạy tới bệnh viện.

Sau khi đưa mắt nhìn cô rời đi, Yetsemenko tiếp tục đề tài vừa rồi: "Tôi cần trận địa mới để phóng tên lửa. Chúng ta còn ba quả Thần Tiễn, bố trí tốt có thể tiêu diệt ba chiếc xe tăng đấy."

Hắn dừng một chút, lộ ra nụ cười tự giễu: "Làm vậy, còn không bằng một mình Bá tước vừa rồi tiêu diệt nhiều."

Pháo thủ số 422 lớn tiếng nói: "Chúng tôi cũng góp một phần mà, thưa tu sĩ!"

Yetsemenko vội vàng sửa lời: "À phải, là cả tổ xe của các cậu dưới sự chỉ huy của Bá tước tiêu diệt được nhiều xe tăng hơn."

Yegorov thì nói: "Để tôi bảo lính hậu cần tìm xem có sơn không, để tôi vẽ vòng tròn chiến công lên nòng pháo cho."

Vòng tròn chiến công, tổ xe tăng sẽ vẽ những vòng tròn lên nòng pháo, mỗi vòng tượng trưng cho một xe tăng địch bị tiêu diệt.

Mấy người trong tổ xe nhìn nhau cười.

Đúng lúc này, Yegorov hỏi: "Tình hình những tổ khác thế nào rồi?"

Nụ cười trên mặt mọi người vụt tắt.

Lúc này họ mới thoát khỏi niềm vui chiến thắng, ý thức được vừa rồi trong trận chiến lại có thêm nhiều đồng đội sát cánh kề vai đã ngã xuống.

Chương 32: Quyết định của Thiếu tá Sriffen

Thiếu tá Sriffen cau mày, nhìn đám tàn binh rút lui từ làn khói trắng chưa tan hết, lông mày nhíu lại.

Xe tăng của quân Prosen đều được trang bị radio, nên ông ta đã nghe lén được toàn bộ cuộc gọi của bốn chiếc xe tăng cuối cùng.

"Địch ở phía sau! Phía sau chúng ta!"

"Chúng ta bao vây nó!"

"Nó biến mất rồi!"

"Số 187! Số 187 cậu có nghe thấy không?"

"Tất cả chú ý, chỉ còn lại chúng ta!"

... Sau đó không còn âm thanh nào nữa, rõ ràng tất cả bốn chiếc Panzer IV tham gia tấn công đều đã bị tiêu diệt.

Nghe như có một chiếc xe tăng địch đã luồn ra sau lưng để tấn công?

Bên phía địch cũng có những người lính xe tăng dày dặn kinh nghiệm như vậy sao?

Lúc này, Hoffman, quân bài số một dưới trướng Sriffen, nói qua radio: "Thiếu tá, hãy phát động tấn công lần nữa! Tôi sẽ đích thân đối đầu với quân bài chủ lực của địch!"

"Không." Sriffen lạnh lùng từ chối, "Panzer III không phù hợp để yểm trợ bộ binh chiến đấu, pháo 50mm có sức công phá quá yếu, không hiệu quả lắm đối với những ngôi làng có nhiều công trình xây dựng bằng gạch đá như thế này."

"Nhưng..."

"Cậu muốn ăn bom xăng của địch à?"

Lữ đoàn thiết giáp tấn công đã báo cáo rằng quân địch đã sử dụng một lượng lớn bom xăng, mọi tòa nhà hai tầng trở lên trong làng đều rất nguy hiểm đối với xe tăng.

Không đúng, nếu bộ binh đi kèm bị hỏa lực áp chế, thì bất kỳ tòa nhà nào cũng đều rất nguy hiểm đối với xe tăng.

Lực lượng đặc nhiệm của Sriffen ban đầu được trang bị hai đại đội Panzer IV, nhưng đã mất một nửa trong các cuộc tấn công trong vài ngày qua, phần lớn là do hỏng hóc về cơ khí buộc phải bỏ lại.

Hệ thống treo lò xo lá dọc mà Bộ Quân khí Đế chế tự hào đã bộc lộ nhiều vấn đề trong Chiến dịch Carolin, và điều kiện đường xá tồi tệ của Đế quốc Ant đã càng làm trầm trọng thêm những thiếu sót của hệ thống treo này.

Ngay lúc này, lực lượng đặc nhiệm của Sriffen đã mất tất cả các xe tăng Panzer IV, chỉ còn lại những chiếc Panzer III được thiết kế để chống lại xe tăng của đối phương.

Ngoài ra, thương vong của bộ binh và xe bọc thép cũng rất đáng lo ngại. Mục tiêu của lực lượng đặc nhiệm Sriffen là nhanh chóng xuyên qua các khu vực mà quân địch không phòng thủ hoặc phòng thủ mỏng manh, nhằm mục đích phá vỡ thế bố trí của đối phương.

Tuy nhiên, Thiếu tá Sriffen không có ý định từ bỏ cuộc tấn công, ông ta quay sang viên tham mưu pháo binh: "Chúng ta còn bao nhiêu đạn pháo cho súng cối tự hành?"

"Mười viên mỗi khẩu, thưa Thiếu tá." Viên tham mưu cung kính trả lời.

Sriffen nhếch mép: "Vậy còn lựu đạn khói?"

"Chỉ còn hai quả mỗi khẩu."

Sriffen suy nghĩ vài giây rồi hỏi: "Trung đoàn súng phóng lựu 351 phía sau chúng ta còn bao lâu nữa mới đến?"

Tham mưu trưởng nhún vai: "Tùy thuộc vào tình hình tắc đường. Nếu không quá tắc nghẽn thì chiều nay sẽ đến. Thực ra, rất nhiều người cho rằng đội quân đi qua vào nửa đêm là Trung đoàn súng phóng lựu 351."

Trung đoàn súng phóng lựu 351 cũng là lực lượng được tăng cường cho lực lượng đặc nhiệm của Sriffen, nhưng để tăng tốc độ tấn công, Sriffen đã bỏ họ lại phía sau vì mức độ cơ giới hóa thấp hơn.

Trung đoàn 351 được trang bị pháo bộ binh 75mm kiểu 18, đạn pháo công phá mạnh có thể bù đắp hiệu quả cho sự thiếu hụt xe tăng bộ binh.

Đồng thời đây cũng là loại pháo bắn gián tiếp, có thể sử dụng hỏa lực bắn gián tiếp để chế áp, tiêu diệt sinh lực địch và công sự.

Ngoài ra, Trung đoàn 351 còn có các kỹ sư chiến đấu, súng phun lửa và bộc phá của họ có thể khiến quân địch phải dè chừng.

Sau một hồi suy nghĩ ngắn ngủi, Sriffen đưa ra quyết định: "Thu dọn tàn quân, tìm hiểu tình hình bên trong, bao gồm cả bố trí phòng thủ và hỏa lực của địch. Tuyển mộ tình nguyện viên từ đám tàn binh làm lực lượng tiên phong cho cuộc tấn công tiếp theo."

Hoffman thất vọng hỏi qua radio: "Chúng ta không tấn công nữa sao?"

"Tất nhiên là chúng ta sẽ tiếp tục tấn công, nhưng phải đợi đến khi chúng ta nắm chắc chiến thắng hơn. Ít nhất phải đợi đến khi xe tiếp tế đến để bổ sung đạn dược cho súng cối."

Nói xong, Sriffen an ủi Hoffman: "Đừng vội, tôi nhất định sẽ để cậu đối đầu với quân bài chủ lực của địch."

Nói xong, ông ta tắt radio, lẩm bẩm: "Thật kỳ lạ, Cao điểm Peniye cũng không phải là một ngôi làng quan trọng gì, tại sao lại kháng cự quyết liệt như vậy?"

Tham mưu trưởng: "Có lẽ là quê hương của một quý tộc nào đó, vì vậy họ đang cố gắng bảo vệ tài sản của mình? Không có gì lạ khi một dân tộc thấp kém lại chiến đấu ngoan cường như vậy."

Sriffen: "Hừ. Nhưng phải thừa nhận rằng, viên chỉ huy của quân địch đã làm rất tốt, có lẽ hắn ta đã học được một vài điều trong các cuộc giao lưu quân sự với chúng ta."

Trước khi Đế quốc Prosen xé bỏ hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau, giới quý tộc hai nước đã có nhiều cuộc tiếp xúc, tất nhiên là có cả lĩnh vực quân sự.

Sau thất bại trong Chiến tranh Mùa đông, Đế quốc Ant thậm chí còn cử một số quan sát viên quân sự đến Prosen để học tập.

Biết đâu người chỉ huy bảo vệ Cao điểm Peniye, lại là một trong số những quan sát viên đó.

Sriffen tự tin nghĩ.

————

Lúc Lyudmila chạy đến cổng bệnh viện, cô bắt gặp nữ tu sĩ Sufang Batuwendusu.

Cả hai đều dừng lại, nhìn nhau.

Sufang: "À, cô đến thăm ngài ấy sao?"

"Cô cũng vậy?"

"Tôi... Tôi nhận được những bài thơ mới, vì vậy tôi đến để báo cáo cho Tổng tư lệnh."

Lyudmila: "Ồ. Vậy chúng ta cùng vào. Cô có biết ngài ấy ở phòng nào không?"

"Ông ấy là Tổng tư lệnh, chắc chắn là ở phòng bệnh tốt nhất rồi."

Sufang nói xong đi trước vào bệnh viện, vừa vào đã bị mùi máu tanh xộc vào mũi khiến cô nhíu mày.

Trên giường bệnh gần cửa, một ca phẫu thuật cắt cụt chi đang được tiến hành, vị bác sĩ đầu hói hét lên: "Ráng lên! Không còn thuốc mê nữa! Cắn chặt răng vào! Nếu không cắn vào lưỡi đấy!"

Tiếp theo là tiếng la hét thảm thiết, vì người đàn ông đang cắn chặt răng nên tiếng la hét nghe như bị bóp nghẹt.

Sufang nhìn vào thùng nước bên cạnh bàn mổ, bên trong đầy những bàn tay, bàn chân bị cưa đứt.

Cô che miệng, cố gắng không nôn ra.

Lúc này, một nữ y tá to béo xuất hiện trước mặt Sufang: "Hai cô đến đây làm gì? Tôi thấy tay chân các cô vẫn còn nguyên vẹn, không giống như đến để băng bó."

Dù sao thì Lyudmila cũng đã từng ra tiền tuyến, từng chứng kiến cảnh chết chóc, nên cô bình tĩnh hơn Sufang rất nhiều, cô lớn tiếng đáp: "Chúng tôi đến tìm Bá tước Rokossovsky!"

"Bên kia!" Cô y tá chỉ tay về phía cánh cửa bên cạnh.

Sufang chạy như bay về phía đó, kết quả vừa vào cửa đã thấy một nữ y tá khác đang thu dọn băng gạc dính máu. Băng gạc đã nhuốm máu đến mức không còn nhìn ra màu sắc ban đầu, giống như vừa được nhúng trong bùn, chỉ có điều bùn này có màu đỏ.

Nữ y tá không ngẩng đầu lên, nói: "Bá tước ở bên trong."

Sufang gật đầu, chạy như bay vào phòng.

Bá tước Rokossovsky (tức Vương Trung) đang nằm trên giường bệnh cạnh cửa sổ, bên cạnh là viện trưởng bệnh viện dã chiến.

Lyudmila vội vàng hỏi: "Anh ấy sao rồi?"

Viện trưởng: "Căng thẳng cộng thêm sốt cao khiến anh ấy đổ mồ hôi quá nhiều, mất nước nghiêm trọng dẫn đến sốc. Chúng tôi đã truyền dịch, đồng thời sử dụng một số loại thuốc hạ sốt, không còn gì đáng ngại."

Cả hai cô gái đều thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn nhau.

Sufang đột nhiên nhớ ra nhiệm vụ của mình, vội vàng hỏi: "Khi nào anh ấy tỉnh lại? Tôi có chương trình phát thanh mới nhất của dàn hợp xướng Agasukov."

Viện trưởng: "Vết thương của anh ấy không nặng, nhưng sốt cao thì rất khó nói trước được khi nào tỉnh lại. Tôi không thể cho cô biết được. Tin tức rất quan trọng sao?"

Sufang nhún vai: "Cái này... chỉ là một số chương trình phát thanh cổ vũ tinh thần thôi, nói với mọi người rằng quân địch không phải là không thể đánh bại..."

"Chúng tôi đã biết điều đó rồi." Lyudmila ngắt lời Sufang, cô bước đến bên giường bá tước, dịu dàng vuốt tóc anh, "Anh ấy đã chứng minh điều đó cho chúng tôi thấy rồi."

Chương 33: "Cho đến một ngày"

Lúc này Vương Trung đang mơ.

Anh mơ thấy mình trở về thế giới thực, tay xách nách mang đồ Tết vừa bước vào khu chung cư mình lớn lên.

Kết quả là tất cả những người hàng xóm trong khu chung cư đều máu me đầm đìa.

Anh mơ thấy mình đi đến gầm nhà, bác Triệu hàng xóm đang chơi cờ chỉ còn lại nửa cái đầu.

Vương Trung chẳng những không sợ hãi trước những người đầy máu me này, mà còn cảm thấy như thể mọi chuyện đều là lẽ đương nhiên, là cảnh tượng thường ngày.

Anh lên lầu, đến trước cửa nhà mình, nhìn thấy bố mẹ đang dán câu đối đỏ.

Bố đang đứng trên ghế đẩu, mắt trái là một lỗ thủng lớn, nhãn cầu đã rơi ra ngoài, chỉ còn lại một sợi gân nối với hốc mắt.

Trên đỉnh đầu mẹ có một vết thương khủng khiếp, có thể nhìn thấy cả óc bên trong.

Vương Trung dường như cuối cùng cũng cảm thấy có gì đó không ổn, bèn hỏi: "Bố mẹ, sao hai người lại ra nông nỗi này?"

Bố mẹ cùng nhìn Vương Trung, như thể anh vừa hỏi một câu ngớ ngẩn.

"Bọn bố chết rồi, bị quân xâm lược giết." Bố nói.

"Con còn nói được nữa à," Mẹ chế nhạo, "Ít nhất bố mẹ còn nguyên vẹn tay chân, con chỉ còn mỗi cái đầu là thế nào?"

Vương Trung cúi đầu nhìn, quả nhiên phát hiện mình không có thân thể, ngay sau đó, đống đồ Tết trên tay rơi loảng xoảng xuống đất.

Rồi anh tỉnh giấc.

Vừa mở mắt ra, ánh sáng chói lòa khiến anh chẳng nhìn thấy gì, phải mất hai giây đồng hồ, mắt anh mới điều chỉnh được cường độ ánh sáng, mọi thứ trước mắt dần trở nên rõ ràng.

Anh lập tức ngồi dậy, kiểm tra cơ thể: May quá, vẫn còn nguyên vẹn.

Lúc này, giọng nói của một cô gái vang lên bên tai: "Anh tỉnh rồi!"

Vương Trung vẫn còn mơ màng, tại sao lại có giọng nói của con gái?

Anh nhìn theo hướng phát ra tiếng nói, thấy một cô gái xinh đẹp với mái tóc màu bạch kim đang ngồi bên giường, nhìn mình với vẻ mặt lo lắng.

Đằng sau cô gái còn có một cô gái khác, tóc tết bím, trông có vẻ dịu dàng, nhu mì.

Vương Trung nhìn chằm chằm hai cô gái vài giây, rồi mới nhớ ra mình đã xuyên không, đất nước của mình đang chống chọi với cuộc xâm lược của Đế quốc Prosen.

Ngay sau đó, trong đầu anh hiện lên cảnh tượng những người lính Prosen tàn sát gia đình bà lão Irinichna trong hầm trú ẩn.

Lúc này đầu óc Vương Trung vẫn còn đang sốt, anh chỉ mơ hồ nhớ mang máng rằng sau khi chứng kiến cảnh tượng đó, anh đã vô cùng phẫn nộ, tự mình lái xe tăng đánh lui quân địch.

Lúc này, cô gái tóc tết bím đưa cho anh một bình nước: "Anh phải uống nước, thưa Bá tước. Vừa rồi anh bị ngất xỉu vì mất nước đấy."

Vương Trung nhận lấy bình nước, tu ừng ực, uống cạn sạch nước trong bình rồi mới trả lại cho cô gái.

Sau đó anh đứng dậy.

"Chờ đã, anh vẫn còn sốt!" Lyudmila muốn ngăn cản Vương Trung, đưa tay ra định giữ vai anh lại.

Nhưng Vương Trung lại nói: "Tôi còn có việc phải làm, Lyudmila!"

Phải đến lúc này, Vương Trung mới sực nhớ ra tên cô ấy là Lyudmila, cô gái còn lại tên là Sufang gì đó rất dài.

Cuối cùng anh cũng nhớ lại toàn bộ sự việc, liền chuyển sang góc nhìn toàn cảnh, kiểm tra động tĩnh của quân địch.

Quân địch đã rút lui toàn bộ về phía sau sườn núi phía tây, Vương Trung chỉ có thể nhìn thấy một phần quân địch bằng góc nhìn từ trên cao, có vẻ như vẫn là nhóm quân đã tấn công vào buổi sáng.

Tên chỉ huy vẫn là gã Sói Đơn độc đó.

Nếu quân số địch không tăng cường, thì dù có tấn công cũng không cần phải quá lo lắng.

Vương Trung biết, hiện tại những chiếc xe tăng còn lại của quân địch đều được thiết kế để chống tăng, không phù hợp để yểm trợ bộ binh tấn công - những khẩu pháo xe tăng đó có cỡ nòng nhỏ, lượng thuốc phóng ít, chủ yếu dựa vào sơ tốc đầu nòng cao để xuyên thủng giáp xe tăng.

Sau khi xác nhận điều này, Vương Trung chuyển về góc nhìn ban đầu.

Vừa rồi anh bị ngất xỉu, phần lớn là do sử dụng góc nhìn toàn cảnh để "đua xe" quá lâu, "đua" quá sung nên bị "say xe".

Vương Trung đứng dậy.

Lyudmila do dự, để lỡ mất thời điểm tốt nhất để ngăn anh lại.

Dù bước chân vẫn còn hơi loạng choạng, nhưng Vương Trung vẫn sải bước ra khỏi phòng.

Vừa ra khỏi cửa, Vương Trung suýt nữa thì ngất xỉu vì mùi máu tanh nồng nặc.

Anh nhìn thấy những đống băng gạc chất cao như núi, tất cả đều thấm đẫm máu, đỏ đến tím ngắt.

Vài cô y tá vừa cố gắng xử lý băng gạc, vừa khóc thút thít.

Nhìn thấy Vương Trung, họ vội vàng đứng dậy, chỉnh trang lại trang phục.

Vương Trung gật đầu: "Các cô cứ tiếp tục công việc của mình đi."

Nói xong, anh cố gắng giữ vững bước chân, đi qua đống băng gạc, bước vào cánh cửa tiếp theo.

Mùi máu tanh ở đây càng nồng nặc hơn, còn có thêm cả mùi hôi thối khó tả.

Người lính bị thương nằm gần cửa vừa nhìn thấy Vương Trung bước vào, lập tức định ngồi dậy chào, nhưng cố gắng mãi mà không dậy được - bởi vì cánh tay trái của anh ta chỉ còn lại nửa cẳng tay, được quấn băng trắng xóa, nhuốm đầy máu, không thể nào chống đỡ nổi nửa thân trên.

Vương Trung bước tới, ấn vai người lính xuống: "Anh cứ nằm yên đó đi."

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía anh.

Tất cả những người lính bị thương nhẹ đều đứng dậy, những người bị thương nặng cũng cố gắng ngồi dậy.

Tất cả đều cố gắng ngẩng cao đầu, mũi hếch lên trời.

Những người lính bị thương còn cử động được tay phải đồng loạt giơ tay chào theo kiểu quân đội.

Vương Trung sững người một lúc, sau đó mới giơ tay chào lại: "Nhiệm vụ của các anh đã hoàn thành, hãy dưỡng thương cho tốt, Yegorov đâu? Sao không điều xe ngựa đến đưa anh em về tuyến sau?"

"Đã đưa một đợt rồi ạ." Một người đàn ông mặc trang phục bác sĩ nói với Vương Trung, "Tất cả xe ngựa trong làng đều đã được huy động rồi, hiện tại những người này đều là bị thương nhẹ, phải đợi xe ngựa quay lại mới đưa tiếp được. Nhưng với tình hình này, còn bao nhiêu chiếc quay trở lại được hay không lại là một vấn đề."

Vương Trung: "Bất kể còn bao nhiêu chiếc, cứ có xe là đưa anh em về."

Nói xong, anh lại tiếp tục bước đi, xuyên qua phòng bệnh.

Bên ngoài sân, rất nhiều thi thể được đặt san sát nhau, tất cả đều là những người lính được đưa đến bệnh viện dã chiến nhưng được đánh giá là không còn khả năng cứu chữa.

Vương Trung nhìn thấy cảnh tượng này, định đưa tay lên chào, nhưng sờ lên trán mới phát hiện ra mình không đội mũ.

Anh quay đầu lại, nhìn thấy Lyudmila đang cầm chiếc mũ của anh, lặng lẽ đi theo phía sau.

"Cảm ơn." Vương Trung nhận lấy chiếc mũ, định áp mũ lên ngực để bày tỏ lòng thành kính, nhưng như vậy thì quá mất thời gian, vì vậy anh quyết định chào theo kiểu quân đội, đội mũ lên, chào tất cả những thi thể đang nằm la liệt trên mặt đất.

Sau đó, anh đi qua sân, ra khỏi cổng, bước ra con phố chính của Cao điểm Peniye.

Trên đường có một chướng ngại vật được dựng lên từ đồ đạc trong nhà và bao cát - sáng nay lúc phòng thủ, Vương Trung chắc chắn là không hề có thứ này, xem ra anh đã bất tỉnh khá lâu, thậm chí Yegorov còn có đủ thời gian để chỉ huy dựng lên chướng ngại vật đơn giản bằng bao cát.

Hai người lính đang nói chuyện phiếm phía sau chướng ngại vật nhìn thấy Vương Trung, lập tức đứng nghiêm.

Không biết ai đó hét lên: "Bá tước tỉnh rồi!"

Ngay lập tức, tất cả binh lính thuộc Trung đoàn Amur số 3 đang phân tán trong các tòa nhà đều chạy ra.

Một trung đội trưởng lớn tiếng quát: "Cái gì thế này? Đi thăm vườn bách thú à? Xếp hàng cho tôi, quay phải... Bắt đầu!"

Trung đội của anh ta lập tức xếp hàng ngay ngắn trên con đường đầy gạch đá vụn trước mặt ngôi nhà.

Thấy trung đội này đã xếp hàng, các trung đội trưởng khác như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, chỉ trong chốc lát, toàn bộ số binh lính Ant đang phòng thủ trên đường phố đều tập hợp đông đủ.

Vương Trung chỉ chần chừ một chút, đã bỏ lỡ mất cơ hội ngăn cản họ xếp hàng, lúc này nhìn thấy đội ngũ chỉnh tề xếp dọc con đường, anh bỗng cảm thấy ngại ngùng.

Lúc này, Yegorov chạy tới: "Bá tước, vì sao lại tập hợp quân đội?"

Vương Trung thầm nghĩ tôi cũng không biết, nhưng đối mặt với vẻ mặt nghiêm túc của Yegorov, còn có bộ mặt càng nghiêm túc hơn của Tham mưu trưởng Pavlov đi theo sau, hắn chỉ có thể nói: "Tôi cho rằng cần cổ vũ sĩ khí."

Yegorov: "Thì ra là thế. Bây giờ các binh sĩ đều đang bàn tán về sự dũng cảm của ngài, lời nói của ngài nhất định có thể khiến sĩ khí đại chấn."

Vương Trung líu lưỡi, chỉ có thể cứng rắn bước lên.

May mắn thay, hắn là người xuyên việt, có rất nhiều thứ có sẵn có thể sao chép.

Vương Trung sải bước muốn leo lên xe tải đậu ven đường, kết quả sốt đến chân mềm nhũn khiến hắn không trèo lên được, nhưng Yegorov, Lyudmila và rất nhiều người khác đã xông lên, đỡ lấy hắn, đưa hắn lên thùng xe tải.

Vương Trung đứng thẳng dậy trong thùng xe, lớn tiếng tuyên bố: "Các binh sĩ! Đồng chí! Chúng ta đã đánh bại đế quốc Prosen!

"Tuy đây chỉ là một chiến thắng nhỏ bé, không đáng kể, nhưng nó chứng minh một điều: Chỉ cần chúng ta làm tốt nhiệm vụ của mình, không lơ là, không phạm sai lầm, sắp xếp ổn thỏa, chúng ta sẽ một lần nữa chứng minh rằng chúng ta có thể bảo vệ quê hương, để nó bình yên vượt qua cơn bão chiến tranh!

"Chúng ta có thể đánh bại kẻ xâm lược Prosen tưởng chừng như bất khả chiến bại!

"Cho dù điều này cần rất nhiều năm, cho dù phải chiến đấu đơn độc!

"Tôi biết, có rất nhiều vương quốc lịch sử lâu đời, huy hoàng đã bị gót sắt của Prosen chà đạp, tôi biết rất nhiều quốc gia đã rơi vào thời khắc đen tối nhất, bị giày xéo dưới gót sắt của Prosen.

"Ngay cả như vậy, chúng ta cũng tuyệt đối không nản lòng! Chúng ta sẽ kiên trì đến cùng, và chào đón chiến thắng!

"Chúng ta sẽ chiến đấu với chúng trên cánh đồng quê hương!

"Chúng ta sẽ chiến đấu với chúng trên vùng băng tuyết trắng xóa!

"Chúng ta sẽ chiến đấu với chúng trên bầu trời!

"Chúng ta sẽ không bao giờ đầu hàng!

"Cho đến một ngày, chúng ta đánh đuổi tên Prosen cuối cùng ra khỏi Tổ quốc linh thiêng!

"Cho đến một ngày, chúng ta mang chiến hỏa đến quê hương của chúng!

"Cho đến một ngày, chúng ta cắm lá cờ chiến thắng trên cung điện của Hoàng đế Prosen! Ura!"

Tất cả mọi người đồng thanh hô vang đáp lại Vương Trung:

"Ura!"

Tiếng "Ura" vang dội đến chói tai, thẳng lên mây xanh.

Chương 34: Quyết tâm vượt thời không

Thiếu tá Sriffen đang hỏi thăm tham mưu về vị trí của trung đoàn 351 phía sau thì đột nhiên nghe thấy âm thanh kỳ lạ từ làng Upper Penny.

Vì khoảng cách rất xa, âm thanh này rất nhỏ, nhưng tai của Thiếu tá rất thính, vẫn nghe rõ là rất nhiều người đang đồng thanh hô vang "Ura".

"Tinh thần của quân địch rất cao." Ông ta nói.

Sĩ quan tham mưu thông tin không phản ứng kịp: "Cái gì? Nói về trung đoàn 351 sao?"

"Tôi đang nói về quân địch." Thiếu tá Sriffen nhìn về phía làng Upper Penny.

Tham mưu trưởng đề nghị: "Có thể cho súng cối bắn một loạt nhanh, phía sau có pháo binh của trung đoàn 351 thay thế hỏa lực của súng cối."

"Không." Sriffen xua tay: "Kẻ chiến thắng có quyền không bị quấy rầy khi đang ăn mừng chiến thắng. Dù sao kết quả cuối cùng của chúng cũng là bị chúng ta đánh tan, bây giờ cứ để chúng sống trong ảo tưởng trước đã."

————

Bên cạnh Vương Trung - Bá tước Rokossovsky.

Sufang nghe vậy, nước mắt lưng tròng, liên tục kéo tay áo Lyudmila bên cạnh - chủ yếu là lúc này nhìn quanh chỉ có Lyudmila là phụ nữ, cô cũng không có quần áo của ai khác để kéo.

Lyudmila thì mang vẻ mặt kinh ngạc, cô thậm chí còn không bận tâm đến tay áo bị kéo mạnh của mình, mà dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Aleksei Konstantinovich Rokossovsky.

Lyudmila không nhịn được, khẽ lẩm bẩm một câu: "Đây vẫn là Alyosha đó sao?"

Lời này bị Yegorov nghe thấy, người lính kỳ cựu nói: "Con người ta trên chiến trường sẽ lột xác, có thể theo hướng tốt hơn, cũng có thể trở nên tồi tệ hơn. Bá tước rõ ràng là đã thay đổi theo hướng tốt hơn."

Lyudmila vẫn cau mày: "Nhưng tôi và anh ấy học chung trường Pushkin ở Sverdlovsk, anh ấy luôn bị điểm 0 môn văn. Hơn nữa anh ấy còn thích viết những câu thơ vớ vẩn rồi tặng cho con gái của Đại công tước."

Yegorov: "Có thể trong mắt anh ấy, những lời này đều là những lời nói thật lòng, chỉ là trải qua thử thách của chiến tranh nên đặc biệt cảm động lòng người."

Lyudmila còn muốn nói gì đó, nhưng Rokossovsky đã xuống khỏi xe tải.

Anh ta vẫn còn sốt, vì vậy bước chân có chút không vững, Lyudmila lập tức bước tới đỡ lấy.

Hơn nữa, cô gái đã chuẩn bị tâm lý bị sàm sỡ, thậm chí còn ưỡn ngực ra.

Tuy nhiên, Rokossovsky chỉ nói lời cảm ơn, rồi bước dọc theo con đường về phía trước.

Các binh sĩ vẫn đang hô vang "Ura" với Bá tước.

Yegorov líu lưỡi: "Ngay cả Nguyên soái Mikhailovich thời nội chiến cũng chỉ được hưởng đãi ngộ như vậy!"

Lyudmila thì nghi hoặc nhìn bóng lưng xa lạ đó.

————

Vương Trung căn bản không nhận ra tâm tư của cô gái.

Có lẽ trong một hoàn cảnh khác, hắn sẽ ngắm nhìn khuôn mặt cô gái nhiều hơn, hoặc lợi dụng tiếp xúc cơ thể vừa rồi để chiếm chút lợi thế.

Nhưng lúc này, hắn hoàn toàn không có tâm trạng đó.

Bây giờ phụ nữ chỉ ảnh hưởng đến tốc độ rút kiếm của hắn - không đúng, cách nói này quá cổ hủ, phải nói là chỉ ảnh hưởng đến độ chính xác khi bắn súng máy.

Tất nhiên, một lý do quan trọng khác là hiện tại hắn vẫn chưa hết sốt.

Đối với người đã bị sốt như Vương Trung, thuốc kháng sinh sẽ không có tác dụng nhanh như vậy, có thể phải đến ngày mai hoặc ngày kia mới hết sốt hoàn toàn.

Nhưng tình hình hiện tại khiến hắn không thể nằm trên giường bệnh nghỉ ngơi.

Kẻ thù đang ở trên sườn núi cách đó chưa đầy hai cây số, hơn nữa chúng có thể nhận được quân tiếp viện bất cứ lúc nào.

Ngược lại, bên phía hắn đừng nói đến tiếp viện, thậm chí ngay cả liên lạc với cấp trên cũng bị cắt đứt.

Quân đội Ant chủ yếu dựa vào điện báo để liên lạc jarak jauh, nhưng đài phát thanh của quân Ant chỉ được trang bị đến cấp sư đoàn bộ binh.

Thêm vào đó, đội thông tin liên lạc của Công tước đã bị pháo hạm tiêu diệt, hiện tại Vương Trung không có một đài phát thanh nào - cho dù có thì cũng không thể liên lạc được, vì không có ai giải mã.

Tóm lại, đội quân nhỏ của Vương Trung lúc này đã hoàn toàn mất liên lạc với cấp trên.

Cấp trên có thể vẫn nghĩ rằng tiểu đoàn 2, trung đoàn 31, sư đoàn xe tăng 4 của quân Ant đang đóng giữ ở đây.

Vì vậy, trong tình huống này, làm sao Vương Trung có thể yên tâm nghỉ ngơi?

Tất nhiên, còn một lựa chọn khác là không tiếp tục trấn giữ nơi này, mà trực tiếp rút lui, dù sao mệnh lệnh là dành cho tiểu đoàn 2, trung đoàn 31, sư đoàn xe tăng 4 của quân Ant, không liên quan gì đến đội quân của Vương Trung.

Tuy nhiên, lựa chọn này đã bị Vương Trung loại bỏ.

Lúc này, mục đích của Vương Trung đã đi lệch rất xa so với mục tiêu ban đầu là "bảo toàn tính mạng", nhưng chính hắn vẫn chưa nhận ra sự thay đổi này.

Hắn chỉ chuyên tâm suy nghĩ làm sao để hoàn thành nhiệm vụ, làm sao để đánh bại quân Prosen chết tiệt.

Còn về việc tại sao phải hoàn thành nhiệm vụ, tại sao phải đánh bại quân Prosen, hắn vẫn chưa kịp suy nghĩ kỹ.

Thậm chí, hắn còn không có ý niệm rõ ràng về việc mình muốn làm gì lúc này: Hắn muốn đến xem nhà bà cụ Irinichna ở phía tây ngôi làng.

Đó là nguyên nhân bề ngoài khiến hắn nhảy lên xe tăng, phát động cuộc tấn công đơn độc.

Vương Trung đi đến ngã ba giữa nhà máy rượu và nhà máy xay xát.

Một chiếc xe tăng T28 bị phá hủy nằm bên cạnh bức tường của nhà máy rượu.

Một con ngựa trắng đứng cạnh chiếc xe tăng, dùng mũi cọ nhẹ vào tháp pháo.

Vương Trung dừng lại, nhìn con ngựa trắng.

Hắn nhớ đến Đại úy Rubakov, người thích cưỡi ngựa trắng.

Chắc chắn đây là con ngựa trắng đó, bởi vì chiếc xe tăng này là xe của Rubakov.

Vương Trung quay đầu lại hỏi Yegorov: "Đại úy Rubakov đâu?"

Yegorov: "Vẫn còn trong xe tăng, chúng tôi vẫn chưa kịp chôn cất đồng đội đã hy sinh."

Vương Trung nhớ lại màn trình diễn của Rubakov trong trận chiến, nói: "Anh ta rất dũng cảm, nhưng tiếc là thiếu kinh nghiệm."

Thực ra, Vương Trung còn muốn nói thêm một câu "không nghe rõ mệnh lệnh của tôi", nhưng nghĩ kỹ lại, bản thân hắn đang nằm trong sở chỉ huy của nhà máy rượu, lại có thể nói cho người điều khiển xe tăng biết xe tăng của địch có bị phá hủy hay không, điều này nghe thật kỳ lạ.

Vì vậy, hắn không nói ra.

Nói thật, trong số bốn xe tăng, chỉ có Rubakov là người có thể sử dụng được, những người còn lại hoặc là liều lĩnh hoặc là hèn nhát.

Vương Trung: "Nếu tối nay quân địch không tấn công, hãy để bộ phận hậu cần đưa thi thể của Rubakov ra, tìm một nơi chôn cất."

"Vâng." Yegorov gật đầu.

Vương Trung nhìn con ngựa trắng.

Hắn giơ tay trái không bị thương lên, ra hiệu cho con ngựa: "Lại đây."

Con ngựa nhìn chằm chằm Vương Trung một lúc, sau đó mới quay người, dùng mũi ngửi nhẹ mái tóc của Vương Trung.

Vương Trung chưa từng cưỡi ngựa, cũng không biết cách giao tiếp với ngựa, hắn chỉ nhớ khi chơi Red Dead Redemption 2, để trấn an con ngựa mới có được, hắn phải vỗ nhẹ vào cổ nó.

Vì vậy, hắn làm theo trí nhớ của mình, vỗ nhẹ vào cổ con ngựa trắng.

Con ngựa rất hiền lành, dùng mũi cọ nhẹ vào má Vương Trung.

Vương Trung vuốt ve con ngựa đủ rồi, nắm lấy dây cương, đưa cho Yegorov: "Bảo ban hậu cần chăm sóc nó cẩn thận, có lẽ tối mai khi rút lui tôi sẽ cưỡi nó."

"Vâng."

Cuối cùng, Vương Trung nhìn chiếc xe tăng bị cháy thành đống sắt vụn, khẽ thở dài.

Trong trận chiến sáng nay, không chỉ mình Rubakov hy sinh, không có thời gian để đau buồn cho vị Đại úy trẻ tuổi này.

Vương Trung tiếp tục đi về phía tây.

Dọc đường đi, các binh sĩ tiếp tục reo hò cổ vũ hắn, cho đến khi Yegorov hét lên: "Đừng reo hò nữa! Tiếp tục củng cố công sự! Nhanh lên, lũ lợn!"

Các binh sĩ lúc này mới giải tán.

Cuối cùng Vương Trung cũng nhìn thấy ngôi nhà của bà cụ Irinichna - ngôi nhà nằm ở rìa phía tây của ngôi làng, là con đường mà quân địch phải đi qua khi tấn công.

Đứng trước cửa nhà, có thể nhìn thấy chiếc xe tăng chỉ huy của quân Prosen trên sườn núi.

Tên "Lão độc nhãn" đó đang ở trên đó.

Vương Trung nhìn chằm chằm đỉnh núi vài giây, sau đó thu hồi ánh mắt, đẩy cửa gỗ bước vào.

Hắn đi thẳng xuống tầng hầm.

Gia đình bà cụ Irinichna vẫn ở trong tầng hầm, giữ nguyên tư thế bị sát hại dã man.

Những con ruồi vo ve bay loạn xạ trong tầng hầm một cách khó chịu.

Vương Trung chậm rãi bước tới, nhìn thấy bà cụ vẫn đang dùng thân mình che chở cho đứa cháu ngoại, nhưng đứa trẻ đã bị viên đạn tàn ác cướp đi sinh mạng.

Vương Trung lại nhớ đến cha mẹ trong giấc mơ.

Ngay sau đó, hắn nhớ đến cảnh tượng khi đến thăm Bảo tàng Nạn nhân Thảm sát Nam Kinh của quân đội Nhật Bản xâm lược Trung Quốc vào kỳ nghỉ hè năm nhất đại học.

Trước khi bước vào bảo tàng, Vương Trung nghĩ rằng bên trong chỉ là một số hình ảnh và hiện vật, sau đó hắn nhận ra mình đã sai.

Bảo tàng Nạn nhân Thảm sát Nam Kinh, từ bức tượng ở cổng vào, đã sử dụng nghệ thuật để tạo ra bầu không khí chết chóc và u ám. Sau khi bước vào bên trong, những bức ảnh được sắp xếp, toát lên sức mạnh sát thương kinh hoàng.

Bước ra khỏi bảo tàng, Vương Trung lặng lẽ mua một bó hoa trắng, đặt trước tượng đài hòa bình.

Vì lịch sử cận đại, người Trung Quốc luôn đồng cảm với bên bị xâm lược, căm ghét những kẻ xâm lược gây ra tội ác.

Đó là thứ đã ăn sâu vào máu thịt sau một trăm năm mươi năm khổ nạn.

Ở đây, trong tầng hầm này, Vương Trung đã hoàn thành sự chuyển biến tư tưởng cuối cùng của mình.

Đúng vậy, tôi không phải người của Đế quốc Ant, tôi cũng không có thiện cảm gì với chế độ quân chủ, tôi cảm thấy tất cả quý tộc đều đáng bị treo

cổ.

Nhưng tôi không thể dung thứ cho hành vi tàn bạo xảy ra trước mắt mình.

Tôi không thể khoanh tay đứng nhìn!

Vương Trung cắn mạnh, đầu lưỡi hơi rách, vị mặn của máu lan ra trong miệng.

Nếu như sáng nay, hắn nhảy lên xe tăng chỉ là hành động vô thức, chọn cách hiệu quả nhất, cũng là cách có khả năng hoàn thành kế hoạch nhất, thì lúc này, Vương Trung đang trong trạng thái tỉnh táo, có thể cân nhắc thiệt hơn, chủ động lựa chọn chiến đấu đến cùng với quân xâm lược.

Trong khoảnh khắc đưa ra quyết định đó, trái tim Vương Trung tràn ngập tự hào.

Hắn luôn ngưỡng mộ Lữ đoàn Quốc tế trong cuộc Nội chiến Tây Ban Nha.

Và giờ đây, hắn cũng là một chiến sĩ quốc tế.

Vì chính nghĩa!

Vì bảo vệ kẻ yếu!

Vì tiêu diệt cái ác!

Vương Trung quyết định chiến đấu đến hơi thở cuối cùng với tư cách là Bá tước Aleksei Konstantinovich Rokossovsky.

Với tinh thần phấn chấn, Vương Trung quay lại, nói với Yegorov: "Bây giờ hãy chôn cất họ ngay lập tức. Ngoài ra, hãy tập hợp những thanh niên trai tráng trong thị trấn sẵn sàng chiến đấu cùng chúng ta, bảo họ chất đống xác chết của quân địch ở cổng làng.

"Chính là trước cửa ngôi nhà này."

Yegorov cau mày hỏi: "Ngài muốn làm gì?"

Vương Trung nghiến răng nghiến lợi nói: "Tôi muốn khiến lũ Prosen phải khiếp sợ."

Chương 35: Thắp lên ngọn lửa

Mệnh lệnh của Vương Trung nhanh chóng được thực hiện.

Chẳng mấy chốc, một ngọn núi nhỏ cao hơn một tầng đã xuất hiện ở cổng làng.

Vương Trung đứng bên cạnh, chống nạnh giám sát, thỉnh thoảng lại dặn dò: "Nhớ lấy hết đạn và lựu đạn trên người chúng ra, tôi không muốn lát nữa sau khi châm lửa, đạn nổ loạn xạ như pháo hoa đâu.

"Lỡ như có người bị trúng đạn lạc thì phiền phức lắm."

"Yên tâm đi." Yegorov nói: "Tất cả đạn dược đều đã bị thu gom, tuy đạn súng trường của chúng không phù hợp với súng trường của chúng ta, nhưng tôi vẫn hạ lệnh lấy hết, đề phòng bất trắc. Số đạn này và súng trường thu được sẽ được cất giữ trong kho của nhà máy rượu."

Vương Trung gật đầu, không nói gì thêm.

Chẳng bao lâu, những thanh niên trong thị trấn đã khiêng đến thi thể cuối cùng, sau khi ném lên đỉnh núi xác chết, họ đồng loạt đứng nhìn Vương Trung.

Vương Trung: "Hết rồi?"

"Vâng, tất cả thi thể tìm thấy trên đường đều ở đây rồi."

Vương Trung: "Ít hơn so với tôi tưởng tượng... Sao tôi có cảm giác mình đã giết rất nhiều quân địch nhỉ?"

Yegorov quay đầu nhìn Tham mưu trưởng Pavlov, ông ta lập tức báo cáo: "Số quân địch bị tiêu diệt đúng là ngần này, cảm giác của ngài không sai, chỉ là trong số những người bị ngài bắn hạ có rất nhiều người chưa chết. Chúng tôi đã tuân thủ nguyên tắc nhân đạo, tiếp nhận những thương binh đó."

Vương Trung: "Nguyên tắc nhân đạo chỉ áp dụng cho con người, lũ súc sinh không được hưởng nguyên tắc nhân đạo. Hơn nữa, chúng ta không có nhiều thuốc men như vậy, phải không? Đem tất cả thương binh ra đây. Còn những tên địch đầu hàng, binh lính Prosen rất dũng cảm, thiện chiến, tuyệt đối sẽ không đầu hàng, chắc chắn là giả vờ đầu hàng!"

Pavlov ấp úng: "Cái này..."

Ông ta liên tục nhìn Yegorov.

Yegorov: "Bá tước, nếu chúng ta giết hết thương binh và tù binh ở đây, sau này khi chúng ta phản công, cho dù đánh cho tinh thần quân địch sụp đổ, chúng cũng sẽ buộc phải chiến đấu đến chết. Chúng ta sẽ phải trả giá bằng thương vong nặng nề hơn."

Vương Trung mím môi, trầm ngâm nhìn ngọn núi xác chết đã khá đồ sộ.

Lúc này, không biết vì sao con ngựa trắng của Rubakov lại bị tuột dây cương, nó rời khỏi hàng rào buộc ngựa, đi đến bên cạnh Vương Trung, dụi đầu vào người hắn.

Vương Trung thở dài, nói với giọng tiếc nuối: "Ông nói đúng, không thể dồn ép quân địch đến đường cùng, phải nghĩ cho tương lai phản công. Đốt hết chỗ này đi, lấy một ít xăng từ xe của chúng ta, đổ lên."

"Tôi vừa mới hạ lệnh, mọi thứ đã được chuẩn bị xong." Yegorov nói, sau đó ra hiệu cho một hạ sĩ quan đã đứng đợi sẵn bên cạnh.

Người hạ sĩ quan dẫn theo hai binh sĩ, mỗi người xách một thùng xăng, điên cuồng đổ lên núi xác chết.

Trong khi họ đổ xăng, Vương Trung nhìn về phía ngọn núi nhỏ ở phía tây.

Nếu không dùng ống nhòm, chỉ có thể nhìn thấy lờ mờ hình dáng chiếc xe tăng Prosen đậu trên đỉnh núi, hoàn toàn không nhìn rõ người.

Nhưng khi Vương Trung chuyển sang góc nhìn từ trên cao, kẻ thù trên núi sẽ được làm nổi bật - bởi vì đó là tầm nhìn của chính Vương Trung.

Vương Trung nhìn thấy rõ ràng tên "Lão độc nhãn" đang dùng ống nhòm quan sát phía bên này.

Đáng tiếc, kẻ địch đang giơ ống nhòm, từ góc nhìn cao như vậy khó mà thấy rõ biểu cảm của hắn.

Tuy nhiên, Vương Trung rất muốn tưởng tượng ra cảnh hắn ta đang nghiến răng ken két vì tức giận.

Nếu đúng như vậy thì công sức chất củi đốt lửa cũng xứng đáng.

Đáng tiếc, Vương Trung hiện giờ đang ốm mệt, không thể nào mà leo lên đống xác được, nếu không hắn nhất định sẽ leo lên, làm vài posture cho bọn chúng tức chơi.

Dù không leo lên được, nhưng đâu có nghĩa là hắn không thể thể hiện sự khinh bỉ của mình.

Nghĩ vậy, Vương Trung đẩy anh trung sĩ đang đổ dầu sang một bên, nhặt một chiếc mũ sắt của Prosen chưa bị dính dầu, ném xuống đất làm bậc thang rồi đặt giày quân đội của mình lên trên.

Chỉ giẫm chân lên thôi thì chưa đủ, Vương Trung sờ túi áo nhưng không thấy bao thuốc đâu.

Hắn nhìn về phía Yegorov.

Yegorov lấy thuốc lá ra: "Tôi nghèo, chỉ có thể hút thuốc tự cuốn thôi, ngài chắc không quen. Hay là hỏi Pavlov đi, ông ấy là quý tộc."

Pavlov lấy ra một hộp thuốc lá bằng bạc, mở ra, rút một điếu đã được cuộn rất cẩn thận đưa cho Vương Trung: "Ngài ạ."

Vương Trung ngậm lấy điếu thuốc.

Pavlov lấy bật lửa chạm khắc ra châm lửa cho Vương Trung.

Thật ra trong tưởng tượng của Vương Trung, mình nên hút xì gà, hút được một nửa thì hất tàn thuốc như Shepherd trong Call of Duty: Modern Warfare 2, cho mẩu xì gà bay vào đống xác chết, thiêu rụi tất cả.

Thôi, vậy cũng được.

Vương Trung dẫm lên mũ sắt của kẻ địch, thong thả hút nửa điếu thuốc, chờ cho đến khi binh lính đổ xong thùng dầu cuối cùng mới nhìn về phía ngọn đồi xa xa.

Dù không cần nhìn từ trên cao xuống, Vương Trung cũng biết kẻ cầm đầu của địch đang ở đó.

Vương Trung nhả một hơi thuốc, nhẹ nhàng búng đầu lọc, mẩu thuốc lá cháy dở vẽ một đường vòng cung rực lửa trong không trung rồi rơi xuống đống xác chết.

Ngọn lửa bùng lên dữ dội, chỉ trong nháy mắt đã bao trùm toàn bộ ngọn núi xác người.

Vương Trung không ngờ bên trong vẫn còn một tên chưa chết, bị lửa bén vào người, hắn ta lập tức hét lên đau đớn, bản năng sinh tồn trỗi dậy, hắn cố gắng bò ra khỏi đống xác, ngã xuống đất lăn qua lăn lại.

Đáng tiếc là ngọn lửa đã bùng lên, chỉ lăn lộn như vậy thì sao dập tắt được.

Vương Trung vẫn giữ nguyên tư thế giẫm chân lên mũ sắt, nhìn tên địch giãy giụa trên mặt đất: "Đừng bắn, để hắn ta cháy."

Hắn lạnh lùng nhìn tên địch dần dần ngừng giãy giụa, biến thành một hình người đang bốc cháy trên mặt đất.

Sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn lên núi.

————

Thiếu tá Sriffen nhìn thấy tên lính kia ngừng giãy giụa mới hạ ống nhòm xuống.

Khóe miệng ông ta run run, có vẻ như đang cố gắng kìm nén để không chửi thề.

Tham mưu trưởng của ông ta cũng hạ ống nhòm xuống, nói: "Đây là chiến thuật tâm lý của địch, muốn khiêu khích chúng ta tấn công trước khi viện binh đến."

Thiếu tá Sriffen: "Tên đó là ai? Ta đang hỏi tên khốn đã châm lửa kia kìa!"

Tham mưu trưởng trả lời: "Tôi không biết. Cuộc tấn công đã thất bại, chúng ta không bắt được tù binh nào để tra hỏi nên không rõ phiên hiệu, đơn vị của chúng, cũng không biết chỉ huy của chúng là ai."

"Tuy nhiên, binh lính báo cáo rằng, số hiệu chiến thuật của chiếc xe tăng bọc thép đi vòng ra sau cùng là 422, căn cứ theo quy luật đánh số chiến thuật của kẻ địch, đây có thể là một đơn vị thuộc Quân đoàn xe tăng số 4. Quân đoàn này đã bị không quân tiêu diệt trong báo cáo tình hình chiến sự sáng nay rồi."

Sriffen nghiến răng nghiến lợi: "Không thể tin lũ không quân được!"

Ông ta hít một hơi thật sâu, nhìn đống lửa đang cháy ngày càng dữ dội ở đầu làng, nghiến răng hỏi: "Trung đoàn 351 đâu? Trung đoàn 351 đang ở đâu?"

"Trung đoàn trưởng nói qua radio rằng họ sẽ đến trong vòng một giờ nữa."

"Bảo họ nhanh lên!"

Mặc dù Trung đoàn 351 được giao cho Thiếu tá Sriffen chỉ huy, là một phần của nhóm tác chiến của Sriffen, nhưng Trung đoàn trưởng của Trung đoàn 351 cũng là Thiếu tá, ngang cấp với Sriffen, vì vậy Sriffen không thể ra lệnh quá gay gắt được.

Điều này càng khiến ông ta tức giận hơn.

Lý do nhóm tác chiến này được gọi là nhóm tác chiến Sriffen là vì Hoàng đế Reinhardt von Hohenzollern đương nhiệm của đế quốc muốn hạn chế ảnh hưởng của tầng lớp quý tộc phế thải trong quân đội, đồng thời tích cực đề bạt các sĩ quan trẻ tuổi quen thuộc hơn với công nghệ quân sự hiện đại.

Đặc biệt là các sĩ quan trẻ tuổi không có xuất thân quý tộc.

Còn Trung đoàn trưởng Franz của Trung đoàn 351 lại là một quý tộc phế thải điển hình, đã phục vụ trong quân đội ba mươi năm, tin chắc rằng chìa khóa cho chiến thắng vẫn là bộ binh và pháo binh.

Đó là lý do tại sao Sriffen trẻ tuổi trở thành chỉ huy của nhóm tác chiến, và nhóm tác chiến này được gọi là nhóm tác chiến Sriffen chứ không phải nhóm tác chiến Franz.

Thế mà giờ đây, thắng bại của trận chiến lại phụ thuộc vào tốc độ tiếp viện của lão quý tộc kia!

Sriffen nhìn chằm chằm vào ngọn đuốc đang cháy rừng rực ở đầu làng.

"Không," ông ta tự nhủ, "Không thể mất bình tĩnh, tấn công bây giờ chỉ là rơi vào b
ẫy của chúng. Tên ác quỷ tàn bạo này rồi sẽ phải trả giá."

Chương 36: Bình yên trước cơn bão

Sau khi khiêu khích kẻ địch và thể hiện quyết tâm của mình, Vương Trung quyết định tranh thủ thời gian chợp mắt một lát.

Đây là cách anh thường làm khi bị cảm cúm, đắp chăn dày, ngủ một giấc cho ra mồ hôi thì cơn sốt thường giảm đi phân nửa.

Phương pháp này tất nhiên không khoa học lắm, nhưng nhiều năm nay anh vẫn làm như vậy, nó đã trở thành thói quen mất rồi.

Vương Trung trở về sở chỉ huy của mình, uống một cốc nước lớn, sau đó lấy chiếc chăn dày nhất có thể tìm thấy quấn quanh người rồi đi ngủ.

Anh tin rằng khi mình thức dậy, tình hình sẽ tốt hơn và đầu óc cũng sẽ minh mẫn hơn.

Sau đó, anh có thể xử lý đám Prosen chết tiệt kia.

————

Lyudmila đã muốn nói chuyện với Bá tước Rokossovsky, nhưng không ngờ ông ấy vừa về đến sở chỉ huy đã trùm chăn kín mít rồi nằm xuống ngủ.

Cô nàng đứng ngẩn người bên cạnh bàn bản đồ của sở chỉ huy, nghĩ thầm đây có phải là Alyosha lúc nào cũng bám lấy các cô gái ở các buổi khiêu vũ và salon không vậy?

Lúc này, có người vỗ vai cô, quay đầu lại mới thấy đó là cô gái phương Đông tên Batuwendusu.

"Có chuyện gì vậy?" Lyudmila tò mò hỏi.

"Cô không cần quay lại đội Thần Tiễn à? Chắc là họ vẫn chưa bắn hết tên chứ? Nếu kẻ địch tấn công bây giờ, có thể cô sẽ không kịp quay lại đâu."

Lyudmila hỏi lại: "Còn cô thì sao? Vị trí của cô không cần cô à?"

"Tôi là Tu sĩ Ngâm thơ, lẽ ra tôi phải ở bên cạnh Tổng tư lệnh." Cô gái dang hai tay ra.

Lyudmila chưa kịp trả lời thì Tu sĩ Yetsemenko đã bước vào, vừa vào cửa đã nói lớn: "Thượng úy Melekhovna, cô ở đây à! Cô đi đâu mà chúng tôi lo lắng mãi, sợ cô không tìm được vị trí của đội."

Lyudmila hơi xấu hổ, quả thực cô đã rời khỏi vị trí chiến đấu quá lâu.

Thần Tiễn mà không có người cầu nguyện dẫn đường thì cũng chỉ là một quả tên lửa cỡ lớn, mặc dù có thể bay rất xa, nhưng độ chính xác gần như bằng không. Không có người cầu nguyện, đội Thần Tiễn sẽ trở nên vô dụng.

"Tôi quay lại ngay đây." Lyudmila chỉ có thể nói như vậy, rồi lại liếc nhìn Rokossovsky đang cuộn tròn trong chăn.

Tu sĩ Yetsemenko cũng nhìn Bá tước, nói: "Nếu không có ông ấy, chúng ta đã chết rồi. Ông ấy đã cứu chúng ta hai lần, một lần là không cho chúng ta lên tháp chuông, lần thứ hai là khi chúng ta bị bao vây."

"Ừ." Lyudmila đáp nhỏ.

Yetsemenko tiếp tục: "Hai người quen nhau từ trước à? Cô có biết ông ấy là một anh hùng như vậy không?"

"Không," Lyudmila thành thật trả lời, "Mặc dù ông ta luôn tự cao tự đại, nhưng theo tôi biết, không một cô gái nào thích ông ta cả. À không, phải nói là tất cả các cô gái quý tộc ở Saint Petersburg đều coi ông ta là trò cười."

Yetsemenko: "Bây giờ thì không còn nữa. Cô có thấy những người lính kia không? Ai dám coi ông ấy là trò cười thì họ sẽ lột da kẻ đó ra. Thôi, đi thôi. Tôi cho cô thời gian rồi đấy, giờ phải làm chính sự thôi, Thượng úy Melekhovna."

Lyudmila gật đầu.

Yetsemenko quay người đi ra ngoài, Lyudmila vội vàng đuổi theo, ba bước ngoái lại một lần.

Nữ tu sĩ Ngâm thơ đứng bên cạnh chiếc ghế sofa mà Bá tước đang nằm, vẫy tay chào Lyudmila.

————

Lần này, Vương Trung ngủ rất ngon.

Có lẽ khi trong lòng không còn do dự thì sẽ ngủ ngon hơn.

Mở mắt ra, anh ngạc nhiên khi thấy trời vẫn còn sáng, cảm giác đầu tiên là khát nước, bởi vì mồ hôi đã thấm ướt cả chăn.

Anh vén chăn ngồi dậy, cầm lấy chiếc cốc lớn đã được đặt sẵn trên bàn, uống một hơi cạn sạch, cảm giác như đầu óc đã tỉnh táo trở lại.

Anh cảm thấy hình như mình vẫn còn hơi sốt nhẹ, nhưng tiếng ù tai đã biến mất, cơn đau đầu như búa bổ vào buổi sáng cũng đã gần như biến mất.

Chỉ là đầu óc vẫn còn hơi nặng.

Vương Trung cẩn thận đứng dậy, cử động cơ thể một chút rồi mới nhìn sang bên cạnh.

Sufang đang đứng bên cạnh, tay cầm một bình nước: "Anh có muốn uống nước nữa không?"

Vương Trung đẩy chiếc cốc rỗng về phía cô: "Đổ đầy cho tôi."

Uống xong cốc nước thứ hai, Vương Trung mới ngồi xuống, mở bản đồ quan sát tình hình chiến trường.

Hệ thống phòng thủ của làng Verkhnyaya Penya đã được cải thiện đáng kể so với khi chống trả cuộc tấn công của quân địch vào buổi sáng, nhiều nơi đã dựng lên các chướng ngại vật bằng bao cát.

Các vị trí trọng yếu như cửa sổ, ban công… đều được gia cố bằng bao cát.

Có thể thấy Yegorov đang cố gắng hết sức để củng cố hệ thống phòng thủ của ngôi làng, nhưng đáng tiếc là Trung đoàn Amur số 3 đã phải hành quân đường dài đến đây, không mang theo nhiều vật tư phòng thủ.

Thật kỳ lạ là trong làng không hề có lưới thép gai, mìn… hay bất kỳ thiết bị phòng thủ thông thường nào.

Trước đó, khi chiếm được xe tải tiếp tế từ trạm tiếp tế của địch, Vương Trung đã hỏi xem trong trạm tiếp tế có những gì, câu trả lời anh nhận được là chỉ có đạn dược và nhiên liệu, kẻ địch hoàn toàn không nghĩ rằng cần phải dừng lại để phòng thủ, vì vậy họ không hề phân bổ phương tiện vận chuyển để đưa vật tư phòng thủ lên tiền tuyến.

Tóm lại, mặc dù Yegorov rất giàu kinh nghiệm, nhưng “không có gạo thì làm sao nấu được cơm”, hệ thống phòng thủ của Verkhnyaya Penya hiện tại vẫn còn rất nhiều lỗ hổng.

Tin tốt là bây giờ đã là 6 giờ chiều, chỉ cần cầm cự thêm 26 tiếng nữa là có thể rút lui.

Vương Trung chuyển hướng nhìn sang phía kẻ địch.

Sau đó, anh nhận ra rằng tầm nhìn của quân đội chỉ có thể nhìn thấy đỉnh ngọn đồi nhỏ phía tây, không thể nhìn thấy rõ ràng kẻ địch phía sau ngọn đồi.

Xem ra anh phải tự mình leo lên cao để quan sát.

Nghĩ vậy, Vương Trung chuyển về góc nhìn bình thường, đứng dậy.

Tháp chuông đã bị kẻ địch bắn sập một nửa, nhưng tháp nước của nhà máy rượu vẫn còn sử dụng được, có lẽ nó không thấp hơn tháp chuông.

Thấy Vương Trung đi ra ngoài, Sufang vội vàng đuổi theo: "Anh nên nghỉ ngơi thêm đi, kẻ địch vẫn chưa tấn công, tranh thủ lúc này nghỉ ngơi, ăn uống gì đó..."

"Tôi đói rồi, làm cho tôi ít bánh mì và thịt."

Vương Trung vừa nói vừa bước ra khỏi phòng làm việc của quản đốc nhà máy rượu, đi vào sân.

Chiếc xe tăng số 422 đang đậu trong sân, các kíp lái đang kiểm tra và bảo dưỡng xe.

Nhìn thấy Vương Trung, tất cả đều lập tức đứng nghiêm, lưng thẳng hơn cả khi Hoàng đế đến duyệt binh.

Vương Trung: "Nghỉ, tiếp tục công việc của mọi người đi. À mà, xe trưởng của các cậu đâu?"

Các kíp lái nhìn nhau, cuối cùng pháo thủ lên tiếng: "Anh ấy... anh ấy không dám làm xe trưởng nữa, đã đi chăm sóc ngựa cho ngài rồi."

"Ngựa của tôi?" Một lúc sau, Vương Trung mới nhớ ra mình đã được thừa kế một con ngựa trắng từ Đại úy Rubakov: "À, con ngựa đó. Các cậu có biết tên nó là gì không?"

"Hả? À, con ngựa ấy ạ? Đại úy gọi nó là Bucephalus."

Vương Trung thốt lên, anh biết cái tên Bucephalus, đó là tên con ngựa yêu quý của Alexander Đại đế, nếu so với văn hóa Trung Quốc, nó có lẽ tương đương với "Xích Thố".

Rubakov đã đặt cho con ngựa một cái tên oai hùng như vậy, nhưng lại không may bỏ mạng ngay trong trận đầu tiên, Vương Trung không khỏi cảm thấy tiếc nuối.

Tên hạ sĩ nhút nhát đó đã đi chăm sóc ngựa, vậy chiếc xe tăng số 422 này sẽ là xe của mình sao?

Vương Trung nhìn chiếc xe tăng ba tháp pháo.

Thành thật mà nói, chiếc xe tăng này trông rất xấu, hiệu suất cũng rất tệ, nếu không phải trong tay chỉ có thứ này, Vương Trung thà chết chứ nhất định sẽ không dùng nó làm xe của mình.

Nhưng bây giờ anh chỉ có ngần ấy vốn, chỉ có thể dùng tạm vậy.

Đây không phải là trò chơi, trong trò chơi, chỉ cần tìm một người lính nào đó, dùng cờ lê siết vài con ốc vít là có thể sửa chữa được một chiếc xe tăng Tiger bị bỏ lại trên chiến trường, còn trong thực tế, để sửa chữa một chiếc xe tăng cần phải có cả một nhà máy sửa chữa với hàng trăm kỹ sư.

Vì vậy, anh chỉ có thể sử dụng chiếc xe tăng số 422 xấu xí này.

Vương Trung: "Kiểm tra kỹ càng cho tôi, có thể nó sẽ còn gánh vác trọng trách nặng nề hơn nữa đấy!"

"Rõ!" Các kíp lái đồng thanh hô lớn.

Vương Trung gật đầu, bắt đầu leo cầu thang của tháp nước.

May mà cầu thang của tháp nước này là loại cầu thang bộ, không phải loại phải leo bằng tay, Vương Trung leo lên đỉnh tháp một cách khá dễ dàng.

Anh đứng trên đỉnh tháp, giơ ống nhòm lên.

Ở độ cao này, anh có cảm giác như mình đã cao hơn ngọn đồi nhỏ phía tây.

Sau đó, anh chuyển sang chế độ nhìn toàn cảnh.

Kẻ địch trên sườn đồi phía tây đều hiện rõ trong tầm mắt.

Vương Trung hít vào một ngụm khí lạnh.

Anh nhìn thấy từng chiếc xe tải đang chạy xuống đường, một lượng lớn bộ binh đang triển khai đội hình chiến đấu.

Anh còn nhìn thấy xe tải đang dỡ ít nhất là một khẩu đội pháo binh, nòng của mỗi khẩu pháo trông còn to hơn nòng pháo của chiếc xe tăng Panzer IV bị phá hủy! (Trên thực tế, chúng đều là pháo 75 mm)

Không chỉ vậy, anh còn nhìn thấy một chiếc xe tải tiếp tế đang đỗ bên cạnh khẩu đội súng cối tự hành, các pháo thủ đang khuân đạn pháo lên xe!

Viện binh của địch đã đến!

Chương 37: Bị kẹp giữa hai lớp

Vương Trung đang định quan sát kỹ đội hình tấn công của quân địch thì bỗng nhiên chú ý thấy có vết bánh xe chạy về phía bên cạnh trên mặt đất.

Chỉ một chiếc xe đi qua thì không thể nào để lại dấu vết rõ ràng như vậy trên thảo nguyên, chỉ có thể là nhiều xe bánh xích đã đi qua đây.

Vương Trung lập tức lần theo vết bánh xe để tìm kiếm kẻ địch, nhưng vết bánh xe chạy về phía bắc một đoạn rồi biến mất khỏi tầm nhìn của anh.

Lũ Prosen này định làm gì ở phía bắc vậy?

Vương Trung suy nghĩ một lúc nhưng không hiểu, để đề phòng, anh bắt đầu kiểm tra dọc theo rìa tầm nhìn.

Vì tầm nhìn của anh bị giới hạn bởi hướng anh đang nhìn, phía sau không nhìn thấy được, nên anh phải chuyển về góc nhìn bình thường, xoay người về phía bắc.

Sufang cũng leo lên tháp nước cùng Vương Trung, thấy anh nhìn về phía bắc, cô tò mò hỏi: "Không phải kẻ địch ở phía tây sao?"

Vương Trung không trả lời, chuyển sang chế độ nhìn toàn cảnh.

Quả nhiên, anh tìm thấy vết bánh xe ở phía bắc làng Verkhnyaya Penya.

Ra là vậy, lũ này đi vòng, lại còn đi theo hình vuông! Tầm nhìn của Vương Trung là hình tròn, nên anh không thể nhìn thấy các góc của hình vuông.

Có ba con đường giao nhau tại làng Verkhnyaya Penya, tạo thành hình chữ Y nằm ngang.

Trước đó, kẻ địch tấn công từ phía tây, tiến vào làng theo hai con đường ở phía tây, vì vậy Yegorov đã bố trí hệ thống phòng thủ chủ yếu ở phía tây.

Còn con đường duy nhất ở phía đông là nơi bố trí các đơn vị không có khả năng chiến đấu như bệnh viện dã chiến, lực lượng chiến đấu ở đây rất mỏng, chỉ có một số thương binh được trang bị vũ khí.

Có vẻ như lực lượng bao vây của kẻ địch đang dự định tiến vào làng từ con đường duy nhất ở phía đông, kẹp quân của anh ta ở giữa!

Nếu để chúng thành công thì tiêu đời!

Vương Trung nhanh chóng chuyển góc nhìn, xoay người, kết quả là đối mặt với Sufang.

Sufang: "?"

Vương Trung bước sang một bên, sau khi có được tầm nhìn về phía đông, anh lại chuyển sang chế độ nhìn toàn cảnh.

Anh thấy ở cuối tầm nhìn phía đông, những chiếc xe bán xích của kẻ địch đang chạy lên đường cái!

Kẻ địch đã bao vây xong xuôi!

Mỗi chiếc xe đều chở theo hơn chục tên lính, chật ních như cá mòi trong hộp.

Kẻ địch đi vòng theo hình vuông, bài bản như vậy, lẽ ra chúng không nên chở quá tải mới phải, đâu phải là người Ấn Độ đâu.

Chỉ có thể suy đoán là có một số xe bán xích đã bị hỏng trong quá trình bao vây, vì vậy những người trên xe bị hỏng đã được chuyển sang các xe khác.

Thành thật mà nói, nếu lúc này kẻ địch phát động một cuộc tấn công bằng kỵ binh thiết giáp, lái thẳng xe bán xích lao tới, rất có thể sẽ khiến Vương Trung bất ngờ.

Nhưng chúng đã dừng lại và bắt đầu triển khai đội hình!

Chẳng lẽ lũ Prosen này không triển khai đội hình thì sẽ không đánh nhau hay sao?

Vương Trung vội vàng suy nghĩ cách đối phó, điều đầu tiên anh nghĩ đến là tìm Yegorov, điều động một lực lượng đến phía sau thiết lập phòng tuyến.

Ngay sau đó, Vương Trung nghĩ đến có lẽ có thể giả bộ như không phát hiện ra lực lượng vòng sau, đánh úp bất ngờ.

Ngay khi Vương Trung chuẩn bị lựa chọn phương án này, một tia sáng lóe lên trong đầu.

Vương Trung cẩn thận kiểm tra trang bị của quân địch.

Tám chiếc xe bán xích - Loại xe này cũng là trang bị đặc trưng của một đội quân ở thế giới khác, nhắc đến lính ném lựu đạn bọc thép thì nhất định sẽ xuất hiện loại xe bán xích như vậy.

Quân đội Đức thường dùng tiếng Đức viết tắt là sdkfz + số hiệu để đặt tên cho loại xe bán xích này, vì vậy trong cộng đồng nói tiếng Trung, nó có biệt danh là "SD Khổng Tử".

Loại xe bán xích này có phiên bản được trang bị pháo, từ 20mm đến 45mm đều có, Vương Trung khi chơi War Thunder còn thích dùng nó để nghịch ngợm.

Nhưng hiện tại, tám chiếc xe bán xích đang vòng sau đều chỉ được trang bị súng máy.

Vương Trung tiếp tục quan sát kỹ lưỡng trang bị của bộ binh địch.

Nhờ có góc nhìn từ trên cao, Vương Trung thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng xạ thủ súng trường tấn công của quân địch mang theo bao nhiêu băng đạn.

Sau khi quan sát kỹ lưỡng, Vương Trung xác định quân địch không được trang bị tên lửa chống tăng vác vai như Thiết Quyền, cùng lắm chỉ có lựu đạn chống tăng.

Quân địch không có hỏa lực chống tăng!

Hơn nữa phía sau lại là đồng bằng rộng lớn, quân địch vì muốn tránh bị phát hiện nên đã dàn trận cách ngôi làng ít nhất một nghìn năm trăm mét!

Một nghìn năm trăm mét đồng bằng rộng lớn! Ít nhất là vậy! Biết đâu được là hai nghìn mét!

Chỉ cần một chiếc xe tăng canh giữ ở đầu làng là có thể tiễn hết lũ địch lên thiên đường! Cũng không biết thế giới này có thiên đường hay không.

Sau khi phát hiện ra điều này, Vương Trung phấn khích tột độ, chuyển về góc nhìn thông thường, xoay người nằm sấp trên lan can tháp nước, đang định gọi các kíp lái xe tăng trong sân thì khóe mắt anh bỗng liếc thấy thứ gì đó.

Vương Trung lập tức ngẩng đầu lên, vừa kịp lúc nhìn thấy khói bốc lên từ đỉnh núi phía Tây.

Ngay sau đó, âm thanh xé gió của đạn pháo xé toạc màng nhĩ.

Pháo binh địch!

Ngay khi Vương Trung tìm kiếm đội hình vòng sau, quân địch đã đưa pháo binh lên đỉnh núi!

Quả đạn pháo đầu tiên rơi xuống cánh đồng lúa mạch phía tây ngôi làng, đất đá bị nổ lên cao bằng hai tầng nhà!

Lượng thuốc nổ trong đạn pháo này hơi nhiều thì phải!

Vương Trung hét lớn: "Pháo kích! Nấp mau!"

Lời còn chưa dứt, tiếng hú thứ hai vang lên, Vương Trung cảm nhận rõ ràng thứ phát ra âm thanh đó bay sượt qua đỉnh đầu - có vẻ như bắn cao hơn rồi.

Vương Trung vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy ngôi nhà ở cực đông của ngôi làng bị trúng đạn, một mảng lớn mái nhà bị sập xuống.

Chờ đã, một phát gần, một phát xa - quân địch đang hiệu chỉnh!

Nếu phát thứ ba rơi xuống phía sau ngôi làng thì chúng sẽ bắt đầu bắn cấp tập!

Tiếng hú thứ ba vang lên, chưa kịp để Vương Trung phản ứng, mái nhà xưởng cơ khí đã bị trúng đạn.

Cơn bão do vụ nổ tạo ra suýt chút nữa khiến Vương Trung mất thăng bằng.

May mắn thay, khoảng cách hơi xa, mảnh vỡ và sóng xung kích đều không chạm đến Vương Trung.

Lúc này, Sufang lao tới, đẩy ngã Vương Trung xuống đất.

Cô gái đè lên lưng Vương Trung.

Vương Trung nghe thấy cô gái nói gấp gáp: "Anh không thể chết được!"

Ngay sau đó, càng nhiều tiếng hú vang lên.

Những vụ nổ liên tiếp xé toạc màng nhĩ của Vương Trung.

Chỉ là một tiểu đoàn pháo binh mà đã có thể tạo ra sức công phá như vậy sao?

Vương Trung mơ hồ hiểu được lý do tại sao pháo binh lại được mệnh danh là "Vua chiến tranh".

Tuy nhiên, Vương Trung không thể cứ nằm im như vậy.

Hiện tại anh đang nằm sấp về phía Tây, vì vậy không thể nhìn thấy tình hình phía Đông, nhưng anh có thể tưởng tượng ra cảnh tượng quân địch đang tiến về phía ngôi làng.

Phải hành động ngay lập tức!

Vương Trung lật người, hất Sufang trên lưng xuống đất, lồm cồm bò dậy, vừa hét lớn "Kíp lái xe tăng vào vị trí!", vừa lao xuống cầu thang.

Lúc này, các kíp lái xe tăng đều đang nằm sấp xung quanh xe tăng, nghe thấy tiếng Vương Trung liền bò dậy.

Vương Trung đưa tay kéo pháo thủ đang nằm dưới gầm xe tăng ra, sau đó trực tiếp leo lên xe tăng.

Lúc này, pháo thủ đã leo lên cạnh tháp pháo, mở cửa hông dành cho pháo thủ và người nạp đạn, nhìn thấy Vương Trung đi lên liền hỏi: "Thưa ngài Bá tước, chuyện gì vậy?"

Vương Trung: "Tôi nhìn thấy lực lượng vòng sau của quân địch từ trên cao, ở hướng Đông. Chúng không có hỏa lực chống tăng, chúng ta phải chặn chúng ở đầu làng phía Đông."

"Rõ!" Pháo thủ gật đầu, chui vào cửa hông. Người nạp đạn theo sát phía sau.

Vương Trung leo lên tháp pháo, chui vào cửa sập của khoang lái, đeo tai nghe và micrô bên trong xe.

Lúc này, lái xe và thợ máy cũng đã vào trong xe tăng.

Vương Trung: "Còn bao nhiêu đạn nổ?"

"Yên tâm, vừa rồi không bắn nhiều đạn nổ, còn 42 viên!" Giọng pháo thủ vang lên trong tai nghe.

Chưa kịp để Vương Trung trả lời, một quả đạn pháo rơi xuống sân, làm sập một đoạn tường rào.

Vài mảnh vỡ bắn vào giáp xe tăng, phát ra tiếng leng keng.

Vương Trung thầm nghĩ, vì an toàn, tốt hơn hết là mình nên vào trong xe tăng -

Lúc này, Sufang leo lên xe tăng, đứng ở phía sau tháp pháo chính, trên lưới tản nhiệt của động cơ.

Vương Trung: "Xuống đi!"

Sufang: "Tôi sẽ dùng súng máy phòng không này!"

Nói xong, cô nàng liền thao tác thuần thục súng máy trên nóc tháp pháo, nhắm về phía trước.

Vương Trung: "Để tôi điều khiển súng máy! Xuống đi."

"Anh đang sốt đấy à, chưa chắc đã bắn trúng đâu!"

Vương Trung còn muốn nói gì đó, nhưng nghĩ đến quân địch có thể lẻn vào làng từ hướng Đông bất cứ lúc nào, anh đành mặc kệ, để cô nàng muốn làm gì thì làm.

Vương Trung: "Lái xe, tiến lên! Ra khỏi cổng rẽ trái, đi thẳng về hướng Đông cho đến ngã tư."

Lái xe: "Giống lộ trình sáng nay, tôi biết rồi!"

Xe tăng lao ra khỏi cổng nhà máy rượu, rẽ gấp.

Vừa lúc đó, tòa nhà đối diện nhà máy rượu bị trúng đạn, gạch ngói vỡ vụn rơi xuống rào rào. Vương Trung rụt cổ lại, cảm nhận được gạch đá rơi lộp bộp trên người.

Sufang bị một mảnh ngói rơi trúng, rách một đường ở khóe mắt phải, máu chảy xuống.

Vương Trung: "Em chảy máu rồi, xuống đi!"

"Không!"

Chương 38: Xe tăng 422 tung hoành trên cánh đồng

Thiếu tá Sriffen vẫn đứng trên xe tăng chỉ huy của mình, quan sát ngôi làng Peniye.

Bên cạnh xe tăng là một sĩ quan tóc đã điểm bạc, người này không đeo huân chương màu đỏ lòe loẹt như Sriffen, vì vậy trông có vẻ cấp bậc thấp hơn.

Nhưng thực chất ông ta là Trung tá Franz Prosen, chỉ huy Trung đoàn Súng trường Cơ giới 351, ngang cấp với Sriffen.

"Có vẻ như quân địch không phát hiện ra hành động vòng sau của chúng ta." Trung tá Prosen hạ kính viễn vọng xuống, "Có thể chúc mừng Thiếu tá Sriffen trước được rồi."

Vẻ mặt Thiếu tá Sriffen nghiêm túc: "Chưa đâu, viên chỉ huy của quân địch rất ranh ma, trước khi tôi chọc thủng được hàng phòng ngự của chúng, tôi tuyệt đối sẽ không ăn mừng trước.

"Chuẩn bị cho bộ binh tấn công, pháo cối bắn khói!"

Chiến thuật khói mù của Đế quốc Prosen ban đầu được phát triển để đối phó với "Thần Tiễn", loại vũ khí này thường có thể bắn trúng xe tăng của Prosen ở khoảng cách hai hoặc thậm chí ba km, trong khi pháo xe tăng của họ ở khoảng cách đó lại có độ chính xác kém.

Vì vậy, Tổng thanh tra Heinz Wilhelm von Mauch của Lực lượng Thiết giáp Prosen đã quyết định trang bị rộng rãi pháo cối cho lực lượng thiết giáp để yểm trợ tấn công, đồng thời trang bị một lượng lớn đạn khói.

Sử dụng pháo cối để tạo màn khói trước khi phát động tấn công bằng thiết giáp đã trở thành chiến thuật phổ biến của Đế quốc Prosen.

Rất nhanh chóng, bộ binh Prosen cũng phát hiện ra rằng chiến thuật này có thể hạn chế hiệu quả hỏa lực của quân địch trong các cuộc tấn công, vì vậy họ cũng bắt đầu được trang bị một lượng lớn đạn khói.

Các khẩu đội pháo cối được bổ sung đạn dược thậm chí không cần bắn hiệu chỉnh, mà trực tiếp bắn cấp tập, nhanh chóng tạo ra một bức tường khói ở phía Tây ngôi làng.

Thiếu tá Sriffen nhìn đồng hồ: "Còn hai tiếng nữa trời tối, nếu suôn sẻ, chúng ta có thể nghỉ đêm trong làng. Bắt đầu tấn công."

Cùng với tiếng còi, những chiếc xe tăng yểm trợ tấn công bắt đầu di chuyển, tiến lên phía trước với tốc độ phù hợp với bộ binh.

Đồng thời, bộ binh của Trung đoàn 351 cũng bám sát phía sau xe tăng.

Panzer III không phải là xe tăng bộ binh, hỏa lực của pháo 37mm có hạn, nhưng nó vẫn đủ tiêu chuẩn để làm lá chắn di động cho bộ binh.

Hơn nữa, súng máy trên xe tăng cũng có thể kìm nén các điểm hỏa lực của quân địch.

Thiếu tá Sriffen quan sát tất cả từ trong xe tăng chỉ huy, lẩm bẩm: "Đến lượt anh thể hiện rồi đấy, Ant vô danh kiêu ngạo, đừng để tôi thất vọng."

————

Lúc này, Vương Trung đang lái xe tăng lao vun vút trong làng.

Có một khoảnh khắc, Vương Trung chợt nghĩ, nếu mình xui xẻo, đang chạy bị đạn pháo từ trên trời rơi xuống trúng thì sao?

Vương Trung nhận ra rằng bản thân chưa bao giờ nghĩ đến khả năng này, anh chỉ tập trung vào việc đánh bại quân địch.

Vương Trung đang suy nghĩ miên man thì xe tăng đã lao ra khỏi cổng làng phía Đông.

Dưới ánh hoàng hôn, cánh đồng được phủ lên một lớp vàng rực, những người lính mặc quân phục đen có thể nhìn thấy rõ ràng như những con bọ đen trong thùng gạo.

Vương Trung: "Dừng xe!"

Ngay khi mệnh lệnh được đưa ra, chiếc xe tăng phanh gấp.

Sufang lao người về phía trước, suýt chút nữa làm lệch cả súng máy.

Vương Trung bám vào nắp hầm, hét lớn: "Nạp đạn nổ, mục tiêu là chiếc xe bán xích trên đường phía trước!"

"Sẵn sàng khai hỏa!"

Vương Trung: "Bắn!"

Luồng hơi nóng từ nòng pháo thổi bay đám lúa mì xung quanh.

Một cột khói bốc lên phía trước mục tiêu, hơi lệch về phía dưới.

Súng máy trên chiếc xe bán xích lập tức khai hỏa, những viên đạn tạo thành một dải roi dài quất về phía xe tăng, bắn ra những tia lửa trên lớp giáp.

Sufang không hề sợ hãi, xoay súng máy quét trả.

Hai khẩu súng máy trên tháp pháo phía trước xe tăng cũng bắt đầu bắn trả, nhưng mục tiêu là đội hình bộ binh đang phân tán trên cánh đồng.

Vương Trung: "Nạp đạn nhanh!"

"Sẵn sàng khai hỏa!"

Vương Trung: "Lần này phải bắn trúng! Bắn!"

Khi pháo thủ đạp chân xuống bàn đạp, họng súng lại phun ra lửa.

Thân xe bên trái của mục tiêu bốc lên một quả cầu lửa màu đỏ cam, toàn bộ chiếc xe bị hất tung lên bởi sóng xung kích của vụ nổ.

Ở góc nhìn từ trên cao, Vương Trung nhìn thấy rõ ràng thi thể của một tên lính địch bị hất tung lên trời.

Vương Trung: "Tốt! Nạp đạn, chiếc tiếp theo!"

Nói xong, Vương Trung chuyển về góc nhìn thông thường, vỗ vai Sufang: "Đừng chỉ nhắm vào xe, bắn vào đám bộ binh kia kìa!"

Sufang xoay họng súng, quét "roi tử thần" về phía đội hình bộ binh đang phân tán.

Ngay lúc này, lái xe hét lớn: "Khói mù! Quân địch thả khói mù!"

Vương Trung vội vàng nhìn về phía trước, quả nhiên nhìn thấy khói trắng bốc lên từ cánh đồng.

Chuyển sang góc nhìn từ trên cao, có thể nhìn thấy bộ binh địch đang ném lựu đạn khói.

Có thể thấy quân địch được huấn luyện bài bản, sử dụng chiến thuật này rất thành thạo, chỉ cần một quả lựu đạn khói là có thể che chắn cho phần lớn đồng đội và xe bán xích.

Lúc này, người nạp đạn hét lên: "Đã nạp đạn!"

Pháo thủ cũng hét lên: "Không thấy mục tiêu! Làm sao bây giờ?"

Lúc này, quân địch cách đầu làng hơn một nghìn mét, nằm trong tầm bắn hiệu quả của xe tăng.

Nhưng nếu để chúng tiếp cận trong vòng một trăm mét, tình hình sẽ trở nên khó lường.

Chưa kể đến việc quân địch có thể dùng súng trường bắn tỉa vào Vương Trung, anh sẽ không thể chịu đựng nổi mà phải chui vào trong xe tăng. Còn Sufang đang đứng trên lưới tản nhiệt của xe tăng thì không có chỗ nào để trốn, chỉ có thể dựa vào tháp pháo làm vật che chắn.

Khi quân địch tiếp cận trong vòng 50 mét, mối đe dọa từ lựu đạn chống tăng sẽ tăng lên đáng kể.

Vương Trung quan sát động tĩnh của quân địch ở góc nhìn từ trên cao, nhanh chóng ra lệnh: "Chúng ta không thể đứng yên ở đây, lái xe, rẽ phải 30 độ, xuống đường cái, chạy!"

Mệnh lệnh ngay lập tức được thực hiện.

Xe tăng lao xuống đường cái, chạy như bay về phía Đông Nam.

Vương Trung: "Xoay tháp pháo sang trái!"

"Xoay bao nhiêu độ?" Pháo thủ hỏi lớn.

Vương Trung chuyển về góc nhìn thông thường, đưa tay nắm lấy tay Sufang đang cầm súng máy, ép cô nàng xoay họng súng sang một hướng khác.

"Bắn!"

Sufang lập tức bóp cò, những viên đạn vạch đường bay về phía màn khói.

Vương Trung: "Xoay tháp pháo theo hướng đạn vạch đường!"

"Rõ!"

Trong khi tháp pháo đang xoay, chiếc xe tăng cũng đã vượt qua được màn khói đầu tiên của quân địch, nhìn thấy chiếc xe bán xích!

Nó nằm ngay trong tầm ngắm của pháo chính!

Vương Trung: "Dừng xe!"

Lái xe phanh gấp.

Khi chiếc xe tăng dừng lại, nòng pháo vẫn còn lắc lư dữ dội.

Ngay khi nòng pháo vừa ổn định, pháo thủ lập tức đạp chân xuống bàn đạp khai hỏa.

Kết quả, phát bắn này lại bay cao hơn, rơi xuống đám bộ binh phía sau chiếc xe bán xích, thổi bay một tên lính xui xẻo lên trời.

Vương Trung đột nhiên nhận ra rằng, có lẽ pháo thủ này không thành thạo việc ước lượng khoảng cách cho lắm, và anh nhớ rằng, ở một thế giới khác, thiết bị ngắm bắn trên xe tăng Liên Xô thời kỳ đầu rất thô sơ, không giống như quân Đức có một hệ thống ngắm bắn tiên tiến và dễ sử dụng.

Vì vậy, xe tăng Liên Xô thời kỳ đầu rất thiệt thòi khi đấu pháo ở tầm xa.

Thế giới này có lẽ cũng vậy.

Mà Vương Trung ở góc nhìn từ trên cao có thể nhìn thấy tọa độ cụ thể, dựa vào đó tính toán một chút là có thể ước lượng được khoảng cách.

Vì vậy, Vương Trung ngay lập tức chuyển sang góc nhìn từ trên cao, ước lượng khoảng cách rồi ra lệnh: "Khoảng cách 980 mét! Pháo thủ! 980 mét!"

Pháo thủ: "Sao anh biết?"

"Ước lượng thôi, đừng hỏi nữa, cứ nhắm theo đó mà bắn!"

"Sẵn sàng khai hỏa!"

"Bắn!"

Pháo thủ đạp chân xuống bàn đạp, thùng xe của chiếc xe bán xích đang di chuyển chậm bỗng nổ tung, chiếc xe nhanh chóng dừng lại.

Tên xạ thủ súng máy toàn thân bốc cháy nhảy khỏi xe, lăn lộn trên bãi cỏ.

Lúc này, bộ binh địch lại tiếp tục thả khói mù, che khuất tầm nhìn của xe tăng.

Vương Trung: "Tiến lên! Tiếp tục vòng qua quân địch! Còn sáu chiếc xe bán xích và hơn một trăm tên bộ binh! Chúng ta sẽ tiêu diệt chúng trên cánh đồng này!"

Xe tăng số 422 lại tiếp tục di chuyển, bánh xích nghiền nát mặt đất, tạo thành những vệt bùn đen kịt.

Lần này chưa đi được bao xa, một chiếc xe bán xích khác đã lọt vào tầm ngắm.

Vương Trung: "Dừng lại! Cách 910 mét! Chọn đúng thước ngắm đấy!"

Xe tăng vừa dừng, pháo thủ lập tức khai hỏa.

Lần này mục tiêu bùng cháy như một quả cầu lửa, trượt dài trên mặt đất một đoạn rồi mới dừng hẳn.

Sufang xả súng liên tục, Vương Trung liếc nhìn thước ngắm trên súng máy, nhận ra cô đã điều chỉnh khoảng cách theo đúng chỉ lệnh của mình, nên loạt đạn tạo thành một đường roi ánh sáng quét qua đội hình địch chính xác.

Quân địch được huấn luyện bài bản ngay lập tức nằm rạp xuống.

Điều này khiến Vương Trung nhớ đến câu nói nổi tiếng về lính Mỹ trong chiến tranh Việt Nam: Chạy tán loạn là Việt Cộng, nằm im tại chỗ là Việt Cộng được huấn luyện bài bản.

Có điều, quân địch ở đây thật sự được huấn luyện rất kỹ, Sufang còn chưa bắn hết một băng thì chúng đã tung hỏa mù.

Vương Trung: "Tiếp tục vòng theo chúng!"

Chương 39: Hỏa Lực Đan Xen

Lúc này, Yegorov đang đứng quan sát phía tây từ cửa sổ, dường như chẳng hề e ngại hỏa lực của địch.

Chủ yếu là vì tòa nhà ba tầng của ông Ba Boye khá kiên cố, pháo bộ binh 75mm chưa chắc đã xuyên thủng được.

Kiên cố hơn cả là tòa nhà chính của nhà máy rượu, có lẽ quân Prosen không ngờ một ngôi làng nhỏ thế này lại có một công trình bê tông cốt thép vững chắc đến vậy.

Yegorov đã tính toán kỹ, nếu tình hình nguy cấp sẽ rút quân về nhà máy rượu, dựa vào công trình kiên cố để chống trả quyết liệt.

Đúng lúc này, giữa tiếng pháo và tiếng nổ ầm ầm của quân địch, ông nghe thấy một tiếng pháo khác biệt.

"Xe tăng khai hỏa?" Yegorov quay phắt lại nhìn về phía sau - cũng chính là hướng đông.

Sau một thoáng chần chừ, ông sải bước đến bên cửa sổ phía đông.

Do công trình che khuất tầm nhìn nên ông không nhìn thấy xe tăng, nhưng lại thấy rõ màn khói do quân địch tạo ra ở cánh đồng phía đông.

Quân Anten cũng được trang bị lựu đạn khói, nhưng đó là "kinh nghiệm tiên tiến" học được từ quân Prosen.

Yegorov lẩm bẩm: "Xem ra lũ Prosen đã vòng ra phía đông, Bá tước Rokossovsky đang chỉ huy xe tăng giao chiến với chúng! Làm sao hắn ta phát hiện ra quân địch nhỉ?"

Vừa nói, ông vừa giơ ống nhòm lên quan sát, nhưng vẫn không thể nhìn thấy diễn biến trận chiến. Yegorov bèn quay sang nói với Thượng sĩ Grigory: "Anh mang một khẩu súng máy đến đầu làng phía đông, tìm vị trí

thuận lợi để bố trí. Bá tước chỉ có một chiếc xe tăng, quân địch lại còn tung hỏa mù, chưa chắc đã cản chúng được."

Grigory giơ tay chào: "Xin giao cho tôi, Trung tá Yegorov."

Nhìn Grigory rời đi, Yegorov lại hướng về phía đông, lẩm bẩm: "Bá tước đã phát hiện ra quân địch vòng ra sau bằng cách nào?"

Pavlov: "Có lẽ đây chính là thiên tài quân sự."

Vừa dứt lời, một quả đạn pháo 75mm rơi trúng tường tòa nhà chính, nhưng không xuyên thủng mà chỉ khiến bụi trên mái nhà rơi lả tả.

Yegorov ngước nhìn xà nhà, xác định ngôi nhà sẽ không sập mới quay sang nhìn Tham mưu trưởng, quát: "Anh bớt nói vài câu đi!"

————

Lúc này, Vương Trung nhìn chiếc xe bán xích cuối cùng biến thành đống sắt vụn đang bốc cháy.

Anh nâng tầm mắt, nhanh chóng quan sát số lượng bộ binh còn sót lại trên cánh đồng.

Khoảng sáu bảy mươi tên, tất cả đều đang tản ra.

Tên gần làng nhất chỉ còn cách khoảng năm trăm mét nữa là vào làng.

Việc cấp bách lúc này là phải quay về đầu làng, tổ chức phòng thủ. Nếu để bộ binh vào được trong làng thì dù có hack cũng khó mà đối phó được.

Ngay lúc đó, một khẩu súng máy xuất hiện ở cửa sổ ngôi nhà phía đông làng, không chút do dự xả súng về phía quân địch trên cánh đồng.

Đó là súng máy chiến lợi phẩm thu được của quân địch, tiếng súng không trầm đục như súng máy hạng nặng của quân Anten mà the thé như xé vải.

Vương Trung quan sát rõ ràng tình hình, lập tức quyết định điều khiển xe tăng đến bên cạnh đầu làng, phối hợp với súng máy ở đó tạo thành hỏa lực đan xen.

Quân địch đã mất xe bán xích, đồng nghĩa với việc mất đi khả năng cơ động và công sự di động. Chỉ dựa vào bộ binh thì rất khó có thể vượt qua hỏa lực đan xen của súng máy trên vùng đất trống trải này.

"Lái xe, dừng lại! Quay xe 180 độ!"

Vương Trung thậm chí còn nghe thấy tiếng người lái xe gạt cần điều khiển - chiếc xe tăng này không hề có vô lăng tiện lợi, mà phải dựa vào hai cần điều khiển để vận hành, mỗi cần điều khiển một bên xích.

Theo thao tác của lái xe, hai bên xích xe tăng chuyển động ngược chiều, chiếc xe dài ngoằng bắt đầu quay đầu.

Sufang vẫn đang mải mê xả súng, kết quả khi xe tăng vừa quay đầu, loạt đạn tạo thành roi ánh sáng suýt nữa quét trúng cô.

"Quay xe thì cũng phải báo trước một tiếng chứ!" Sufang lớn tiếng cằn nhằn, "Lãng phí đạn của tôi."

Vương Trung không buồn để ý đến cô, đợi xe tăng quay về hướng mình muốn, anh gõ lên nóc tháp pháo, hô lớn: "Dừng lại! Đừng quay nữa! Vào số, tiến về phía trước với tốc độ tối đa, đến gần đầu làng thì dừng lại!"

Xe tăng lao về phía trước, Sufang phản đối: "Thế này thì làm sao bắn được nữa?"

Vừa dứt lời, một viên đạn găm trúng tháp pháo, tóe ra một chuỗi tia lửa rồi bay đi.

Vương Trung quay lại, nhìn thấy quân địch trên cánh đồng đang nhắm bắn xe tăng. Tiếc là khoảng cách quá xa, dù là lính Prosen được huấn luyện bài bản thì cũng chỉ mong hên xui may rủi.

Tuy nhiên, cách biên chế bộ binh của Prosen cũng giống như Đức Quốc xã ở thế giới khác, nòng cốt của tiểu đội bộ binh là súng máy. Nếu súng máy khai hỏa…

Chưa kịp nghĩ hết câu, súng máy của quân địch đã nổ súng.

Vương Trung lập tức tìm kiếm vị trí xạ thủ, phát hiện hắn ta đang bắn súng trong tư thế đứng, có lẽ vì lúa mì mùa hè đã mọc cao, nếu nằm rạp xuống sẽ không ngắm bắn được, nên hắn ta buộc phải đứng bắn.

Độ chính xác của súng máy khi bắn trong tư thế đứng như vậy có thể tưởng tượng được, nhìn thì có vẻ như loạt đạn ánh sáng đang lao thẳng về phía Vương Trung, nhưng thực chất tất cả đều bay lệch lên trên.

Sufang rụt cổ lại, chẳng còn chút khí thế hừng hực vừa nãy, ngược lại còn áp sát vào người Vương Trung.

Vương Trung: "Cô áp sát vào tôi làm gì?"

Sufang: "Tôi cảm giác viên đạn có thể bay vòng qua anh!"

"Nhìn vết thương trên vai tôi rồi nói lại câu đó xem? Tôi còn đang sốt đấy!"

Mặc dù đang nói chuyện với nhau một cách khá thoải mái, nhưng Vương Trung biết, trong hoàn cảnh này, trúng đạn lúc nào cũng không có gì là lạ. Chiến trường là vậy, chẳng ai nói trước được điều gì.

Nhưng kỳ lạ là, anh chẳng hề cảm thấy sợ hãi.

Hơn nữa, anh luôn cảm thấy, sự dũng cảm của mình không liên quan gì đến adrenaline, bởi vì nhịp thở của anh vẫn rất đều đặn.

Vừa nghĩ đến đó, anh đã nghe thấy Sufang nói: "Konstantinovich, ngài thật dũng cảm, tôi sợ đến mức run bần bật, vậy mà ngài vẫn bình tĩnh như thường!"

Konstantinovich là tên đệm của Vương Trung, trong tình huống này, việc gọi tên đệm thường thể hiện sự tôn trọng.

Vương Trung nhìn cô gái, mất một giây để nhớ ra người phương Đông không có tên đệm, nên đành gọi tên cô: "Sufang, cô cũng rất dũng cảm."

Lúc này, giọng nói của lái xe vang lên trong tai nghe: "Sắp đến đầu làng rồi, phía trước là bức tường thấp."

Vương Trung: "Dừng lại trước bức tường, quay đầu xe về phía quân địch."

Chiếc xe tăng phanh gấp, sau đó quay đầu.

Sufang như thể đã kìm nén từ lâu, lập tức chộp lấy súng máy, nhắm bắn về phía tên xạ thủ Prosen vừa nãy xả súng về phía hai người.

Kết quả, không nằm ngoài dự đoán, loạt đạn bay thấp.

Dù sao vừa nãy khoảng cách khá gần, cô đã chỉnh thước ngắm ở mức 100.

Vương Trung ước lượng khoảng cách, nói với Sufang: "Chỉnh thước ngắm lên 400!"

"Vâng!" Sufang ngừng bắn, bắt đầu điều chỉnh thước ngắm.

Lúc này, hai tháp súng máy phía trước xe tăng cũng khai hỏa, hai làn roi ánh sáng của tử thần cùng với súng máy ở đầu làng tạo thành hỏa lực đan xen.

Sufang chỉnh xong thước ngắm cũng gia nhập cuộc chiến.

Quân địch có lẽ đã bắn hết lựu đạn khói, nên giờ đây hoàn toàn bất lực trước hỏa lực như mưa.

Một tên xạ thủ tìm thấy một ụ đất giữa đồng, đặt súng máy lên trên, bắt đầu bắn trả.

Vương Trung lập tức nắm lấy tay Sufang, điều chỉnh hướng bắn của cô về phía đó, đồng thời ra lệnh cho pháo thủ: "Thấy đạn của Sufang chứ? Thấy súng máy của quân địch ở đó chứ?"

"Thấy rồi!" Pháo thủ vừa trả lời vừa đạp vào bàn đạp xoay tháp pháo, chĩa nòng pháo ngắn ngủn về phía quân địch.

"Đạn nổ, ok!"

Pháo thủ lập tức đạp chân vào bàn đạp khai hỏa.

Do khoảng cách gần, gần như ngay khi tiếng súng vừa vang lên, quả đạn pháo đã găm trúng mục tiêu. Tên xạ thủ Prosen cùng với hộp đạn bay lên trời - theo đúng nghĩa đen.

Sufang: "Đáng đời! Cho chừa cái tội bắn tôi!"

Tai nghe của Vương Trung tràn ngập tiếng reo hò của các thành viên tổ lái.

Nhưng anh không thể nào vui nổi, bởi vì ở góc nhìn từ trên cao, anh thấy quân địch từ hướng chính diện cũng đang tràn lên.

Chương 40: Công Binh Giao Chiến

Phía tây Cao điểm Peniye, xe tăng Prosen đã vượt qua màn khói do pháo cối tạo ra.

Lúc này, pháo binh của quân địch đã ngừng bắn, có lẽ vì lo ngại khói bụi sẽ cản trở tầm nhìn của xe tăng.

Ngay khi xe tăng vừa thoát khỏi màn khói, đội hình tán binh của quân Prosen cũng xuất hiện.

Lúc này, ngoài tiếng động cơ gầm rú, trên chiến trường chỉ còn lại tiếng súng máy vọng đến từ đầu làng phía đông.

Âm thanh từ xa vọng lại càng khiến không gian nơi đây thêm phần tĩnh mịch.

Không có tiếng súng, ngôi làng im ắng đến rợn người.

Trận địa pháo vừa rồi đã tạo ra bảy tám cột khói, không biết đã gây ra bao nhiêu thương vong.

Khi tiếp cận làng ở khoảng cách khoảng hai trăm mét, xe tăng dừng lại, có lẽ không muốn tiến vào tầm bắn hiệu quả của súng chống tăng.

Súng máy đồng trục khai hỏa trước, nhắm vào các cửa sổ tầng hai. Đây được gọi là chiến thuật bắn đe dọa, sử dụng hỏa lực mạnh để uy hiếp những người đang ẩn nấp trong các tòa nhà và công sự, khiến những kẻ nhát gan không dám ló đầu ra bắn trả.

Chiến thuật này còn có một tác dụng khác, đó là khiến những kẻ quá căng thẳng theo phản xạ bóp cò, qua đó để lộ vị trí.

Tuy nhiên, chiến thuật bắn đe dọa của quân Prosen chẳng có chút tác dụng nào. Làng Cao điểm Peniye vẫn im lìm như một con ốc sên đã chết, nằm phơi mình dưới ánh hoàng hôn, chờ đợi ánh mặt trời thiêu đốt cạn kiệt chút nước còn sót lại trong cơ thể.

Bộ binh Prosen thận trọng tiến về phía ngôi làng.

Bất ngờ, từ một ô cửa sổ nhỏ ở tầng một bỗng lóe lên ánh lửa, tia lửa xé toạc màn đêm buông xuống, trong chớp mắt đã hạ gục ba tên lính Prosen.

Ngay sau đó, súng máy đồng trục của xe tăng quét về phía ô cửa sổ, tiếp đến là đạn pháo, khói bụi bốc lên mù mịt.

Càng nhiều cửa sổ lóe sáng, hỏa lực như bão tố trút xuống đầu quân địch trên cánh đồng.

————

Yegorov nói với lính truyền tin: "Bảo Tiểu đoàn 1 đừng ham chiến, xe tăng địch có lợi thế hỏa lực, nếu cứ cố thủ bên ngoài sẽ thiệt hại nặng. Sau khi gây thiệt hại cho chúng một đợt thì lập tức rút lui, nhử chúng vào làng."

Người lính truyền tin gật đầu, xoay người chạy đi.

Tham mưu trưởng Pavlov lên tiếng: "Không phải chúng ta đã giao nhiệm vụ cho họ rồi sao? Đánh một đợt thì rút."

"Cẩn tắc vô áy náy. Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn 1 là người bướng bỉnh, hăng máu lên là chẳng còn biết trời đất gì nữa, phải nhắc nhở anh ta một tiếng." Yegorov nói.

Ông quá hiểu tính khí của đám sĩ quan dưới quyền, dù sao cũng đã cùng nhau chè chén say sưa không ít lần.

Yegorov tiếp tục quan sát phía tây, nhưng khi quân địch đã tiến đến gần hơn hai trăm mét, ông không thể quan sát được nữa, mà chỉ có thể nhìn thấy những chiếc xe tăng án ngữ ở khoảng cách đó.

Đó là bởi vì phía tây ngôi làng là một sườn dốc thoai thoải, từ đỉnh núi phía tây đến làng là con đường dốc xuống. Nếu là địa hình bằng phẳng, tầm nhìn từ tầng ba tòa nhà này của Yegorov còn hạn chế hơn.

Từ tầng ba này, ông chỉ có thể quan sát được lối vào phía tây bắc, nếu bố trí súng máy ở cửa sổ này, ông có thể phong tỏa hoàn toàn con đường vào làng từ hướng tây bắc.

Tất nhiên, khi đó, cửa sổ này cũng sẽ là mục tiêu bị xe tăng địch tập trung hỏa lực.

Tin tốt là, Bá tước Rokossovsky đã khẳng định chắc nịch rằng quân địch không còn xe tăng bộ binh Panzer IV.

Pháo chính của xe tăng Panzer III của quân địch chỉ có cỡ nòng 50mm, một số phiên bản cũ thậm chí chỉ được trang bị pháo 37mm. Loại pháo này muốn tiêu diệt xạ thủ súng máy thì phải bắn trúng vào cửa sổ, nếu bắn vào khu vực xung quanh thì chưa chắc đã xuyên thủng được bức tường đá dày cộm.

Vì vậy, Yegorov đã bố trí sẵn bảy tám tổ súng máy, cùng với một số súng dự phòng trong căn phòng rộng rãi phía sau cửa sổ, chỉ chờ quân địch tấn công từ con đường lớn phía tây bắc.

Tất nhiên, trước khi quân địch xuất hiện, cửa sổ này vẫn phát huy vai trò là điểm quan sát cho người chỉ huy, bởi tầm nhìn ở đây rất tốt.

Đang mải mê quan sát, Yegorov bỗng thấy một vụ nổ dữ dội xảy ra ở phía tây ngôi làng, một vật đen sì bị hất tung lên trời, thậm chí còn vượt qua cả những ngôi nhà hai tầng.

"Chuyện gì vậy?" Vừa dứt lời, ông đã nhìn thấy lửa bùng lên từ cửa sổ một ngôi nhà ven đường phía tây nam, một người lính tay lăm lăm súng tiểu liên, toàn thân chìm trong biển lửa, lao mình ra khỏi cửa sổ tầng hai, rơi xuống đất bất động.

Yegorov kinh hãi thốt lên: "Súng phun lửa! Công binh chiến đấu! Công binh của địch đã tham chiến!"

————

Yegorov không thể nhìn thấy chuyện gì đã xảy ra, nhưng Vương Trung thì thấy rõ mười mươi.

Sau khi xả một loạt đạn, Tiểu đoàn 1 đã rút lui.

Ngay sau đó, một toán công binh mặc áo giáp màu xám tro, ngồi trên xe bán xích tiến lên.

Trên xe có một thứ giống như máy bắn đá, Vương Trung trố mắt nhìn nó ném một bao thuốc nổ qua tường.

Thứ vũ khí vô lương tâm gì thế này!

Chẳng nói đến bức tường, ngay cả nhà xí phía sau cũng bị nổ tung lên trời.

Sau đó, toán công binh của địch với thao tác thuần thục, đẩy đổ phần tường còn lại, lấp đầy hố xí, rồi nghênh ngang bước vào sân.

Súng tiểu liên phục kích trong nhà khai hỏa, nhưng những viên đạn găm vào áo giáp của công binh chỉ tóe ra những tia lửa vô hại.

Rõ ràng, đạn súng lục không có mấy tác dụng với áo giáp.

Người lính bắn súng tiểu liên có lẽ vì quá hoảng loạn, hoặc chưa từng nhìn thấy áo giáp của công binh bao giờ, nên đã hoàn toàn không ngắm bắn vào những bộ phận không được bảo vệ.

Tên công binh bình tĩnh giơ súng phun lửa lên, bóp cò.

Lửa phun ra từ cửa sổ, sau đó thoát ra từ cửa sổ bên kia.

Người lính trúng hỏa, toàn thân chìm trong biển lửa, kêu gào thảm thiết rồi lao ra khỏi cửa sổ, rơi xuống đất bất động.

Vương Trung không khỏi kinh ngạc, áo giáp hạng nặng, súng tiểu liên, súng phun lửa, thuốc nổ, chẳng phải đây là đặc điểm của công binh Liên Xô hay sao?

Thế mà công binh Đức ở thế giới này cũng được trang bị vũ khí hạng nặng đến vậy?

Vương Trung nhìn toán công binh của địch sử dụng súng phun lửa quét sạch một ngôi nhà, sau đó dùng thuốc nổ phá tường, tiến sang ngôi nhà bên cạnh, tiếp tục công việc của mình.

Không được, phải nghĩ cách tiêu diệt toán công binh này.

Vương Trung phóng tầm mắt ra xa.

Xe tăng của địch đều dừng lại ở vị trí cách làng hai trăm mét, có tầm bắn rất tốt. Lần này không thể nào vòng ra sau được nữa.

Phải nghĩ cách phục kích trong làng, sử dụng hỏa lực súng máy và lựu đạn của xe tăng để tiêu diệt toán công binh.

Vương Trung quan sát hướng di chuyển của quân địch, một kế hoạch bắt đầu hình thành trong đầu anh.

Anh lại liếc nhìn quân địch đã vòng ra từ phía đông, xác nhận chỉ còn khoảng hơn hai mươi tên còn sống sót. Anh vỗ vai Sufang, người đang thay đạn: "Được rồi, thay xong thì đừng bắn nữa, chúng ta còn nhiệm vụ khác, cần giữ đạn. Các súng máy khác cũng ngừng bắn!"

Hai tháp súng máy phía trước xe tăng ngừng bắn, tiếp đến là súng máy đồng trục.

Vương Trung: "Lái xe! Rẽ trái, men theo mép làng quay lại đường cái."

Lái xe: "Rõ! Nhưng mà, chúng ta không truy kích bọn chúng nữa sao? Biết đâu chúng vẫn còn nhiều quân ẩn nấp trong ruộng lúa mì."

Vương Trung thầm nghĩ, yên tâm đi, ông đây có hack, không những nhìn thấy rõ ràng mà còn có cả highlight nữa. Bọn địch vòng ra phía đông chỉ còn lại hơn hai mươi tên sống sót thôi.

Nhưng anh không thể nói thẳng ra: "Tiếng súng phía trước rất dày đặc, chứng tỏ tình hình đang rất căng thẳng, họ cần chúng ta hỗ trợ. Đi thôi."

Xe tăng khởi động, rẽ trái, chạy dọc theo bờ ruộng với tốc độ cao.

Sufang nhỏ giọng hỏi: "Sao ngài lại giải thích lý do khi ra lệnh vậy? Tôi chưa từng thấy quý tộc nào - à không, tôi chưa từng thấy sĩ quan nào làm thế cả."

"Bọn họ thường chỉ ra lệnh, còn cấp dưới chỉ biết răm rắp tuân theo. Nếu dám hỏi lại là ăn chửi ngay, kiểu như 'Lũ lợn các ngươi' chẳng hạn."

Vương Trung: "Lũ lợn các ngươi! Chấp hành mệnh lệnh cho ta! Như vậy hả?"

Không hiểu sao, những người lính trong xe đều cười phá lên.

Pháo thủ lên tiếng: "Nếu mà ông quản lý kho mà quát như vậy thì chẳng ma nào sợ đâu."

Người nạp đạn tiếp lời: "Đây là câu mắng ôn nhu nhất mà em từng nghe - mà em cũng chẳng biết có phải là mắng hay không nữa."

Vương Trung gãi đầu, nhân lúc xe tăng đã đến đầu làng, anh liền chuyển chủ đề: "Dừng lại! Tôi muốn nói chuyện với xạ thủ súng máy."

Xe tăng dừng lại, Vương Trung hướng về phía khẩu súng máy vừa ngừng bắn, hỏi lớn: "Ai là chỉ huy?"

Thượng sĩ Grigory ló đầu ra: "Là tôi, thưa Bá tước."

Vương Trung: "Quân địch đã bị tiêu diệt gần hết rồi, số còn lại giao cho anh, hãy yểm trợ cho chúng tôi. Tôi sẽ tham chiến ở hướng chính diện."

Vị Thượng sĩ giơ tay chào: "Chúc ngài may mắn, Bá tước."